GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 162-30)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (162-30)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ
"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-162-30)

İRFAN SOFRASI

NECDET ARDIÇ

TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(162-30)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekrarları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir. Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim. Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. "İz-Terzi Baba" Necdet Ardıç Tekirdağ

Euzubillahimineşşeytanirracim
Bismillahirrahmanirrahim

01- Konu- Mübarek Geceler ve Bayramlar Regaip kandili

Bu akşam 22.03.2018 Perşembe akşamı. Bu akşam herkes tarafından bilindiği gibi üç aylara girdik. Ve üç aylarında ilk gecesi ilk mübarek gecesi olan Regaip gecesi Regaip kandili gecesindeyiz. Cenabı hak her birerlerimizi bu ve diğer geceleri mübarek eylesin. Herkese hoş geldiniz diyelim. Bilgisayar başında olan kardeşlerimize ve evlatlarımızada aynı temenniyi yapalım. Onlarda hoş gelmiş olsunlar, hoş bulmuş olsunlar ve hoş bir gece geçirmiş olsunlar ve geçirelim hep birlikte inşallah.

Bu akşam Mübarek Geceler ve Bayramlar isimli kitabımızın onbeşinci sayfası birinci bölüm Regaip kandili gecemizin bu olması dolayısıyla oradan biraz okuma yapalım. Nereye kadar gelebilirsek geliriz. Daha sonra vakit olduğunda devam ederiz inşallah. Bu okuyacağımız ve üzerinde çalışacağımız kitabımızın bu bölümü sohbet tarihi 14.04.1986 senesinde yapılan bir sohbetten düzenlemedir. Böylece uygun olduğu zamanlar bunu tekrar etmekteyiz. Cenabı hak her birerlerimize yaşadığımız süre içerisinde bu çok kıymetli ve değerli yerin yani zeminin arz denilen üzerinde yaşadığımız bu dünya denilen zeminin bize değerini bildirmiş göstermiş olsun.

Bizde hakkıyla burasını değerlendirmiş olalım. Çünkü buraya bir daha gelme şansımızda yok imkanımızda yok. Bir defa geliyoruz, bir defada ne kazanıyorsak onu kazanıyoruz. Ne kaybedersek de onu kaybediyoruz. Allah kaybedenlerden eylemesin, kazananlardan eylesin. Regaip kelime olarak bilindiği gibi bir şeye yönelmek, rağbet etmek, onun üstünde arzu ve istekli olmak gibi daha benzeri birçok ifadelerle kullanılabilir. Bu gece peygamber efendimizin ana rahmine düştüğü gece olarakta belirtilir. Ondan sonra mevlüt doğum gecesi olur. Ondan sonra diğer geceler gelir

ve bunların hepsi bizlerin Hak yolunda seyrü sülük yolunda birer nirengi taşları birer ölçü yerleri birer ölçü seyahat gidilen yerlerdir. Bu Regaip gecesi bunların başında gelen gecelerden ve diğer ifade ile manalardan bir manadır.

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim

Elhamdüllillahi rabbil alemin vessalatü vessalamü ala rasulina muhammedin alihi ve ashabihi ecmain.

Muhterem canlar. Bugün ki sohbetin mevzu yakınlığı dolayısı ile Regaip kandili hakkında olacaktır. Yani demin ki verdiğimiz tarifte 1986 senesinde bu sohbet yapılacağı zaman Regaip kandiline birkaç gün var idi, bir iki gün var idi. O mevzu o kandilin mevzunu yapalım diye o sohbette bu mevzular yapılmıştı. İslam aleminde üç aylar diye bilinen biz zaman dilimi vardır. Bunların ilk bir aylık dilimine recep, ikicisine şaban, üçüncüsüne de ramazan denmektedir. Genel olarak bakıldığı zaman üç ayların diğer dokuz aydan hiçbir farkı yoktur.

Aynı güneş, aynı hava , aynı dünya, aynı dönüşüm devam etmektedir. Hiçbir günün diğer günden farkı yoktur bu şekilde bakıldığı zaman. Allah cc meydana getirdiği zamanlarının birbirinden farkı olmaz. Neden olmaz? Çünkü birbirlerinin devamıdır. Ve hadisi şerifte bildirildiği gibi; dehre küfretmeyiniz. Dehr Allah'tır. Hadisi hükmünce bütün zamanlar dehr Allah'ın varlığıyla mevcuttur. Aralarında fark gözetilmez. Hadis şerif bizlere zaman hakkında ne kadar büyük bir bilgi veriyor. Bütün aleme bakışımızı da hemen adeta fiili olarak değiştirmiş oluyor.

"*Dehre küfretmeyiniz, dehr Allah'tır*." Bilindiği gibi yüz seneye bir asır deniyor. On asra da yani bin seneye de bir dehr diye ifade ediliyor. Sene on iki ay. Ay otuz gün, gün yirmi dört saattir. Ancak mevsimlere göre uzar, kısalır, soğur ısınırlar. Bunlar zahirde olan değişikliklerdir. Gerçekte çok kısa olmasına rağmen bize uzun gelen dünya günleri şu anda içinde olduğumuz dünya günleri geceleri yani zaman süreci aralarında bazı işaretler olmasa on iki ayda sıradan

birer zaman parçası gibi elimizin altından kayar gider. Senelerin böyle gaflet içinde geçmesi verimsiz bir ömrün pişmanlıkla sona ermesi demektir. İşte Cenâb-ı Hak insanlara rahmetinden bütün sene gafletten kurtarmak için ayların ve günlerin bazılarına değer atfetmiştir. Bunlardan üç aylar ve içersinde bulunan geceler kendilerinden değil fakat Cenâb-ı hakkın lütfettiği o gecelerde oluşturduğu özellikler bakımından değer kazanmışlardır. Eğer özelleştirilen bu zaman birimleri olmasa idi bizler on iki ayıda sıradan günler gibi hakikatlerini idrak etmeden günlerimizi gaflet içinde geçirirdik.

Bilindiği gibi az evvelde geçtiği gibi on iki ay bir senede bulunmakta. Bu on iki ayın içersinde hiçbir özelliği olmayan günler ve geceler olmuş. Olmamış olsa idi biz diğer günlerde yaşadığımız gibi işten eve evden işe veya başka meşguliyetlerimiz varsa onlarla meşgul olmak suretiyle gaflet içerisinde hayatlarımızı sürdürürdük. Yine bilindiği gibi üçe böler isek bir seneyi bu üç aylar ve baramlar süreci içersinde bunun yedi ayı üç ayları ondan sonra gelen iki ayda iki bayram arasında olan günleri topladığımızda, manaları yönünden topladığımızda kişinin bir senede yapmakta olduğu seyrü suluku ortaya çıkmakta ve bu manalar onları ortaya çıkarmakta.

İşte bu yüzden bazı gecelerin günlerin sistematik bir şekilde gerçekten muhteşem bir kuruluş olarak o gecelerin nasıl tespit edildiği, ne kadar isabetli tespit edildiği ve bizler içinde ne kadar değerli olduğu ancak bir tefekkür neticesinde anlaşılabilmesi mümkün. Aksi halde ramazan geldi, bayram geldi, kadir gecesi geldi. Elhamdülillah birkaç Kuranı kerim okuyalım, birkaç işte ilahi dinleyelim, birkaç rekat namaz ardındanda tesbih çekelim deyip o geceleri geçirmekte çok güzeldir ama, bu anlayış ve idrak ile geçirilmesi bir kişinin her senesini böyle geçirmesi her sene bir seyrüsefer yapmış olması demektir.

Genel seyru sülûk içerisinde. baştaki olan o yedi aylar yedi nefis mertebesidir. Arkadan gelen üç aylarla birlikte iki ay ilave edildiği zaman beş ay olmakta. Bunlarda hazret mertebeleri, hazaratı hamse/beş hazret mertebeleri

olmakta. Ramazan bayramı ki o kadir gecesinden sonra olmakta. Hilafeyi şahsiyye bayramıdır. Kurban bayramıda hilafeyi şartın gene hilafet bayramıdır. Bu geceler her bir gece kendi içersinde o mertebedeki hakikatleri bize bildirmekte. İçinde bulunduğumuz bu süre içersinde yani girmiş olduğumuz bu üç aylar içersinde bu kitabın okunmasında çok yarar olacağı açıktır.

Ulaşabilen siteden indirebilir. Elinde olan kendi elinden okur. H yayınlarından çıkmış olan bu kitabımızı oradan alabilirsiniz. Gerçekten faydalı olur. İçinde bulunduğumuz bu gece ve gelecek olan geçmiş olan diğer gecelerin batini manada neyi ifade ettiğini bilmemiz yakin hali ile onu kendi üzerimizde tatbik etmemiz bizlere gerçekten çok büyük şey kazandıracaktır. Bu gecede aslında seyru sülûkun bir başlangıç gecesidir, mana olarak başlangıç gecesidir. Ancak bir senelik seyru sülûkun bittiği gün zilhiccenin 13. Günü kurban bayramının 4. Günü son günüdür. O arada biraz dinlenme vardır.

Başlangıcıda muharrem ayının biri de o senin seyru sülûkunun başlangıcıdır. Böylece Cenâ-bı Hak istesekte istemesekte, bilsekte bilmesekte, tüm insanlığa bütün kullarına bu seyru sülûğu yaptırıyor. Bunun dışına çıkması mümkün değil kimsenin. Bilen ayn bilmeyen gayr hükmünde bilen aldı bilmeyen kaldı, bu hakikatleri. Recep ayında Regaip ve miraç geceleri, şaban ayında beraat gecesi, ramazan ayında kadir gecesi, rebuevvel ayında mevlüt gecesi daha diğer gece ve günler kendilerinde ki özel ifadelerle birlikte insanları sıradanlıktan kurtarıp, zaman zaman kendilerine döndürüp duygu ve düşüncelerinde derinleştirip, hakikatlerine ulaşmaya yol bulmalarına fayda sağlamak içindir. Yani arada şöyle bir silkelenip ben ne yapıyorum ne ediyorum bir kendime geleyim diye başında sırtında gereksiz yükler varsa geçici olarak hiç olmazsa bir müddet bırakıp daha hafif olarak yoluna devam etmesidir.

Ey canlar gerçekte üç aylarıda gafletle geçirip dokuz aya uydurmak değil, aslında dokuz ayları üç aylara uydurup onlardaki gibi daha uyanık verimli bir hayat sürdürmek gerekir. Üç ayların ilki olan recebi şerifin ilk perşembesini

cumaya bağlayan gece Regaip gecesidir. Bu gece genel ve özel olarak ne demektir anlamaya çalışalım. Evvela recep kelimesine bakalım. Recep azametli yüce manalarını taşıyormuş. Cuma ise cem hali birinci cuması varlığın toplu bulunuşudur. Regaip rağbet etme, çok istenilen şey. Bol bol ihsan etmek diye ifadelendiriliyor.

Regaip gecesi ifadesi ile bizlere verilen şifre nedir. Ve ya bizim almamız gereken nedir. Şimdi şöyle bir izah yoluna gidelim. Düşünelim ki recep irade kudret ve ilahi azamet ile bu varlıkların zuhurunu sağlamaktadır. Recep ayının ilk perşembesini cumaya bağlayan gece Regaip gecesi. recep irade kudret ve ilahi azamet ile bu varlıkların zuhurunu sağlamakta. Cuma cem kelimesinden meydana geliyor. Birinci Cuma demek birinci cem hali. Varlığın mana alemine ayanı sabiteleri halinde toplu bulunuşu. Daha zuhura gelmeden evvel ki hali. Regaip mana halinde var olan varlıkların birimsellikleri ve kendi varlıkları ile madde aleminde zuhura çıkmalarını şiddetle istemektir.

Regaip yani rağbet işte Allah'ımızın bu regaibi yani rağbeti olmasa idi, yani kendi isimlerinin zuhura çıkmasını küntü kenzen mahfiyyen hükmü ile bu alemlerin zuhura çıkmasını istemeseydi, böyle bir rağbet etmesi olmasaydı böyle bir gecemizde olmazdı. Cenabı Hak Zülcelal hazretleri ezelde bütün bu alemler yok iken azamet ve kibrayası ile kendisinde gizli hazine olan cümle varlığın ayanı sabitelerini bilimsel ve birimsel varlıklar halinde alem sahnesine çıkarmaya şiddetle rağbet etti. Burada bir irade gösterdi ve iradeyi de kudretiyle zuhura getirdi. Bu işleri uyguladı.

Bizlere de bu hali Regaip gecesi özelliği ve şifresi içersinde bildirdi. Allah Teala hazretleri a'ma halinde iken daha henüz ehadiyet mertebesine bile tenezzül etmemişken kendisinde kendi olarak gizli, fakat kendine gizli değil iken kendini bildirmeyi murat etti. Ben gizli bir hazineydim bilinmekliğimi sevdim ve bu alemleri halkettim, hadisi kutsisince evvela ehadiyet benlik ve hüviyet mertebesine tenezzül etti. Oradan vahidiyet sıfat ayanı sabite mertebesine oradanda esma ve efal, yani zuhur ve görüntü mertebesine tenezzül etti. Böylece bütün alemler

varlıklarına kavuşup yaşam ve var olma sevincini kendi idrakları düzeyinde tattılar. Bizde bu alemin içersindeyiz. Kısaca belirttiğimiz bu oluşumu şimdi biraz daha açmaya çalışalım. Zuhura gelen bu alemler ve onlarda bulunan varlıklar daha henüz kendilerinin ne olduğu mertebesi düzeyine ulaşmamışlardı. Varlıkları ortaya çıkmış fakat kendilerinden ve haktan haberleri yoktu.

Son kemalat olarak Cenabı Hak kendini ve rabbini bilecek bir varlık daha meydana getirecekti. Onun yaşaması için mahalli ve gerekli olan her şeyi hazırlamış, sıra kendini zuhura çıkarmaya gelmişti. İşte Cenabı Hakkın buna rağbet etmesi onda kendi vechini seyretmesi içindir. Böylece Adem a.s zuhura geldi ve Hakkın isimlerinin zuhur mahalli oldu. Böylece insan ve kemalat sürecide başladı. Bu hususta daha geniş bilgi altı peygamber kitabımızda bulunabilir. Nihayet Hz peygamberin şahsında bu kemalat son noktasına ulaştı. İşte onun ana rahmine düşmesiyle başlayan son kemalat sürecine Cenabı Hakkın rağbet etmesi yani habibini dünyaya getirme sürecinin başlaması Regaip gecesi şifresi ile bizlere bildirilmiş oldu.

Bu rağbetin en büyüğüdür. Cenabı Hak zati zuhurunun yani sadece sıfat esma efal zuhuru değil, zati zuhurunun kendindeki bütün özellikleri efal yani madde görüntü aleminde seyretmesi için gerekli bir varlığın, bir cihazın, bir vucudun ortaya çıkmasını arzu etti. Cenabı Hak kendi zatında bu alemleri zat mertebesinden seyreder. Fakat birimsel yapı içersinden ve genel olarak seyretmesi bir başka özelliktir. İşte bu muradı ilahi libası beşer içinden onların düzeyinde her mertebeden kendini seyir ve yaşamak idi. Hani eskiden padişahlar kıyafet değiştirerek halkın arasına girer, kontrol ederlerdi. Oysa padişah sarayında yaşayan gene kendisidir. Kıyafet değiştirip halkın arasına katılması onun padişahlığına zarar vermediği gibi tebası ile hemdem olması halkına rahmeti ve merhametidir. Kısacık bir hikaye var;

Padişah sultan Mehmet bir gün tebdili kıyafet ederek pazara çıkar. Kendisinden sadaka isteyen fakire iki altın ihsan eder. Fakir paraya bakarak padişahım size bu kadarcık

ihsan yakışır mı? İki altın bu kadar yakışır mı? Daha verin yoksa sizi herkese ifşa ederim der. Demek ki tefekküre açık bir kimseymiş onun padişah olduğunu tahmin etmiş yada bilmiş. Bu yüzden padişah eğer onu yaparsan elindeki de kaç parçaya bölünür sonra onu da bulamazsın der. Yani ilan ederse pazarda padişahımız burada diye hepsine ihsanda bulunacak on kişi, yirmi kişi, yüz kişi gelince bu iki altında bölünecek sonra buda kalmaz onun için sus diyor.

İşte Cenâb-ı Hakta böyle bir yaşamı diledi. Yani haşa kıyas olarak o değil ama hakikati bu. Bunu en geniş ve kemalli bir biçimde ortaya getirecek elbisesini, gerçi elbisede bir şey ifade etmez ama ikiliğe bürünüp sonradan tekliğini anlayacak ve kendini o şekilde seyredecek varlığın ilk ortaya çıkmaya başladığı ilk faaliyet Regaip gecesi olarak ifade edildi. Hz Resulullah'ın başka bir ifade ile hakikati Muhammediyye'nin bedensel yönden dünyada zuhur etmesi için ana rahmine düşmesi hükmünü gerçekleştirmeye rağbet eden arzu eden Cenabı Hak bu hali Regaip gecesi olarak ifade ediyor. Birimsel düzeyde olan bu ifadelerimizin birde genel mertebeleri olarak ifadesi ve arzusu vardır.

Yani Cenabı Hakkın a'madan bütün alemlerde zuhura çıkmayı dilemesi bir başka yönden Regaip gecesi ifadesidir. Geceden maksat ise A'ma yani yokluk halidir. Aksi taktirde buna Regaip gündüzü diyebilirdik. Cuma ve gecesi cem ve karanlık bunun ikisi de topluluktur. Halide zatın kendi kendinde olarak bulunduğu haldir. Mülkünü daha henüz meydana getirmemiştir. İşte mülkünü meydana getirmeyi arzu etmesi onun bunu şiddetle dilemesi ve *"ben gizli bir hazineydim, bilinmekliğimi sevdim bu alemleri halkettim".* Hadisi kutsisi düzeyinde işte ilk tecellinin başlangıcı bu Regaip gecesidir. A'maiyet gecesinden karanlığından zuhura çıkmaya başlamasıdır. Kuranı kerimde insan üzerinden bir zaman geçmedi mi ki o anılan bir şey değildi.

İnsan suresi 76\1 ayet. Bu ayet fiziksel anlamda yokluğunu belirtiyor. Bu konuşmamızı kısaca özetlemek gerekirse evvelce yoktuk, birimsel varlıklar olarak henüz meydana gelmediğimiz için kendimizi bilemiyorduk. Ne zaman ki ana rahmine düştük, o kişiliğimizin başlangıcı oldu

ve böylece bir terkip olarak meydana geldik. Bunun başlangıcı bizim Regaip'imiz oldu. Dışarıda Regaip gecesini aramayalım. Bunların hepsi küçüğüyle büyüğüyle ferdiyetiyle cem'iyetiyle hepsi bizim üzerimizde yaşanan hallerdir.

Cenabı Hakkın her birerlerimizin varlığını ortaya getirmeyi murat edip rağbet etmesi bizlerin varlığının ana kaynağı oldu. Neticede hayatımızı sürdürür duruma geldik, kendimizi böyle bir beşeriyet kisvesi içerisinde bulup varlığımızı beşer zannettik ve hayatımızı böyle sürdürmeye başladık. Öyle bir şartlanmalar içerisine girdik ki kendimizi Ahmet, Mehmet, kemal gibi isimlendirdik. O isimler bize büyük perde oldu. İsimler sonradan gelen varlıklardır. Yani manalardır. Hangi birimizin ismi daha evvel belliydi. Dünyaya geldikten sonra ailemizin düşündüğü istişare ettiği bir ismi aldık. O zaman bu isim suni bir isim oldu, asli ismimiz değil.

Yani sonradan kondu ve biz bunu asli ismimiz zannettik. Hiçbirimizin ismi asli ismi değil. Ancak aramızda yani sosyal yaşantımızda, gereken miras ve hukukta kargaşa olmasın, karışıklık olmasın, herkes birbirini o isimle tanısın bilsin diye onlar bize izafi geçici olarak bir isim verilmiş oldu. İsimlerin bize en büyük perde olması dolayısıyla, biz kendimizdeki geniş açıklığı idrak edemedik. O ismin sınırları içersinde kaldık. Yani isim dendiği zaman o kişi olarak o kadarlık bir varlık olarak biz onları gördük. Bunu bize Cenabı Hak hakikati Muhammedi yoluyla da onun azından yada başka bir ifadeyle kendi azından kendine çekmek için bu kuralları koydu. Kuranda esteizu billah;

"lekad caeküm rasûlün min enfüsiküm tevbe 9\128

Mealen: size nefsinizden içinizden bir peygamber geldi denmektedir.

Kuranı kerimin Zahiri yorumlarına baktığımız zaman peygamber efendimiz arap kavminden olduğundan içinizden yani nefsinizden bir peygamber geldi demek suretiyle arap kavminin içinden onların benzeri bir kişi geldi manasıdır. Zahiren doğrudur şeriat mertebesinde. Genelde bu ifade

vardır ama biraz daha ileri doğru gidersek, ileriden kasıt içine doğru girer isek ayeti kerimenin sahasına doğru girersek orada göreceğiz ki :

(Le**k**ad câekum rasûlun min enfusikum)

Size nefsinizden geldi diyor, cemaatin içinden geldi demiyor, ırkın içinden geldi demiyor nefsinizden geldi diyor. Ancak müfessirler sağ olsunlar onlarda bulundukları yer itibari ile ayete verdikleri yorum doğru. İçinizden dediği o kavmin içinden. Ama burada nefsinizden diyor. Nefis dendiği zaman kişinin birey hali ön plana çıkar. Evvela o yorumu yapmak gerekir. O halde ne kadar büyük şanslı insanlarız. Rabbimizin burada müjdesi vardır. Bu ayeti kerimede açık olarak lütuf müjdesi vardır. Peygamber bekliyorsan içinden bekle bunu , nefsinden bekle bunu. Ötelerde dışarıda arama. Dışarıda arama derken muhteşem peygamberimizi unutma ilgilenmeme manasında değil, onun hakikati sendede vardır.

Orda ara evvela kendinde bul bu hakikati demektir. Çünkü efendimiz sav hazretleri ebul ervahtır. Ruhların babasıdır. Dolayısıyla bizimde babamızdır. Ayrıca biz onun nefsinin içinden geldik. Sonrada o bizim nefsimizden geldi. Çünkü onu biz giyinmiş olduk veya olmamız lazım ki o zaman biz peygamberimizin ve onun ne olduğunu o hakikatin ne olduğunu o zaman anlamamız mümkündür. Yoksa ötelerde olan bir peygamber varmış mağaraya girmiş oradan çıkmış Mekke'ye, Mekke den Medine ye hicret etmiş dersek biz tarih okumuş oluruz. İmanımız var elhamdülillah o manada demiyorum. Ama imanı ikana dönüştürdüğümüz zaman ötelerde olan bir peygamber değil, kendimizde olan bir peygamberi ve o makamı idrak edip bulmuş oluruz ki bize lazım olanda bu. Bizim peygamberimiz bize lazım başkasının peygamberi başkasının olsun. Bu ifadeyi nasıl idrak etmeye çalışmalıyız biraz düşünelim.

LEKAD tahkiktir yani mutlak bilin ki hiç şüphesiz bu işin böyle olduğunu mutlak bilin ki. CAEKÜM bakın size geldi. Her birerlerimiz bu hakka sahibiz. Birisi sarı ırktan, birisi siyah ırktan, birisi kızıl ırktan birisi beyaz ırktan diye ayırma yok. Küm olarak size geldi. CAE geldi KÜM size ifadesini

şöyle düşünebiliriz ayrıca. Genel olarak bütün insanlığa geldi ama KÜM dediği tevhit ehline geldi. KÜM genel olarak bütün insanlık, ehli zahir olarak, ama hususiye gelindiği zaman KÜM onlarda bir cemaat çünkü tevhit ehlide bir cemaat özel olarak ta küm olanlara geldi, size geldi ne geldi RASULÜN bir haberci geldi, nereden geldi? MİN ENFÜSİKÜM nefsinizden geldi.

Ne demek bu? Burada bir hatıra var. Cevap olarak Sıdıka hanım konuştu. Sohbette öyle dendiği zaman ne demek bu diye soru gibi yani biraz uyanık olalım, biraz canlanalım. Devamlı konuşuyoruz ya biraz ağırlık yapıyor. Mevzularda oldukça ağır zaten. Sıdıka hanım konuştu. Bu o zaman Yaşları bizden büyüktü ablamız diyelim. Emirgan da oturuyordu. Bu ablamız ve öğretmen emeklisiydi. Çok hoş sizlerden iyi olmasın nezaket sahibi, muhabbet sahibi, idrak irfan sahibi bir ablamızdı. Sohbetlere gelirdi. Allah kabrini cennet eylesin inşallah. Konuştu sıdıka bakın ismide sadık sıddıka Hanım konuştu ve dedi ki:

La ilahe illallah Muhammeden Rasûlüllah

Söylediği sözün aslı buydu. Bu kelimeyi tevhidin o anda başlaması lazım. Yani Muhammet resul olarak geldi. Yani kendini izhar etti. Kendimizden bizden geldi. İşte bizden gelen resule ulaşamaz isek, biz hep dışarıda Mekke Medine'de yaşamış bir muhterem kişiden bahsetmiş oluruz sadece. İşte bu sözü ancak bu hali idrak eden söyleyebilir. Gerçek kelimeyi tevhidi nefsinizden size bir peygamber geldi ayetini idrak eden hakkıyle söyleyebilir. Onun dışındakiler taklidi olarak söylerler. Taklidi olsada buda güzeldir, sevap kazandırır. Ama ne dediğinden nede kendinden haberi olmaz.

Ama oda yerli yerincedir dedik. İçinizden yani nefsinizden size bir peygamber gönderilmesi sıfat esma efaline zati yönden zuhuru ve kendine çekmeyi murat etmesininde bir ifadesidir. Diğer zuhurları vehim ve hayal hükmüyle kabullenenler kendilerini birer ayrı varlık zannettiler. Ama hakikati Muhammedi olarak zuhur eden varlıkta vehim ve hayal hükmü olmadığından kendini buldu

bildi, etrafındakilerininde kendinden gayrı bir şey olmadığını idrak etti ve onları kendindeki hakikate davet etti. İşte peygamberimiz kendindeki Allah'a davet etti insanları. Ötelerde olan bir Allah'a değil. Tabi kimin anlayışı hangi yöndeyse öyle anladılar. Her ne halde anlaşılmış olursa olsun yeter ki iman etmiş olsun onların hepsi makbuldür. Hz. Peygamber 23 sene insanları hakka davet etti. Yani en yakınında olan kendinde ki hakka davet etti.

Esteizubillah : *"kul in küntüm tuhibbunallahe fettebiuni yuhbibkümullahu"* ali imran 3/31 mealen: ey Muhammed deki Allah'ı seviyorsanız bana uyun ki Allah ta sizi sevsin. Bana uyun. Biz peygamber efendimize sünneti seniyye' ye uymak suretiyle onun sözlerine uymak suretiyle ona uyduğumuzu zannediyoruz , doğrudur şeriat mertebesi itibariyle ama orda bana uyun dediği kendi hakikati itibariyle, mutlak hali ile bana uyun ki Allah' ta sizi sevsin diye ifade etmekte. İşte böylece bunları idrak ederek yaşamaya çalışırsak, Adem as. cennetten yeryüzüne indirilmiş hadisesinin hakikatine ulaşmağa yolumuz açılmış olur ki oda bir regaibtir rağbettir.

Şunu açık olarak belirtelim ki , daha henüz gerçek anlamda yeryüzüne ayak basmış değiliz. Yaşadığımız hayat hayal alemi hayatıdır. Kendi hayal alemimizdir . Gerçek manada hayali kebir büyük hayal alemi değildir . Kendi ve vehim ve zannımıza göre farkında olmadan düzenleyip var ettiğimiz hayal alemidir. Ancak bu paragraf seksen altı senesine göredir. Elhamdülillah o günden bu günlere epey yol alındı. Ve burada kendi hayalimiz değil artık hayali kebir hükmü içerisinde olduğumuzu kabul edelim inşallah. Sayın dostlar bu mevzu çok ince bir mevzudur dikkatinizi çekerim. İstisnalar ayrı olmak üzere genelde insanlar kendi varettikleri hayal aleminde yaşamaktalar. Bu hayal aleminden çıkıp gerçek aleme ulaşmak ise büyük bir yaşam sanatıdır. Evet burada duralım. Süremiz doldu. Cenabı hak her birerlerimize kolaylıklar nasip etsin. Bilgisayar başında olan kardeşlerimizede hayırlı akşamlar diyelim… SON……

Euzu billahi mineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim

02- Konu- kainatı bir havan içerisinde dövmek.

Bugün 06 04 2018 Cuma günü öğleden sonra İzmir'deyiz arkadaşlarla kardeşlerimizle beraberiz cumadan sonra sorularımız var arkadaşlarımız sorularını sorsunlar onun üzerinde konuşmaya gayret ederlim.

Hocam: Muhitdin-i Arabi hazretleri şöyle buyuruyor, kainatı bir havan içerisine koyup döversek bunun özünü aldığımız zaman ortaya çıkan insandır diyor, yine bir başka zat gaybı Sultani Hazretleri ne varsa dünyada kainatta onun numunesi vardır insanda diyor şimdi bu durumda biz bu cümlelerden şöyle bir aklın üretebiliyoruz O halde bizde Arş Kürsi levhi Mahfuz dört büyük melek Azrail Cebrail Mikail israfil ve Azazilde bizde var diyoruz . şimdi Azrail bizde varsa Ölümle hallenen bir kişi için şöyle ifade ediyor genelde din adamları azrail a.s geldi onun ruhunu kabz etti ve gitti deniyor şimdi Azrail aleyhisselam zaten bizde varsa nereden geliyor ki veyahutta Azrail aleyhisselam bizim ruhumuzu aldığı zaman o nereye gidiyor ki gibi bir soru oluşuyor yani şöyle de düşünebilir miyiz bir insanın ölmüş olması ruhunu teslim etmesi Azrail aleyhisselamın ondan ayrılarak gitmesi ve geride ceset kalması demek mi oluyor acaba.

Bunları Bir Hayli geniş manada düşünülmesi lazım zaten bahsedilen konudur, bir bakıma bütün alemlerin de özeti gibidir, insan da gerçekten bizler de insan vasfıyla vasıflandığımızdan rabbimize şükrederiz çünkü ekmeli mahlukat diye belirtilmiş ve en güzel ahseni takvim üzere halk edilmiş varlıklar sınıfındanız Rabbimize şükürler, biz bütün bunları bize bildiren tebliğ eden de izah eden de Peygamberimiz olduğundan ona da teşekkür ederiz. Cenabı Hak bu yoldan ayırmasın kendini bilen gerçek mana da kullarından eylesin. Şimdi baştan başlarsak Muhittin Arabi Hazretleri onu güzel bir şekilde tarif etmiş eğer mümkün olsa bu alemi içine

alacak bir havan yani dövme mahalli olsa birileri de onu dövse dövse dövse nasıl ki havanda dövülenin özü çıkıyorsa veya mayi hale geliyorsa yani daha kolay kullanılacak hale geliyorsa dövüldükten sonra ortada kalacak hulasa yani öz Insandır İnsan-ı Kamildir diyor.

Şimdi Insan-ı Kâmil derken iki yönüyle bakmamız gerekiyor birincisi genel manada sıfat mertebesi olarak hakikat-i insaniye hakikat-i mıuhammediye diye baktığımız sahadır gerçek insane-ı kamil ve bunun nokta zuhur mahalli olan evvela peygemberimiz Aleyhissalatü vesselam onda zuhura çıkmış olan onun aksi yani yansıması aynada karşıya çıkması gibi, birey Muhammed olarak ki Muhammedül emin olması da bunu gerektiriyor nokta zuhur mahallide insanı Kâmil olarak Peygamber Efendimiz yani birey olarak onun görüntüsü Peygamber Efendimizdir.

Ama insanı Kamil'in gerçek ifadesi sıfat mertebesinin tamamı Cenabı Hak Ahadiyetinden Vahidiyetine aktarım yaptığında yapacağın da yahut yani Ahadiyetinde gizli olan kendi esma ve sıfatlarını vahidiyetinde çünkü ahad tek vahit birdir birin birileri var bir çoğalabiliyor ama tek çoğalmıyor tek tek sadece tektir bir ikincisi olmuyor o yüzden oraya da bir derler ama bir değil tektir orası Ahad tek manasınadır vahit birdir İşte o bire tekteki ne varsa o bire aktarılmış oluyor, bu aktarım sahası sıfat mertebesi hakikati insaniye burası gerçek İnsan-ı Kamil burası ve Peygamberimizin habipliği de bu sahada ahadiyet mertebesi vahidiyet mertebesine aktarıldığında biz ona şöyle diyelim kopya edildiğinde ahadiyet mertebesi kendi aleminde yine batının da kendi hakikatin de kalmakta kopyası olan bu alemler faaliyete geçmekte nasıl mühendisler bir orijinal plan yaparlar mühürlüdür o dosyada durur onun bir kopyası verilir ustaların eline o kopya üzerinde dış fiziki çalışmalar surer.

İşte bu İçinde bulunduğumuz alemde dahil ahadiyet mertebesinin kopyasıdır, onun zuhura çıkışıdır ancak noterlere gidildiğinde nasıl bir başka resmi yerde aynı o evrak lazım olduğu zaman fotokopi çektirirlrer. Ama noter aslının aynısıdır diye mühürler o zaman onun aslından farkı

kalmaz o şekilde resmiyete girer kabul görür işte bu alemlerde kopyadır ama Allah'ın mührü ile mühürlenmiş asli kopyadır sahte kopya değildir işte oradaki Cenabı hakkın habibi olan Muhammed aleyhisselam İnsan-ı Kamil olarak habibi orasıdır bütün alem zerrelerine sirayet etmiş olan hubbu Muhammed'i yani habibullah dediğimiz orasıdır oranın yansımasıda birey Muhammeddir aleyhisselam fizik nokta zuhur mahallidir.

O nokta zuhur mahali olmasa bu alemleri bizlerin anlaması mümkün değildir o izah eder etti ediyorda zaten daha da devam edecek o böyle baktığımız zaman bu alemlerin hülasası, aslı, gayesi hülasasından da ileri gayesi İnsan-ı Kâmildir birinci olarak sıfat mertesi onun zuhuru olan Hz Muhammed, ondan sonra gelenler bakın Kamil insanlardır evvela bunu ayırmamız lazım.

Kamil İnsan,İnsan-ı Kâmil tarifi bir başka tarif Kamil insan tarifi bir başka tariftir Peygamberimizden sonra gelen ne kadar yüce ne kadar büyük ariflerimiz olsun gavslarımız dediğimiz işte keramet sahibi olan büyüklerimiz varsa bunlar hepsi İnsan-ı Kamil diye geçer kitaplarda ama o biraz dil alışkanlığındandır Kamil insanlardır, Kamil insan ise insanı Kamil'in gölgesidir yani onun gene ondan ayrı bir şey değildir ama gölgesidir peki arada ne fark var insanı Kâmil ile Kamil insan arasında düşünülebilir bazıları derler ki "ya ali hoca ya hoca ali" ya ali veli veya veli ali ne fark var tabi bu böylece konuşulduğu zaman bir fark yokmuş gibi gözükür, ama onda da fark vardır, çünkü tehir takdim yani bir kelime bir cümlenin önüne geçerse aynı kelime başka mana ifade eder aynı kelime sonuna geçerse başka mana ifade eder.

İnsan-ı Kamil dediğimiz Peygamber Efendimizin şahsında temsil edilen o makam bir kişidir ve bunun ikincisi olmaz olması için bir Muhammed bir başka alemler daha olması lazım ki aynı sahada onada bir başka sahada bir isimde ona verilsin o zaman iki alem üç alem İnsan-ı Kamili çoğaltırsak her insanı Kamil için bir alem gerekir bu da mümkün değildir şimdi insan, cemiyet-i ilahiye, ilmi ilahiye ne varsa hepsine cami bir isimdir insan bütün varlıklara cami bütün varlıklar

kendinde zuhurda olan ve bütün bunlarla kemalat da olan insan demek yani bütün meratibi ilahiye ile birlikte kemalat da olan insan ve Kamil başta insan var o insan bütün alemlerde ki kemalatı üzere olan insandır ve bütün alemlerde bütün esma'yı ilahiyeyi en dengeli şekilde kullanan izah eden anlatan sahip olandır. İnsan-ı Kâmil bu.

Kamil insan ise, kemalat bir sahanın kemalatı dır çünkü cümle Kamil insan diye geçmiyor Kamil insane, Kamil insan ise hangi esma-i ilahiyenin tasarrufunda ise veya kendisinde hangi esma-i ilahiye daha bariz olarak ortaya çıkıyor ise her ehlullahın İrfan ehlinin bir sahada özelliği vardır o sahanın Kamil'i demektir bak hangi sahada hangi esma'yı ilahi o varlıkta daha öne doğru çıkıyorsa o sahanın kamilidir, İnsanı Kamil ise, bütün sahaların Kemalatındadır. Kamil insan ise bulunduğu sahanın Kamili olan insan manasındadır, arada çok fark vardır ve bunun bir İnsan-ı Kamil'in ikincisi olmaz Kamil insanlarda İnsan-ı Kamil'in belirli sahalarda onun gölgesi hükmünde olur bunu da ayıralım ve Cenâb-ı Hak insan için Adem aleyhisselam'ın hakkında “halakal Ademe ala suretihi” Allah Adem'i kendi suretinde halk etti.

Ama ulemayı Kiram buna diyorlar ki yorum olarak Allah Adem'i Adem'in kendi suretinde halketti diye yorum yapıyorlar, halbuki “halakal ademe ala suretihi” Allah kendi suretinde halketti peki Allah'ın bir sureti var mı da ona göre halk etsin burada suretten kasıt hususiyetleri özellikleri manasındadır, Allah da sonsuz olan herhangi bir şey Adem de mutlaka vardır, ama cüz-i olarak var yetecek kadar daha fazlasını zaten kaldıramaz kimse mümkün değildir, yaşantısı alt üst olur Adem deki tecelli cüz'iyet dengelerinin olmasıdır.

Yani her esma'yı ilahiyeden insanda celali isimlerden de cemali İsimlerdende belirli bir nispet dahilinde vardır bize yetecek kadar eğer Cenabı Hak bize kahhar ismini çok güçlü olarak vermiş olsa düşündüğümüz kızdığımız kimse varsa ortadan kaldırıveririz hemen ama aynı şeyi bize de yaparlar bize de kızan varsa o da bizi kaldırır ortadan ama ne yapabiliyoruz işte yumruk kavgaya giriştiğimiz zaman elimizin bir gücü var o kadar yere düşürebiliyoruz bu kadar daha fazlasını vermemesi rahmettir her esma için bu

geçerlidir ne veriyor bize ihtiyacımız olduğu kadar 50 kilo mu kaldırırız Ancak işte koltuğumuzu kaldıracağız eşyalarımızı kaldıracağız gücünden kahhariyetinden rahmaniyetinden diğer bütün esma- i ilahiye den de bize birer nispet olarak vermiştir .

Diğer taraftan "halakal adem ala suretürrahman" yani Allah Adem'i rahmaniyet sureti üzere halketti, peki rahman'ın bir sureti var mı rahmanın sureti yoktur, ama bütün alemlere yayılmış tasarrufu vardır, işte ademinde bir bakıma bütün alemleri idrak edecek aklı vardır, oraya gidip onları görme manasında değil ama bu alemlerin varlığını en azından idrak etmekte bir hayvanın böyle bir idraki yoktur bir kuşun bir ağacın böyle bir idraki yoktur, ağaç kendini bile bilmez sadece zuhurda olan bir varlık hükmündedir hayvanlarda öyledir.

Şimdi bu şekilde baktığımız zaman "ne var alemde o var ademde" diye de başka bir büyüğümüz söylemiş yani bütün alemde ne varsa Ademde bir numune olarak hepsinden vardır onu Mevlana hazretleri şöyle izah ediyor Allah razı olsun bir manav dükkanına gidersiniz diyor dükkanın önünde kasalar vardır böyle kasalarda 1 kilo elma 2 kilo 3 kilo elma kasanın alacağı kadar lahana pırasa yani çeşitleri ne varsa onlar göstermeliktir, orada vardır diyor bu demektir ki diyor depoda bunların çoğu var numune dir bunlar diyor insanı buna benzetiyor yani bütün alemde ne varsa insanda kasa kasa kilo kilo yahutta neyse işte metre metre hepsinden vardır ve halife olunması da bu yöndedir, eğer Cenabı Hakk'ın insanda hakta olmayan bazı eksiklikler olsa halife olamaz halife olması için her yönüyle onu temsil edecek kabiliyete sahip olması lazım ve bütün alemlerde aklı evvelden zuhur eden aklı külde ne varsa aklı cüz olarak hepimizde vardır batınımız da vardır.

Ama biz onları dışarıya çıkaramıyorsak sahamız şartlanmış bir akıl yapısı ile evdi, işti, dükkandı, çoluk çocuktu, bu kadar küçük bir çerçevede hayatımızı sürdürüyorsak aklı cüzümüzü kapasitesinin çok düşüğünde kullanıyoruz en azında kullanıyoruzdur. Ama tefekkür etmeye başladığınız zaman Kuranı Kerim'de de bahsedildiği

gibi "seb'a semavatin tıbaka" bakın ne kadar büyük bir ufuk açıyor bu alemler nasıl alemler sonra ilim de buna yardımcı oluyor feyza'yı araştırıyorlar sonu daha bulunmuş değil işte tefekkür ehli o aklı cüzün aklı külle bağlantısının olması lazım geliyor, onun en güzel örneği benzetmesi misali bu bilgisayarlar internete bağlı değilse kişi kuullanan kişi ne bilgi koyduysa içine onu alıyor başka birşey alamıyor, ama internete bağlandığı zaman bütün dünya aklı külde olan bilgilerin hepsine sahip oluyor.

İşte gaye aklı külle bağlanabilmektir buda bir idrak anlayış meselesi ve rahman suresinde bahsedilen *"ey ins ve cin topluluğu kutrunuzun dışına çıkın bakalım hadi çıkın çıkabilecekmisiniz çıkamazsınız illa bi sultan*" diyor yani kendi kendinize çıkamazsınız mutlaka ordan çıkaracak bir güç lazım çıkılmaz demiyor şartını ve yolunu gösteriyor.

İşte bizim de bu varlığımız bir bilgisayar gibi dışarıdan öğrendiğimiz bilgileri buraya koyuyoruz aklımızda ne varsa onu tekrar ediyoruz. Birisi öyle diyordu ilahiyattan Efendim diyor biz yaptığımız iş aynı şeyi tekrar etmek .Çocuklar bir sınıftan başlıyorlar ilahiyat fakültesinde dörde beşe neyse mezun ediyoruz getiriyoruz yine baştan yine baştan başlıyoruz bir şeyimiz yok diyor yani bunun dışında başka bir şeyimiz yok diyor, anlaşılıyor ki tevhid ehli değilmiş, ehli zahir ve dinimizde tarihi bir bilinç ve emir ve nehiyler manzumesi tarih geçmişte Musa Aleyhisselam öyle yapmış isa Aleyhisselam böyle yapmış Adem Aleyhisselam öyle yapmış filan kendisi ile hiçbir bağlantısı yokmuş sanki kendisi değilmiş onlar demin dediğiniz gibi hep başkası hep başkası,başkası, başkası kendisi girmesin işin içerisine ve bu bir bakıma gerçekten de bir itiraf yani ayrıca acı bir itiraf.

Okadar süre içerisinde Allah'ın ilmi, ilmi lahya islam ilmi o kadar döngü içerisinde olur kalırmı mümkünmü bu mümkün değil ama onlara o kadar yetiyor yukarda Allah var aşağıda kul, işte ne kadar güzellik yaparsan Allah senin sırtını okşayacak, oh sen ne güzel kulumsun diyecek o sahada var ayrıca, yani o saha yok değil o sahada var, ama o kadar çok saha varki, işte oraya girmek için aklı külle doğru bir yol açmak lazım, yanlız orası çok tehlikeli aynen

bilgisayarlara virüs girdiği gibi o açılan kanaldan şeylerde girebiliyorlar ehli hayal ve vehim üreticisi de üretilmişler de girebiliyorlar. O halde bunlara bir koruma konduğu gibi orayada tevhit süzgecinin konması lazım geliyor, tevhid süzgeci o kadar tehlikeli bir saha açılıyorki kişinin önünde mutlaka onu bir süzgeçten yani aklı selim süzgecinden geçirmesi lazım geliyor, gerek kitapları indirdiği zaman o kitaplardan okuduğu bilgileri bile süzgeçten geçirmesi gerekiyor gerekse kendine gelen bazı duygular duyuşlar nelerse onları da süzgeçten geçirmesi lazım geliyor, ayrıca başka bir sahada çok mühim zuhuratlarında süzgeçten geçirilmesi gerekiyor, bir kimse zuhurat sahasında tecrübesi yoksa ve gördüğü gibi çıkacağını zannediyor ise o çok yanılmış oluyor.

Öyle tuzaklar var ki o zuhuratlarda hayret ediyor insan, bu tuzağı nasıl düzenlemişler nasıl kurmuşlarda oraya zerk etmişler yani ilaç veriyor hastalığı geçirici gibi gözüken ama o ilacın içine başka bir mili miligram da bir şey yapıyor bir başka hastalık meydana getiriyor o hastalığı geçiyor ama bir başka daha içinden çıkılmaz bir hastalık ortaya getiriyor fikir hastalığı ortaya getiriyor böyle baktığımız zaman insan bu alemin hülasası özü onu belirtmek istiyor Muhittin Arabi Hazretleri hatta onun bir çok güzel tarifleri vardır, hepsi çok güzelde fususu'l-hikem de geçen bir tarifi var insan hayran kalıyor bu mevzuylada ilgili birazda.

Fütuhat ı mekkiye den aktarılmış şimdi sizin sorunuzun da karşılığı cevabı var burada bir başka yönden "rab haktır" bakın rab, rububiyet dediğimiz mertebe hak mertebesidir aynı zamanda rab terbiye edici malum her bir isimde bir rabtır ve ulül elbab dedikleri de bu isimlerin kapıcılarıdır,her kişinin eğitiminde tekbir okulun kapısı olduğu gibi bir kapıdan girilmez her bir isim tevhid eğitiminin bir kapısıdır ulül elbab da bu kapılardadır oradan alırlar içeriye "rab haktır ve hakikat bakışıyla bakılınca kulda haktır."

"Mükellefin kim olduğuna şuurum ve vakıf oluşum olsaydı ne olurdu" Muhittin Arabi söylüyor bunu.

-yani yokmu demek istiyor eksikmi demek istiyor mütevazi olunmu demek istiyor.

Yani o onu anlamıştırda bize ufuk açıyor yol gösteriyor bakın ne kadar mühim "rab haktır ve hakikat bakışıyla bakılınca kulda haktır" bize ait bişey varmı bizim üstümüz annemiz babamız bize bir şey koyabildi mi üstümüze kolmu taktı başmı taktı akılmı iğneyle zerk etti içeriye. Bize ait hiçbirşey yok annemize babamıza aitde bişey yok, aslında çocuklarımızında kendilerine ait hiçbir şeyleri yok bunlar hep takma, takma derken bu alemin gerektirdiği anne baba çocuk çoluk dede işte büyük anne hanım anne neyse buranın tabirleri bunlar asli olarak herbir varlık haktan başka bir varlık değildir, bu mertebe irtibariyle "kulda haktır mükellefin kim olduğuna şuurum ve vakıf oluşum olsaydı ne olurdu".

Yani kulda hak olunca bir yönüyle Peki mükellef kim bu tür yerleri bazı kimseler alıp nefsi manada yorumlama yapıyorlar o zaman ben kime ibadet edeceğim diyorlar, kulda haksa kime ibadet edeceğim, ibadet etsem şirk olur diyor yani başka bir hak başka bir Allah icat etmiş olurum diyor ama bu bir mertebenin yaşantısıdır bütün mertebeleri kapsamına almaz bir başka mertebede bu söz geçersiz olur ve bu husus çok mühimdir, yani hangi mertebede hangi söz geçerli hangi hüküm geçerli eğer böyle olmamış olsa mertebeler olmazdı, mertebeler olduğuna göre her mertebenin kendine ait bir şeriatı olduğundan hangi söz hangi mertebenin şeriatına uyuyor ve tatbiki nerede yapılıyor biz başka bir sözü alıp da başka bir yerde tatbikine girersek çok yanlış yapmış oluruz işi tamamen bozmuş oluruz.

İşte ehli zahir tevhidi manada ki cümlelerden sözlerden yazılardan bir söz alıyor sıfat mertebesinden bir söz alıyor geliyor onu efal mertebesinde tatbikine çalışıyor olmaz ki ama onun için sıfat mertebesi esma mertebesi, efal mertebesi diye bir mertebe düzenlemesi kendinde mertebe gerçeği olmadığı için yaşadığım şeriat mertebesi olduğu için her şeyi orada çözmeye kalkıyor o zaman da zannediyor ki dinin içerisinde tenakus var, yani birbirine uymayan

hükümler var onu Muhittin Arabi yine fususu'l hikemin bir yerinde şöyle bahsediyor. O zaman diyor fikirler çarpışmaz mı fikirler, yani birisi o yoldan gelecek birisi bu yoldan gelecek bu fikirler çarpışır o da diyor ki hayır burası hemzemin geçit değil hemzemin geçitte çarpışma olur ama bunlar üstten alttan giden ayrı ayrı katman yollardır hiçbirisi çarpışmaz birbirine doğru da söylüyor.

"Mükellefin kim olduğuna şuurum ve vakıf oluşum olsaydı ne olurdu" şimdi devam ediyor yine izahına da geçiyor "eğer kuldur dersem o ölüdür ve yoktur ve eğer haktır dersem teklif olunan nerede;" Şimdi bu sözün söylendiği bir mertebe var hangi mertebede bu tamamen fena mertebesinden Fena fillah mertebesinden ve bunun tabiri de hakikat mertebesi yani bu söz hakikat mertebesinin fena fillah hükmünde olan bir söz ve orada geçerli tarikat mertebesinde olan bunu tatbik edemez söyleyemezdi marifet mertebesine bunu söylemeye gerek yok çünkü o zaten ne olduğunu bilmiştir çoktan burayıda çözmüştür.

Bunun benzeri bir şey daha nerede geçiyordu; rubai Mevlana Cami lemaatın başına almış onu kimdi Ahmet Avni konuk şerh ederken lematı yahut şebusteri mahmut şebusteri gülşeni, razı birinin başına koymuş ve şöyle diyor çok müthiş ifadeler:

"Ey bu kevnu mekanın hülasası olan insan", bütün alemlerin özü olan insan "tevhidi hakkı söz ile bulmak mümtenihattandır" ,olmayacak bir şeydir bahsettiğimiz şeriat mertebesinden bunlar konuşuluyor ise olacak bir şey değildir konuşulur Ama lafı yapılır sadece ne dediğini de bilmez oradaki bunun ne kadar güzel bakın şimdi tarifi ;"git nefyi vücut et" yani vücudunu kaldır ortadan ne demek benlik anlayışını kaldır yani bu vücut benim ben dir işte bunu kaldır çünkü sana ait zaten hiçbir şey yoktur, bu alemde ne varsa emanet olarak verilmiş ve de çok güzel bir emanet verilmiş emanete ihanette küfür hükmündedir.

Allah emanete ihanet etmek küfürdür Allah da ihanet edenleri sevmez diye ayetler var. "Git nefyi vücut etki, bakın şu cümle gelen fususul hikemden ve lemaat'tan

bulamadığın bir sırrı kendinde bulasın," müthiş bir ifade yol gösterici aynı zamanda ve kişinin kendisinin değerini de ortaya getirmekte yani Cenabı Hak sana mademki bu alemin hülasasısın hakkın herşeyi var sende öyle lutuflarda bulunurki fususul hikemde de lemaat ta da bu bilgiyi bulamazsın Cenâb-ı Hak onu sana özel olarak verir manasında ne kadar büyük bir ufuk açıcı ümitvar edici ayrıca bir daha okuyayım aklımızda kalır, "ey bu kevnü mekanın hülasası olan insan, tevhidi Hakkı yani Hakkın birliğini tevhid hakikatlerini söz ile bulmak mümtenihat-tandır."

Yani bir sureyi şerifi ezberleriz ezberleriz de öğrendiğimizi zannederiz halbuki hicbirşey öğrenmemişizdir sadece lafzını söylemekteyiz manası onun içindeki manası söz ile ortaya gelmez diyor git nefyi vücud et yani kendi varlığını benliğini kaldır ortadan ki salt akıl sırf hak olarak kal o zaman sana fususul hikemde de lemaatta da bulamadığın incelikler hususlar sanada gelir manasına git nefyi vücud etki fususul hikemden ve lemaat tan bulamadığın bir sırrı kendinde bulasın.İşte bunlar hep insanın derecesinin ne kadar yüksek olduğunu açık olarak ifade etmektedir.

Peygamber efendimize hitaben: Taha suresi 114 .ayette rabbim ilmimi arttır de diye ayetin son bölümünde şimdi biz hernekadar sohbetten de dinlesek kitaplardan da okusak hani illa cenabı hakkın Allahü tealanın kalbimize ilka etmesi mi gerekiyor tam anlayabilmemiz için.

Şimdi ilka etmesi şu manada eger biz bir sahaya girmiş isek o sahanın bilmediğimiz yerleri bize açılır neden kendi çalışmamızla kendi araştırmalarımızla açılır ve bu çalışmayı yapıyorken ordaki görevlilerde yardımcı olur bize şurada da şu var burda da bu var diye o bilgimizi çoğaltırlar. Hakkın ilham manasını bu şekilde de düşünebiliriz.

Nasıl bir o turistleri gezdiren rehberler var biz kendi başımıza gitsek o binayı görürüz ama ne olduğunu bilemeyiz ama rehber öyle birşeyler söyler ki o binanın ne kadar tarihi bir değeri olduğu anlaşılmış olur. İşte bu bir eğitim

meselesidir ve ilk yapılması lazım gelen şey gönül aleminin o kişide açılmasıdır. Gönül alemi açılmaz ise ve akıl alemi birlikte aklı cüz dediğimiz ama aklı külle bağlı olan aklı cüzümüz ile gönül alemi açılmaz ise sabahtan akşama kadar tasavvuf kitabını okusun bir kimse onu ezberler ezberleyedebilir ama içindeki manaya nufus edemez, çünkü o bir yaşam şeklidir ezberlemek aklımızın üstünde kalır biz dünyadan gittikten sonra o da unutulur silinir ama gönül alemine aktarılanlar ruhaniyetimize geçer ve o ruhaniyetimizde bizimle birlikte ahirete intikal eder başka hiçbir bilgi ahirete intikal etmez orada işimizi görmez.

Bir büyük unutuyorum ismini razi razi ne diyorlar o tefsirini yazmazdan evvel iki tane büyük kitap yazmış ilim kitabı birisi tıbba ait biriside hukuka ait neyse işte o güne kadar hiç düzenlenmemiş bu husustaki kitaplarını muhyiddini Arabi hazletlerine gönderiyor bir tanıdığı ile yahut elamanı ile bunları diyor neşretmeden evvel bir baksın bakalım eksikleri fazlaları varmı bi tavsiyesi olurmu gibilerden muhyiddin Arabi hazretleri de peki bırak diyor bakarım bakıyor nihayet işte yirmi gün sonra biray sonra gel süre dolduktan sonra gidiyor görevli onu alıyor alıp raziyeye götürüyor ve oda büyük bir merekla onun değerlendirmesine bakıyor.

Bir not yazmış diyorki şimdiye kadar yazılan tıp kitapları içerisinde gerçekten en genişi en güzeli bu olmuş. Ancak gidilecek yerin hastası yoksa hastanesi yoksa ilaçları yoksa hastalığı yoksa bu bilgiler neye yarar diyor. Diğeri astronomi hakkında gidilecek yerde gökyüzü, yoksa yıldızlar yoksa, güneşler yoksa bu ilim neye yarar diyor. İlim o olmalıydı ki ahirettede işe yarasın ahrette de iş görsün, ilim ona denir diye öyle küçük bir not yazıyor ve ondan sonra hayatının tamamen değiştiğini ve o razi tefsirini ondan sonra yazdığını söylerler.

Onuda yine: bir mertebenin çocuğu olarak değerlendirmek lazım değilmi hocam, yani, muhyiddini Arabi karşıda o gücü o şeyi görüyor hadi ondan bir şeyler çıksın istiyor yoksa o ilmi yasaklamak yada, değil yasaklama manasına değil taltif ediyor taltif ediyor çok güzel ama

diyor, yapılması lazım gelen daha güzel şeyler var ve sendede o dediğiniz doğru sende de o kabiliyet var diyor o yazıyı yazan başka sahada da yazıyı yazar.

Zahirde kalmışsın: hiç batına uğraşmamışsın yani hedefin dünya olmuş ama bir gün gelecek gideceksin hepimiz gideceğiz o zaman bu hedef yarım bir hedef senin aslın daha ileride demek istiyor ve ondan sonra 30 ciltmi 32 ciltmi nedir kaynaklar hep ona dayandırırlar razi den alınmıştır diye onun bir başı varda ne razi ebubekir razi mi nedir neyse Allah razi olmuş olsun inşeallah.

HOCAM: Biraz önce konuştuğumuz konulara atfen şimdi bizde esmalar az her esma cüzi olarak dolayısıyla insan ne kadar yükselirse yükselsin olacağı kamil insan deniliyor, peki insan-ı kamil dediğimiz peygamber efendimiz s.a.s da bu esmalar diğer kamil insanlaramı yakın yoksa birebir küllü külli kadar olması mümkün değil) bir ara o zaman ha ara bir yerde ama diğerlerinin üstünde bir güce sahip mesela lazım olduğu zaman suyu halk ediveriyor parmaklarından sular akıyor bir parça su istiyor kırbasında birisinin bir parça su kalmış susuzluk ihtiyacı var ordunun orda kudret tecellisini ve rızık diyelim diğer ifadeyle su neyse iste hangi esmaya bağlıysa rızık diyelim biz ona rezzak esması orda tamamen açığa çıkıyor yani güçlü bir şekilde açığı çıkıyor ama zahirden bakıldığında buna mucize deniliyor halbuki mucize değil ama diğerlerine göre bizlere göre mucize ve bizde aynı şeyi yapabiliriz ne yaparız hazır suyu alırız bardakla bir kardeşimize sunarız yahut sokakta susuz kalmış birine veririz oda aynı şey ama biz mevcut suyu aktarırız o suyun kendisidir halk edicisidir.

-**Hani fotokopi deyince sanki böyle külli esmaların** yok fotokopi sıfat mertebesi **sıfat mertebesi** ha sıfat mertebesi ki bu alemlerde yaygın olan o fotokopi işte peygamberimizde onun bir cüzü ama hepsi var içerisinde diğer insanlardan çok daha fazla hani peygamberimizi tanıtmak içinde şöyle birşey derler her peygamberde kırk insan gücü vardır derler, ama bizim peygamberimizde kırk peygamber gücü vardır dedikleri işte budur, yoksa fiziki

olarak dörtkere dört onaltı binaltıyüz kişi gelecekte itilecek onların nefsine geriye manasında değil tabi.

-Hocam şöyle bir örnek uygun olurmu biz genelde hani kendi aramızda konuşurken İnsan-ı kamilde bütün isimler tarağın dişleri gibi kemalde hepsi biri diğerinin etkisinde kalmaksızın evet istediğinde aynı düzeyde çıkarabiliyor ama diğer insanlarda bu kimisi sıfara yakın bir düzeyde ha öyle bu şekilde tabi dozları değişik ama hepsinden var işte burada bizlere düşen yani diğer insanlara düşen eksik olan esma-i ilahiyeyi çalışma suretiyle dozunu düzeyini yükseltmeye gayret etmek, bu elimizde bu mümkün yani bu verilmiş aksi halde her verildiği şekliyle biz hayatımızı sürdürürsek robot olmuş oluruz, yani birisi deseki işte şu isimden yüzde sıfır bilmem ne kadar milim olacak birisinden işte bir olacak birisinden beş olacak diye hüküm ordan olmuş olsa idi yani mutlak olarak olmuş olsa idi o zaman bizim hiçbir şeyimiz varlığımız olmazdı hilafet diye bişeyde söz konusu olmazdı memur olurduk memurda mazur olurdu ahretide olmazdı insanların.

-Şimdi kendini bilmeside bir anlamda zahiri anlamda bu olsa gerek yani benim neyim eksik neyim fazla ha bu işte meselede orda ben çok sinirliyim mesele… sıfatı hiç ömrü boyunca yaşamayan bir insan çok rahim olabiliyor bir ihtiyaç sahibini gördüğünde elini cebine atıyor ne varsa hepsini verebiliyor çok gördüm ben böyle insanları ama namaz kılıyormu kılmıyor yani işte orda ne diyecek ben tamam çok merhametliyim bak fakir fukaraya karşı çok iyiyim elim cebime gidiyor ama bu tarafta çalışma konusunda bilmem şu konuda eksiğim var yükseltmem lazım ha onu yükseltmem lazım işte yapması lazım gelen insanın evvela kendini bir tanımaya çalışması tasavvuf evvela bunu, bu yolu açıyor yani ben neyim, biz kimiz, sözünün cevabını bulmamız lazım geliyor oraya yöneldiğimiz zaman bu ihtiyaçlarımız ortaya çıkıyor veya eksikliklerimiz ortaya çıkıyor veya kazancımızı hangi şekilde daha fazla artırabiliriz ve idrakimizi nasıl daha genişletiriz o söz konusu olabiliyor ama kişi kendine dönmediği sürece demin bahsettiğiniz gibi bak çocuk söylesin e ben bişey demeyimde çocuğa

öğretelim, sende öğren sende çocuktun bizde hepimiz çocuktuk bir zamanlar ve hep karşıda suçu ararız hep karşıya bakarız sen şunu yaptın sen şunu yaptın ama aynı şekilde karşıda bu hakka sahip oda bize bizi karşı görerek oda bizi suçluyor, hepimiz için geçerli yani sen ne yaptın sen ne yaptın oda ona sen ne yaptın sen ne yaptın gereksiz sürtüşmeler çıkıyor ortaya şimdi bunu anlayabildikmi eksik birşey kaldımı.

-Şimdi burada işte Azrail a.s nın hani tenzihi bir yaklaşımla işte geliyor ruhu alıp götürüyor inancı var şimdi bu şeyle uymuyor yani söylediğimiz ne varsa alemde o vardır ademde ifadesiyle Muhittin Arabi hazretlerinin söylediği insanda işte kainatın özüdür o zaman Azrail a.s yani dışarıdan geliyorda ruhumuzu alıyor ifadesi yanlış olması lazım onun izahı var oda yanlış değilde izahı var.

Süre doldu yeniden ikinci bölümü açarız..

Euzubillahimineşşeytanirracim
Bismillahirrahmanirrahim

29-03-Konu- Azrail a.s gelişi ve ne şekilde olduğu.

Bugün 06.04.2018 Cuma günü öğleden sonra kardeşlerimizle arkadaşlarımızla yarenlik ediyoruz. Muhtelif sohbetler babında devam ediyor. 1. Bölümün devamına bakalım. 1. Bölümde insanı kamil ve kamil insanın tanımını görmüştük. Burada da insan diğer aleme giderken geçirdiği hallerden, Azrail a.s gelişi ve ne şekilde olduğu onlara bir göz atalım inşallah. Bunlar geçmiş olanların başından geçen hadiseler, geçmemiş olanlarında başından geçecek hadiseler. Her birerlerimiz bu hali yaşayacağız. Ölümden bahsederken kuranı kerimde birçok yerde *"küllü nefsin zaikatül mevt"* diye ifade edilmekte. Yani *"bütün nefisler ölümü tadacaktır"*. Peki tadış neyin emaresi veya ifadesi?

Hayatın ta kendisidir tadış. Yok olacaklar demiyor ayeti kerimede. Yani insanlar yok olacakta işi bitecek demiyor. Demek ki ölüm tadılacak geçilecek bir mahal var onu belirtiyor. Yani yok olmayacaklar. Kimseninde yok olması zaten mümkün değildir. Biz ezelde de vardık ayanı-sabitelerimiz olarak. Süremiz geldiğinde dünyada zuhura çıktık. Bu süre denizin dalgası gibi, dalga nasıl rüzgarla denizde denizin içinde yükselmeye başlıyor biz ona dalga diyoruz. Sakinleştiği zaman hava o yine kendisinde kalıyor. Denizden çıkıp denize giriyor.

Bizde mana aleminden gelip bir dalga gibi ortaya çıkıp belirli bir süre yaşamak, fiziki manada yaşamak, bu alemin tecrübesini yapmak ve vaktimiz geldiği zamanda fiziki olarak bu alemin dışına tekrar mana alemine geçmek. Mana alemi derken alemi gayb diyelim biz ona. Gerçi onunda izahı ayrı bir saha. O an ölümü tadış anı insanda bir inkılap hali zamanıdır. Dünyaya geliniyorken de bir inkılaptır. ancak dünyaya geliniyorken bizde daha birey şuuru olamadığından biz bunun farkında değiliz. Anlaşılıyor mu burası? Gelirken farkında değiliz ama giderken farkındayız.

Farkındayız ama bazıları için bu çok geç kalınmış alışkanlık haline dönüşmüş oluyor. Bazıları içinde şükür ve saadet hali oluyor bu tadış. İşte kişi bu alemde nasıl bir hayat yaşadı ise onun neticesi olan tadı tadacaktır. Tadı tadacaktır derken demin Faruk kardeşimizin bir kilo baklavayı tadacak manasına değil tabi. bu şuurda olan latifte olan bir tadış. Ya çok pişmanlıkla olacak ya çok huzurlu bir tadış olacak. Yani tükenmiyor insan ölüm ile bitmiyor başka bir aleme geçiliyor. Onun görüntüde olan kısmı yerde yatıp kalıyor. Yani sureti yatıp kalıyor.

Şimdi ölümü nefis tadacaktır dendiği zaman demek ki bizden nefis çıkartılacak ruh değil. ruh bir başka alem, ruh bütün bunların hayatiyetini veren bir saha. Ruhta nefsin içinde diğer ruhlarda, ruh mertebeleri var onlarda bizde nefsimizin içinde mevcut. Şimdi insan öldü denildiği zaman hani yedisi yapılır kırkı yapılır elli ikisi yapılır. Bazıları bu bidattır derler yanlıştır derler, o yerli yerindedir. Kısaca yeri geldi bahsedelim mevzu değildi ama. Yedisinde o kişide

bütün esma-ül hüsna bedenle birlikte bir hayat yaşamış olduğundan o bedende izleri var, her ne kadarda nefisle birlikte esma-ül hüsnanın ana hatları çıkmış ise de ama sürtünmeleri var kalıntıları vardır daha henüz orda. O tam daha mutlak toprak henüz değil. O latiften letafetten esmai letafetten orda daha kalıntılar vardır. İşte yedinci geceye kadar yapılan her günün gecesinde sıfatı subutiyenin hatırasına binaen o vücutta o misafir olduğu için yaşandığı için mübarek vucud olduğu için şükran babında hürmet babında, giden o kişinin nefsinede gayret kuvvet babında.

Yani sen oraya gittin ama garip değilsin diye buradan gönderilenler orada onu biraz oyalamakta. Haa bak unutmadılar bizi gibilerinden bir yönü o, bir yönü de o cesetteki hayat, ilim. İrade, kudret, kelam, semi, basar sıfatlarının artık tamamen soyunmuş soyutlanmış olması.

O zaman mutlak toprak o yönüyle kalmış olması. Kırkıncı günüde esmai ilahiyeden kırk tanesinin de artık oradan çıkmasının merasimi oluyor gibidir bir bakıma. Elli ikinci gecesi de kalan bütün esmai ilahiyenin çıkması manasındadır. Bunlar toplandığı zaman yedi kırk elli iki zaten doksan dokuz yapmaktadır. Doksan dokuz esmai ilahiyede artık onun elli ikinci gecesi oradan tamamen bütün sıyrılmış olur ve o salt bir maden haline dönüşüyor.

Şimdi insanın bedeninde ruhu madeni, ruhu nebati, ruhu hayvani, ruhu insani olarak bu ruhların katmanları vardır. Hani bitkisel hayata girdi dedikleri kendisinde sadece madeni ruhun kaldığı ve o hayatın daha henüz üzerinden tamamen çıkmadığı bir halin yaşantısı oluyor. Yani üzerinde insani ruh diyelim ama insani ruh var ama ulaşamayan kimselerde bu hayvani ruh faaliyette.

Buna da hayvanı natık diyorlar. insanın ilk tarifi o zaten hayvanı natık. Diğeri nefsi natıka konuşan nefs diğeri insanı natık diğeride kuranı natık olarak insanın dört halinin ifadesi tarifi vardır. Şimdi gece uykuya yattığımız zaman bizden alınan kuvve olarak beş zahiri kuvve beş Batını kuvvet. Nasıldı o hani Arapça tabiri vardı. Neyse şimdi gelmedi aklıma. Şimdi bizim beş zahiri kuvvetimiz var. İşte tutma

dokunma işte görme gibi koklama gibi duyular gibi bunlar hükümsüz olduğu zaman biz uykuya geçiyoruz. Bunların herhangi bitanesi faaliyette olmuş olsa dokunma duyumuz faaliyette olsa diğerleri faaliyet dışı kalsa da biz yine uyuyamıyoruz. Yani batın aleme geçemiyoruz. O halde bizi dünyada tutan havassı hamsei zahire diye havassı hamsei batıne.

Havassı hamse beş duyu zahir olan beş duyu dünyada biz bunlarla yaşıyoruz. İşte bize lazım olan derken tevhit ehline lazım olan bu beş duyunun Batıni tarafınıda faaliyete geçirebilmek. Bunun bir bilinçli olarak faaliyete geçirilmesi var yani kişi kendini tanıdığı zaman bunun şuurunda oluyor. Ama bilinçsizde olsa yani bu sahada kendinin bilgisi olmasa da o saha kişide mevcut. İşte gece gördüğümüz zuhuratlar havassı hamsei batınenin faaliyette olduğu sahada biz görüyoruz zuhuratı. Oda faaliyette değilse hiçbir zuhurat görmüyoruz. Aklımızda fikrimizde görüntümüzde hiçbir şey hasıl olmuyor.

Anlaşıldı mı şimdi?. Zahir duygularımızla bu alemde yaşıyoruz. Bu alemde Batın duygularımızda mevcut ama günlük yaşantımızı zahir duygularımız önde olarak yaşıyoruz. Tefekkür gibi haller geldiği zaman batın duygularımızıda faaliyete geçiriyoruz. zahir duygularımız geçici bir süre iptal edildiğinde bunlarda bir hastalık varsa uyuyamıyoruz. Buda ayrı bir hastalık oluyor. Ayrıca yine bir yerlerimiz ağrıyor ise işte o duyguyla bir duygu duyuyor isek yine uyumamız nümkün olmuyor.

Güzel bir uyku uyunması için zahir bu beş duyunun geçersiz, belli bir süre kullanılmaz halde olması gerekiyor. Zuhurat gördüğümüzde eğer tevhidi manada bir hayat ve idrakimiz varsa batında olan beş duyu bize ilmimiz düzeyinde tevhit ilmimiz düzeyinde irfaniyet ilmimiz düzeyinde bağlantılar kurabiliyor. İşte gördüğümüz zuhuratlar bizim yaşantımız düzeyindedir ve birer aynadır onlar bize. Eğer bir kimsenin bu saha ile hiç ilgisi yoksa da onlarda rüya görüyorlar. Zuhuratları var. Yalnız onların zuhuratları haktan olan zuhuratlar değil kendi hayallerinden oluşturdukları veya diğer arkadaşların üç harflilerin

kurguladıkları sahneler senaryolar var oluyor. İşte bunlarında birbirinden ayrılması lazım geliyor. Ölüm halinde dediğimiz halde ise zahiri beş duyumuz ve Batıni beş duyumuz hükümsüz manada kalıyor. Gerçi o beş batını duygu hükmünün tamamına giriyor. Ama bunu tespit edecek beden aracı olamadığı için orda ki halimizi buraya aktaramıyoruz. Orda batini beş duyu içersinde yaşıyor artık insan. Zahiri olmadığı için hazeratı hamseyi batini yani latif olan tarafımızdaki duygularla yaşıyoruz.

Çünkü bir insan duyguları ile kaim duygular olmasa bir ağaçtan farkı olmaz. Ne kendini anlatabilir ne çevreyi anlatabilir ne hayatından bir şeyler söyleyebilir. Gece uyuduğumuzda işte bizden alınan kimlik şuuru kimlik anlayışı. Buna ne diyelim? Orada yine bizde var olan bizi yaşatan hayvani ruh ve maddesel ruh, bitkisel ruh. İnsani ruh tarafımız diyelim. Değerlendirme yapan beş duyu ile işte düzenleme yapabilen o hükümsüz olduğu için belirli bir süre biz o uykuya girmiş oluyoruz.

Ama bizdeki faaliyette olan akıl tarafımız değil doğal fıtri maddesel bedenimizi yaşatan ruhlar bizde kaim olmakta. O şekilde hayatımız sürüyor. Bu akıl dediğimiz sabah uyanıyor iken nasıl bir halde uyanıyoruz farkında değiliz yani hangi mekanizma bizi uyandırıyor. Bazen daha çok uyuyoruz sabahleyin kalkamıyoruz. Bazen gece yarısı kalkıyoruz uyuyamıyoruz. Bunların hepsi oluyor da nasıl bu uyarılıyor bir şeyler oluyor ki bu zahiri beş duyu faaliyete geçmeye başlıyor. Zaten onların birtanesi faaliyete geçse ötekiler hemen hepsi faaliyete geçiyor. (Bir soru soruluyor)

- zahir batın bu beş duyuyu kullanamıyor olmak ölmüş olmak değil değil mi?

-Hayır değil bu geçici uyku hali ölüm anında bu devamlılık üzere oluyor artık. (Başka bir suru soruluyor)

- babacığım buna şöyle bir ekleme yapılabilir mi? Biz nasıl Allah bize şah damarından daha yakın biz Allah'tan başka hayata sahip değiliz. Dolayısıyla bizim Allah'a dönmemiz mümkün değil aslında çünkü zaten Allah. Allah'ı bir mekana atfetmek mümkün değil. O bize şah damarından

daha yakın. Onu hissetmek bir idrak meselesi aynı şekilde Allah'ın kuvvetlerini ki melek kuvvet demek zaten. dolayısıyle Azrail Mikail İsrafil hepsi bizde var zaten. Azrail ne zaman bizde faaliyete geçerse bizim canımız alınmış oluyor. Dolayısıyle bir yerden gelip benim canımı almıyor aslında. Allah'ın kuvveti orda var zaten. Dolayısıyle ne zaman otur ne zaman kalk diyecek bilmiyoruz.(soru biter)

Şimdi buda güzelde şöyle daha berrak bir düşünceye geçebiliriz. Bizdeki dört meleğin dört kuvvetli meleğin bize ait olan bizim sahamızda halleri var. Yani onların bir görüntüsü olarak veya aks etmesi olarak veya esmai ilahiye olarak bize ait olan Azrailimiz var. Biz onu bu dünyada kullanıyoruz farkında olmadan. Mesela birisine bağırıyoruz kırıyoruz işte Azrail olduk onu öldürdük.

- Bu bir karıncada da var değil mi?

- Karıncada da var herkes de her yerde var. Her şeyde her şey var. Eğer öyle olmasa aynı yere bir metre arayla ekilen elma ağacı portakal ağacı değişik şekillerdeki değişik ağaçlar değişik meyveleri vermez. Bir saha portakal verir bir saha armut verir. Diğer yerde armut verme veya portakal verme hassası olmasa sadece onu verir. Her yerde her şey çıkıyor. Tabi bazı yörelerde bazı bitkiler iklim olarak daha çok çıkıyor ama başka yerde olmuyor değil. Orada da iklim uygun olduğu zaman orda da çıkıyor. O halde her zerrede her şey var. Zaten olmazsa olmaz. Şimdi meseleye böyle baktığımız zaman birde kainat içersinde kainat çapında bunların gerçekleri var. Yani gerçek bir Azrail var kainat sahasında. Mikail var İsrafil var Cebrail var dört büyük melek dışarıda da var. Bizdekiler bizim sahamızda olanlar. Ama biz kendi kendimizi öldürdüğümüz zaman o zaman biz Azrail oluyoruz. Kendi kendimizin azraili oluyoruz. Bu yolda kapalı zaten ona da cinayet diyorlar.

- Ama bizim öldürme ruhsatımız var değil mi?

- Var ama beden olarak değil. Nefsimizi öldürme ruhsatı var. "*Uktulu enfüseküm/nefislerinizi öldürünüz*" açık olarak yazıyor. Azrail onun için lazım bize. Bizdeki Azrail

onun için lazım bize. O bizdeki Azrail olmasa ne biz onu öldürebiliriz, ölmez o zaten de hükümsüz hale getirebiliriz nede zuhuratlarda gördüğümüz hayvanları bakın hayvanları ve nakıs insanları öldürmemiz mümkün değil. İşte o Azrail bizde olduğu için onu yapabiliyoruz ancak bu Azrail'i faaliyete geçirecek başka bir Azrail olması gerekiyor. O bizdeki Azrail bir temsilci.

- O an geldiğinde anlamak için söylüyorum hocam şimdi. Mesela biz havanın içinde ki oksijenden bahsediyoruz. Oksijen insanı yaşatır. Peki hem beni yaşatıyor hem diğer insanları yaşatıyor hem de Amerika'daki insanları yaşatıyor. Hatta uzaya götürülürse uzaydakinide yaşatıyor. Yani bu dört büyük melek hatta azazil bu havanın her yeri kapladığı gibi kaplıyor diye düşünülür mü? Mesela şimdi Azrail Türkiye'de birinin canını aldı aynı anda amerika'dada biri ölüyor. Bu nasıl oluyor gibi tenzihi sorular soruluyor. O bir varlıkmışta ordan oraya gidiyormuş.

- Bu konulardaki problem zaten o. Kendi tecrübemizle konuşarak benzetmeler yoluyla mesela, mango nedir diye sorduğumuzda karşımızdaki bilemiyor. Bilemiyorsa bu sefer onun bildiği yönüyle anlatmaya çalışıyorsun. Allah'ın kurandaki anlatımlarıda işte bizim tecrübemiz için. Mesela niye ateş diyor çünkü ben ateşi biliyorum. Peki cehennemde odunun var mı yok. O zaman bu ateş ne?

- İşte ayette diyor ya (ve tilkel emsalü nedribuha linnasi) biz bu şekilde misaller vererek örnekler vererek, kuranda iki türlü örnekler vardır birisi yaşanmış geçmiş fiili ve fiziki örnekler. Birisde kurma örnekler bu ayette olduğu gibi. Yani "biz kuranı kerimi taşın üzerine indirsek o taş paramparça olurdu" bu temsili bir örnektir. O taşta bizim kafamız bizim hakikatimizdir zaten. O yüzden mütaşabih ayetler çok mühim kuranı kerimde. Ama a'lem derler geçerler. Mütaşabih ayetler hem fiziki manada teknoloji olarak çok mühimdir. Hem de tevhidi konularda kendimizde ki eksiklikleri bulmak için luzumludur. Şimdi bu hususta bir mesele daha var. Azrail as. Ruhu almaz çıkarır. Ruhu Allah

alır sahibi odur çünkü. Azrail a.s ruhumuzu aldı ne yapacak nereye koyacak onu nerede muhafaza edecek.

- Şöyle de düşünebilir miyiz? Acaba. Bir kabak çekirdeği var. Çimlenmeye hazır. Biz bunu toprağa atıyoruz, bu kabak çekirdeği kabak çekirdekliğinden başka bir merhaleye geçiyor. Çekirdekliğini kaybederek formu değişiyor. Ama yeni bir form oluyor. hani biz ona ba'su badel mevt diyoruz ya kendimiz için. Yani ölümden sonra yeniden bas olmak gibi şimdi burada çekirdekte bir şekilde ba'su badel mevt konumunda yani. O zaman çekirdek öldü yeni bir forma kavuştu. Filiz dendi fidan dendi ismi değişti. O zaman bizim ölme tabiri formunun değişmesi mi olur acaba ?

- Hayat anlayışının formunun değişmesi hem yaşamda değişmesi oluyor

- Bizim beden formumuz hani bize diyorlar ya hani beden bu bildiğimiz ahret için yeni bir beden verilecek cennet cehennemde ayrı formlarımız olacak. O zaman çekirdeğin formları değişince bunu Azrail a.s mı yapmış olacak acaba? Çekirdeklikten yeni bir çimlenme formuna geçiyor.

- O onun doğal hali ama fıtri hali. Fatır diyorlar zaten açmak kendisini. Diğer taraftan sürmek diye de yeri sürmek açmak manasına fatır. O oluşum doğal olarak onda oluyor zaten. Ama şöyle diyebiliriz onu çekirdeklikten öldürdü Azrail a.s ama bir başka şekilde hay esması ile ona hayat Cebrail ona yeni bir hayat verdi.

- Örnek biraz yanlış oldu. Şöyle diyebiriz. Ergenlikten kurtulup yeni bir form aldı. Artık olgun bir insan oldu. Kabak yine orda duruyor.

- İşte o bahsedilen şeyin devamı o sizin bahsettiğiniz. Kendi kendini bu şekilde halketmiş oluyor. Ve yine o çekirdeği halkediyor. Nasıl bir kabiliyet var içersinde. Bu arada bu dört meleğin yine görevi var. Bu sayede Rezzaklığını ortaya getirdi. Kabağın yenilirliğini ortaya getirdi.

- Şimdi bizim hayal dünyamızda bu dört meleğin yeri farklıydı. Bunu bir susam tohumuna da indirsek ordada bu dört büyük melek olmadan sistem yürümüyor.

- Bunlar Allah'ın kuvvetleri melek kuvvetleri. Allah'ın kudret isminin kuvvetlerle zuhura çıkması. Bunun tasavvufta bir yönü var. Bir kimse gerçek manada tevhit ehli ise bu dört meleği dervişin üzerinde rükun der hale getiriyor. Ama farkında olmuyor. Evvela Azrail'i oluyor onu nefsinden öldürüyor. Sonra Mikail'i oluyor tevhit suyuyla tevhit bilgileri ile onu beslemeye çalışıyor. Sonra İsrafil'ide oluyor, nefesi rahmani veriyor nefsini öylecede öldürmüş oluyor. Azarail de onu toparlıyor ve Cebrail hepsinden mühim hangi mevzu aktarılıyor ise o Cebraillik hükmüdür.

- Ayrıca sadece ordan değil okuduğumuz kitaplarda bize Cebraillik yapabiliyor. Mesela bir mevzu düşünüyorsunuz, yeni bir mevzu kafanızda oluşuyor. Alemindeki Allah'ın ilmi sonsuz. Ne kadar yazarsanız yazın ne kadar okursanız okuyun, demin ki dediği gibi işte o sırrı ilahi gönlümden aktı dediği gibi bir bakıyorsunuz ki sizden çok seneler evvel yazılmış bir kitapta sizin aynen düşündüğünüz hükümler geçiyor. Diyosunuz ki ben doğru düşünmüşüm o Cebrail oluyor oku doğrudur düşündüğün diyor. Peygamberimize geldiği gibi. İkra söyle yani düşündüğün doğrudur diye tasdik gelmiş oluyor orda. Tabi bu her zaman böyle olmuyor. Birde aynı kanaldan azazilin iblisin girişi oluyor. Hayal ve vehmin girişi onlar. O da görevini yapacak tabi. ama herhalukarda mesele bizim çalışmamıza kalıyor.

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim.

04-Konu- Ashab-ı Suffa olarak yetiştiler.

Bugün 29/09/2018 Cumartesi günü, İzmir'e geldiğimizin ikinci günü bu bölümden. Kardeşlerimizle, arkadaşlarımızla, evlatlarımızla bir sohbet yapıyoruz. Bu genel bir sohbet, muhtelif sohbetler babında olan, devamlı bir mevzu takip ederek olan bir sohbet değil. Ama sohbet sohbettir, yeter ki Hakk sohbeti olsun, dünyalık sohbet olmasın. Dünyalık sohbete sohbet derler de, onlar sohbet değil konuşmadır. Sohbet demek Sahabeyi Kirâmın, Peygamber Efendimizin etrafında bulunduğu hâlin bir benzeri, bir tekrarıdır, ümmeti tarafından. Sohbet sahip manasında, sahabi manasında da bunu diyorlar. Yani mevzuya sahip çıkanlar.

Mevzunun aslı Allah olduğundan ve O'nun Resulu olduğundan, ve oradandan da ümmet, ümmetteden de bireyler olduğundan; sohbetin aslı, hâkikati her birerlerimize kadar uzanmış oluyor. Her ne kadar Asr-ı Saadet geçmiş olsa da onun yansımaları devam ediyor. Nasıl ki Peygamber Efendimizin en yakınlarında bulunan kimseler Ashab-ı Suffa. Bakın Ashab-ı Suffa Sofa Ehli, hani üstü kapalı, etrafları açık sofa tabir edilir ya o günkü halde. İlim adamları orda yetiştiler, Efendimizin sohbetlerinde Ashab-ı Suffa olarak yetiştiler. İşte her birerlerimiz bu bakımdan bir Ashab-ı Suffa makamındayız, gerçekten öyle.

Cenab-ı Hakk bu Sofa Ashabından bizleri ayırmasın. Bunların daha ilerisi Sahabi, sahip çıkanlar ve Peygamber Efendimizde toplananlar, çevresinde toplananlar. Allah Onlardan milyarca defa razı olsun, o günlerin o sıkıntılı yaşantılarını çekmişler, sırtlamışlar. İslâmı kurmuşlar devletleştirmişler. Belirli bir kurum haline getirmişler, bugünlere kadar da devam ediyor. Biz de her birerlerimiz

elimizden geldiği kadar kendi bünyemizde bunları yaşamaya çalışıyoruz. Ancak bize ne diyorlar, hazırcı diyorlar. Yani hazır dinimizi bulmuşuz. Bu dinle hiç ilgisi olmayan kimseler gerçekten hazırcı, bulup da onlara yönelmeyen tenezzül bile etmeyen. Yani hazır bulup da o sofradan yemeyenler.

Biz hazır bulup da o sofradan yemeye çalışanlardanız. Tabi bu yemeğe kıyamete kadar yürümesi lazım gelen bu sofraya, Maide sofrasına, her birerlerimizin de birer katkısı olması lazım ki bizden sonra gelenler de onları yiyerek, kullanarak, idrak ederek dini mübini İslam ve nehir devam etsin. Neydi, Kevser nehri, "*İnna a'tayna kel Kevser*", (Biz size Kevser nehrini verdik) "*fe sallili Rabbike venhar*" (O halde nefs kurbanını kes). Yani Kevser, nehir akıcılık halinde devam eden. Nehir dendiği zaman akan devam eden bir hal anlaşılıyor. Kevserin bir de toplu halde göl şeklinde olduğu söyleniyor. Her ikisi de doğrudur. İşte biz kendimizde biriktirdiğimiz bilgileri, o bizim Kevser havuzumuz. Bizden sonrakilere, etrafımıza, çevremize, çoluk çocuğumuza neyimiz varsa birer parça aktarmamız Kevser ırmağı hükmüne gelmekte, anlaşılıyor mu?

Kendimizde bir Kevser havuzu olacağız ki, oradan bir kol açıp ihtiyacı olanlara dağıtalım; nasıl depodan ana boru çıkıyor, sonra evlere daha küçük borular halinde dağılıyor. İşte her birerlerimiz böyle, Kevser havuzunu toplamaya çalışıyoruz. Ki bu, mahşerde ondan bir bardak, bir tas içenlerin mahşer süresi hiçbir şeye ihtiyacı olmayacağı bildiriliyor. O ne demek? İşte Kevser ilminde İlmi Hakiki, İlmi Hakikat, İrfan İlmi denilen saha oraya geçiyor. Ve diğer ismiyle İkan, yakiynlik ilmi, Kevser ilmi budur. Yoksa üzerine şeker karıştırılmış birkaç koku verilmiş bir şerbet, şurub gibi değildir. Onlar da güzel ama Kevser ırmağı ilmin en ileri derecesinde olan müşahede ilmidir Kevser ilmi. Şimdi bu arada sorulan bazı sorular var, onlara bakalım yavaş yavaş.

Evvela genel manada Tasavvufun ana direklerinden, temellerinden birini ifade eden ve bildiren Peygamber Efendimizin (sav) Hadisi Şerifi olduğu söylenen bazılarınca da Hz. Ali Efendimizin sözü olduğu söylenen "*Men arefe*

nefsehu, fekat arefe Rabbehu". Ordaki '**men**' '**kim**' manasına. Evvela bu kelimenin bizdeki karşılığını bulmamız lazım geliyor. Men kim. Hani bazen latife yapıyoruz ya, "*Kimse kimse değildir*." Biz kendilerimizi hayali varlıklar olarak ben, biz diye kabul etmişiz. Ama ben dediğimiz men acaba kim? Ben daha hala kim olduğumu bulamadım, söyliyeyim. Sizler araştırın. Yani şu şekilde, Hakk'ın kulu muyum, yoksa kendi başıma bir varlık mıyım? Siz bulabildiniz mi?

Diğer ifadeyle şöyle cevaplayabiliriz. Hem kendimize ait bir kimliğimiz var, hem de Hakk'a ait bir kimliğimiz var. 'Ene' dediğimiz zaman ben, 'Ente' denildiği zaman Hakk'ın bize vermiş olduğu kimliği, 'Ente' sen. Ama sen denen kimse, kendi kendine bahsettiği zaman ben diyor, demek zorunda oluyor ki kendini ifade etsin. O halde iki varlığımız var, birisi Hakk tarafından 'ente' (sen), birisi de bizim tarafımızdan ben. İşte bu 'men'. 'Men' hecesi bir bakıma o kelime, iki harfli bir kelime ama hece gibi de. Mim م ve Nun ن harflerinden meydana gelmiş bir ifade bakın, Mim ve Nun. Oradaki Mim م Hakikat-i Muhammediye, Nun ن da Nur-u İlahiyye. "Nun vel Kalem", 'نٓ وَٱلۡقَلَمِ' dedikleri Nun orda. İşte bizler böyle birer kimlik-leriz. Eğer kendimizi gaflet haliyle ben, nefsi manada ben dediğimiz zaman Hakk'ın mülküne sahip çıkmış oluyoruz. Ve bunun da tabi ki, nasıl diyelim bir diyeti olacaktır. Benim malıma sen nasıl sahip çıkıyorsun diye. Men/kim, bakın, Hadisi Kutsinin başında geliyor.

'Men' kim ki, 'arefe' ârif oldu. 'Men alime' dememiş. O halde ikisinin arasında bir fark olması gerekiyor. Biri bilmek (alime), âriflik ise bilip de olmak. Yani bilmek ile birlikte olmak, çünkü bilmeden olmak olmaz. Yani evvela bilim lazım, ondan sonra ilim lazım. İşte bu sahaya gelebilen kimseler başlarda çok fazla ileriye gidemeselerde ama sahaya gelmiş oluyorlar. Mühim olan o sahaya gelebilmek. Futbol oynamak için futbol sahasının yanına gelmek lazım.

Orda daha evvel sıra almış oynayanlar varsa, onların süreleri bitecektir. Ondan sonra da gelenler girecek sahaya, oynayacak oyunlarını göstereceklerdir. Aksi halde futbol sahasına gelmeyen, otogara gelmeyen, havaalanına gitmeyen nerden uçağa binecek nerden vasıtaya binecek.

O halde evvela tespit lazım gelmekte. Yani kişi kendi kimliğini tespit etmesi lazım. İster başta nefsani olsun, ister İlahi olsun, ister hayali, izafi olsun, kendi kimliğini/kimliğimizi tespit etmemiz lazımdır. Bu kimliği tespit etmemiş isek, edemez isek eğer dünyada, ne kadar alim olursak olalım, ne kadar bilgili olursak olalım, bu bilgi bizim nefsimize nakş olduğu için, nefsimiz onu aldığı için, nefsimizle birlikte o yok olur gider. Hayali nefsimiz ayrıca, asli nefsimiz değil o da. Kim ki ârif olmuşsa 'Men arefe', kim ki ârif olmuş ise, neye? 'Nefsehu', Hu'daki o nefse arif olmuş ise, 'Men arefe rabbehu' ancak o Rabbine arif olmuş olur, şartı bu.

Nefsine ârif olan, Rabbine ârif olur, yani nefsini idrak eden evvela oraya kendine yönelen. Genelde her birerlerimiz dışarlarda geziyoruz, kendimizin dışında geziyoruz daha başlarda tabi. Hamd olsun, biz kendimize döndük. Artık öyle kabul edelim. Daha hala dışarda geziyoruz dersek, biraz bizlere ayıp olur yazık olur. Bu kadar uğraşmanın neticesinde hala sokaklarda dolaşıyorsak, yani kendimizin dışında, yazık olur. Yapılacak ilk şey, işte tespit Hadis-i Kudsi'de belirtildiği gibi 'Men' kimliği tespit etmek. Ve bunu ariflik yoluyla tespit etmek.

Bilim yoluyla, bilgi yönüyle, 'Bilmel yakiyn' diye birşey yok. Bilgi yönüyle bunu bilim olarak sadece idrak edersek, yani öyle kabullenirsek biz yine kendimize bilim olarak yaklaşmış oluruz. Yani kendi özümüze, hakikatimize girememiş oluruz. İşte bu ârifliğin bir yeri olması lazım, mahalli olması lazım. Bu mahalde bizim sadrımız, 'Elem neşrahleke sadrek' bu yüzden çok mühim bir yol açıcı, hedef gösterici bir Ayeti Kerime. 'Biz senin göğsünü açmadık mı?' Zaten açılmış vaziyette, biz hazır vaziyetteyiz. Yani irfaniyet ilmini almaya hazır vaziyetteyiz. Ancak dünyaya geldik, kimlik, işte beşeri kimlik oluşturduk, buluğ çağına erdik.

Başladık ‘ben, ben, ben, ben, ben’ demeye ama bu nefsi benlik, hayali benliktir. Hiç ortada aslında olmayan, aslı olmayan bir benlik. Ama biz bunu kendimize asli olarak kabul ettik, varlık olarak kabul ettik. İşte bu nefsi benliğin ortadan yavaş yavaş kaldırılmasıyla, gönlümüzdeki o bilinç ‘*Elem neşrahleke sadrek’* faaliyete geçmiş oluyor. Yani orasını boşaltıyoruz, başlarda gördüğümüz zuhuratlarda işte hayvanların şunların bunların telef edilmesi öldürülmesi gibi bu sahanın temizlenmesi çalışmalarımızdır onlar. Orayı açtığımız zaman, orasının ismi gönül olmakta.

Bakın onun için derler yani bu halin ehli; “Ya bir gönül ol, ya bir gönüle gir”. İkisinden hali kalma, yoksa helak olursun.’ diyor. Evvela bir gönüle girmek lazım, Akşamki gibi himmetten zimmete geçmek lazım. Ondan sonra da kişi o gönül alemini temizlemesi, ne kadar temizlerse, boşaltırsa o kadar kendisine depolama yeri açılmış oluyor. İşte irfani ilimler o boşaltılmış olan gönüle aktarılmaya başlıyor. Aksi halde onlara yer hazırlanmadığından gelen kitaplar hepsi içeride bir raf hazırlanmayınca kapının dışında duruyor. Kapının dışında durduğu zaman da, görevli gürsel gelip çöp diye onları alıp götürüyor. Gür-sel, bir sel geliyor. Nefsin seli, gelip onları atıp götürüyor. Sonra biz bakıyoruz, ya bize galiba birşeyler gelmişti, ama nerde bulamadım edemedim.

Ya kardeşim sahip çıkıp da içeriye almadın ki onu. Dışarıda gör onu çöp. Onun görevi o, dışarıda ne bulursa atar. Onun için birşey dışarda bırakmadan, gönlümüze alacağız. Ama evvela orası temizlenecek yer açılacak ki, kitap rafları doluysa yeni kitap nereye konulacak. Ya yıkacak duvarı orda bir bölüm daha açacak, yeni raflar yapacak. İşte irfaniyet ancak gönül hazinesine indirilebiliyor. Aksi halde hiçbir yer o irfaniyeti kaldıramıyor, alamıyor, girmiyor, giremiyor, zaten sokmuyorlar.

İşte hayata böyle baktığımız zaman, irfani yönde, âriflik yönüyle baktığımız zaman hayatta tamamen değişmiş oluyor. Bunu hepiniz müşahede ediyorsunuz. Nefsi manada yaşanan bir hayatın şekli anlayışı tatbikati bir başka türlü. Ama rahmani manada ilahi manada yaşanan bir hayatın huzuru, huşusu, güzelliği, hoşluğu, mutmainniliği ne kadar

hoş, güzel, ne kadar huzur verici oluyor. Her ne kadar her birerlerimizin beşeri sıkıntılarımız olsa da ama gönül ehli, gönlüne geçtiği zaman o sıkıntıların büyük bir kısmını o gönül yükleniyor, biz değil. Cenab-ı Hakk yardım ediyor, çünkü orda huşu veriyor, huzur veriyor. Hayat anlam kazanır.

Niye ben bu alemde varım diye onun cevabını bulmuş oluruz bu şekilde. Niye varız? *'Men arefe nefsehu fakat arefe rabbehu'*, Rabbımızı idrak etmek için biz bu aleme geldik. Allahımızı tanımak için, Peygamberimizi bilmek için bu aleme geldik. Ve oradan da kendi hakikatimizi bilmek için geldik. Sadece Allah'ın hakikatini, Peygamberimizin hakikatini bilmek yetmez. O da çok güzel bir şeydir. Ancak Onlara aittir. Yani bir kimsenin bir ton altını olsa, onu, işte şunu yapmış bunu yapmış, kesmiş ordan bir süs burdan bir süs yapmış demek altını anlatmak bize birşey vermez.

Anlatması ile kalırız. O altından 100 gr biz de aldık mı, hah işte o zaman odur. Yani dışarıdaki altını cevheri tanımak ondan sonra ona hissedar olmak. Veya kendimizi o maden haline getirmek, altın değerli varlıklar haline getirmek ki, insan madenini değerlendirecek bu alemde hiçbir varlık yok. Yani insan madeninin üstünde değerli olan hiçbir varlık yok. Ne melekler ne felekler ne alemler hiçbirisi yok. Çünkü sadece insan Allah'ın halifesi ve O'nun görevlisi, zuhur ettiği mahalli (Zat'ıyla zuhur ettiği mahalli). O kadar güzel tarif etmişler ki büyüklerimiz;

İnsan-ı Kâmil zahiri ve batınıyla Hakk'ın zuhur mahallidir diye belirtmişler (hem zahirden hem batından). Diğer taraftan **İnsan-ı Kâmil, Hakikat-i İlahiye üzere mahluktur** denmiş. Bakın, Hakikat-i İlahiye üzere mahluktur. 'Mahluktur' dediği halkedilmiş, yani bu suretlerimizdir. Demin işte bulduk bulamadık dediğimiz, mahluk tarafımız burası. Ama Hakikat-i İlahiye üzere olan bir mahluk, nefsi, beşeri üzere bir varlık değil.

Şimdi böylece bir kimlik tanıtımı olduktan sonra bu İrfan Mektebi de bu hadis üzere kurulu zaten. "Men arefe nefsehu" 7 nefs mertebesi. Kim nefsini bildiyse, Hazret

mertebeleri de O Rabbini bilir. "*Men arefe nefsehu, fekat arefe Rabbehu"* ancak onlar Rabblerine ârif olur. 'Fakat' ancak manasında, bizde de konuşulur ya Türkçe'de. İşte iyi oldu fakat işte burası da böyle oldu gibilerde. Yahut şunu yapman gerekli. Bakın bir hadis bütün insanlık seyrini bizlere bildiriyor, ifade ediyor. "*Men arefe nefsehu*" kim ki nefsine ârif oldu, işte emmare, levvame, mülhimme, mutmainne, raziye, merziye, safiye mertebeleri ile birlikte ondan sonra Rububiyet idrakine, anlayışına, sahasına geçme izni çıkıyor insanlara.

Hepsini bildikten sonra Hazrat-ı Hamse (Hazrat-ı İlahiye) mertebelerine geçilmiş oluyor. İşte burada bahsedilen 'vecih, cemal, yön' ancak bu sahayı idrak etmiş kimseler tarafından anlaşılabilecek bir hadise. Vecih, cemal dediği. "Ve simaihim" dediği bu hakikat. Yani bir kimse nefsi olarak kendini tanımamışsa, bu tanımadan mütevellit, tanımadan dolayı kendinde bir irfaniyet oluşmamışsa hiçbirşeyi tanımaz. Sıradan bakar geçer, görmez bile. Bakar geçer, gördüm zanneder. Bakmak başka, bildiğiniz gibi görmek başkadır. Bakar geçer. Ama gören bakar, görür, ve idrak eder. Neyi gördüğünü bilir. İşte bu Tevhid'in ilk merhalesi, Tevhid-i Efâl diye belirtilen. "*Küllü şeyin helikun illa vechehu, lehul hukmu ve ileyhi turceun*" (Kasas, 88). "*Herşey helak olucudur, Hakk'ın vechi baki kalıcıdır*."

Peki 'herşey' dediğine göre bütün alemde ne varsa bu hükmün içine girmekte. Zahiren, nefsi manada iyi ve kötü, çirkin ve güzel diye ayırdığımız, koku olarak kötü koku, iyi koku diye ayırdığımız ne varsa, bakın ayrılmamış, "*Küllü şeyin helikun*" diyor 'küllü' herşey. Alemde ne varsa, iyiden kötüden, karadan sıvıdan suludan, katıdan, sıcaktan soğuktan, insandan hayvandan ne varsa madde elle tutulur gözle görülür manasına ne varsa hepsi helak olucudur. İşte bu "Küllü şeyin helikun illa vechehu" evvela bu Ayet-i Kerime'nin idrak edilmesi lazım, nasıl diyor işte ancak vechi ila. Demekki vecih denilen isimlendirilen ve ifade edilen mana, bütün alemde mevcut. Biz O'nu ağaç olarak görüyoruz, kuş olarak görüyoruz, taş toprak olarak görüyoruz. Ama genelde herşey helak olacak, Hakk'ın vechi

baki kalacak. Nasıl olacak bu iş? O şey'iyyetin, şey'iyyetliğinin ortadan kalkması gerekecek. Yani eşya; şey bir şey, eşya çoğulu. Eşya bilindiği gibi şeyler demek, eşya çoğulu onun. Bütün bu gördüğümüz eşya manasında, mahiyetinde olan maddenin ortadan kalkması gerekiyor. Müfessirler bunu meallerde, tefsirlerde, kıyamet kopması diye yorumluyorlar. Herşey yok olacak, Allah Bâki. Allah Bâki kalacak diye yorumluyorlar. Onun arkasından da hani, "*li menil mulkul yevm, lillahil vahidil kahhar*" ayeti ile de bunu devam ettiriyorlar. Doğrudur, şey olarak zahir olarak hüküm doğrudur. Ancak bu manada bu ayet kullanılırsa, kıyamet ne zaman kopacaksa o zamanki insanları ilgilendirir. Bizim hissemiz ne olacak o ayetten? Ayetlerin hepsi bize, hepimize geldi.

O halde ondan bir hissimiz olmalı bizim. İşte ondan alınan hisse, irfani manada yaşadığımız süre içinde gördüğümüz herşey, o şeyin kendine ait bir şeyi olmadığı. Onu var eden bir Kudretullah olduğu, bir Rabbi olduğu, bir gücün onu halkettiğini anladığımız zaman bunun kimliği yok olmuş olur. Helak olmuş olur. Yani bu sehpa mı baktık, sehpa yok, sehpalık hükmü bitmiş olur. Ona biz sehpa demişiz, isim vermişiz. Biz onu sehpa, kendine ait bir varlık olarak kabul etmişiz. Ne sehpa var ortada, ne bu sehpa var, ne dar ağacı sehpası var.

Ne ağaç var ortada kendine ait, eğer bu sehpa mutlak manada kendine ait bir varlık olmuş olsaydı, kendi kendini icat etmiş olması lazımdı. Suya toprağa ağaca hiçbirşeye ihtiyacı olmazdı. Yani ne ki var, kendi kendini icat etti o Allah'tır, yani o mutlak varlıktır. Böyle birşey de olamayacağına göre. O halde bunların bir bânisi var, kurucusu var, mucidi var, icat edicisi vardır. "Haleka" halk edicisi var, kudreti var ki bir kudretle bunlar oluşmakta. İşte bunu yapan mutlak kudret sahibi olan Hakk'ın varlığı. Bunu idrak ettiğimizde eşya helak oldu bakın. Yani eşyalık diye birşey ortada kalmadı. Ne oldu Hakk'ın bir vechi oldu. "*Küllü şeyin helikun illa vechehu*" işte burada gördüğümüz, yine sehpayı gördük, koltuğu, halıyı, kuşu herşeyi gördük. Alemleri gördük, yıldızları, gökleri gördük. Ama bunların

kendilerine ait bir varlıkları olmadığı, orda Hakk'ın bir isminin ve o ismin bir vechinin orda olduğunu müşahede etmiş olduk. İşte vech kelimesini bu şekilde anlayabiliyor isek, eğer bütün varlıkta Hakk'ı müşahede dedikleri bu. "*Feeynemâ tüvellû, fesemme Vechullah*" dedikleri ayette bu işte. Nereye bakarsanız, orda Hakk'ın bir vechi vardır. Yani bir esma yüzü vardır. O varlıkta o esmanın tezahürü kudreti, ismi, esmanın ahlakı, hali istikametinde görevlidir çünkü. Esma oranın vekilidir, bakanıdır. O esma orada faaliyet gösterir, Hakk'ın esması olarak.

Şimdi, bu ayetin arkasından "*Küllü men 'aleyhâ fân. Ve yebkâ vechu rabbike zûl celâli vel ikrâm"*, ne kadar muhteşem ifadeler bakın. "*Küllü men 'aleyhâ fân*" bir evvelki ayeti kerimede, eşyanın yokluğunu bize bildirdi. Bu ikinci ayette de, yani aynı seyrin ikinci mertebesinde de, ki bu esma mertebesi, Tevhid-i Esma'nın ayeti, "*Küllü men 'aleyhâ fân. Ve yebkâ vechu rabbike zûl celâli vel ikrâm*", '**men**' den kasıt şuurlu varlık. Bakın, '**şey**' den kasıt eşya, '**men**' den kasıt şuurlu varlıklar. Bir yönüyle biz de şey haline de dahiliz eşya olarak. Yani vücud, beden olarak şey'iyyetteniz.

O yön itibariyle de o ayette bizden bahsediliyor. Ama gerçek insan kimliği olarak '**men**' den bahsediyor. "*Men arefe nefsehu*" da olduğu gibi "*Küllü men 'aleyhâ fân*", yani her kimlik, bütün kimliklerin kendilerine ait bir kimlikleri yoktur. Onlar hepsi fâni, yok olaracaklardır, ama Hakk'ın vechi bâkidir. İşte bu alemde kim Hakk'ı müşahede ederse, Hakk'ın vecihlerinden bir vecih olur. Yani Hakk'ın Cemâllerinden bir Cemâl olur. Bir kişi, beş kişi değil herkes bu hakka sahiptir. Hani bazı yerlerde derler, 'Efendi hazretleri şudur budur.' Yok öyle değil, herkes bu hakka sahiptir.

Eğer öyle olmasaydı insan olmazdık. Ama nedir birisi biraz az bilir, birisi fazla bilir. Ama herkese bu yol açıktır. "Küllü men 'aleyhâ fân." dediğimizde, bu nefsimizin benliğinin yok olmasıdır. Ama nefsimiz yok olunca orada yine birşey var, işte O şey var Hakk'ın varlığıyla var, Hakk'ın Cemâl'i olarak vardır. O halde kendilerimize bu şekilde

baktığımız zaman, nasıl bir değer arz ettğimizi kendi kendimize bulmamız çok zor olmaz. Ancak burada bir tehlike vardır, eğer nefsimize bu ilmi kaptırırsak, nefsi olarak kendimize ilahlık ilân etmiş oluruz, ben dediğimiz zaman. 'Men' işte bu yüzden kim sorusu ve yaşantısı, çok mühim bir saha teşkil etmektedir. Ne kadar açık, "Küllü men 'aleyhâ fân." Bütün beşeri kimlikler yok olucudur. Ne olacak yaşasa yaşasa ölünceye kadar o nefs var. Öldükten sonra yok ki onun. Cezası var, ızdırabı var, diyeti var ayrıca. Ama burada o nefsin ne olduğunu, Nefs-i Safiyye'ye ulaşıldığında, gerçek manada, samimi olarak yoluna devam ederse bunun düşmesi diye birşey söz konusu olmaz zaten. Yani beşeri benliğine, nefsine düşüp de, 'Enel Hakk' iddiasında gibi bulunmak, onu yapmaz zaten.

Hazine kendisinde olan kimse, 'Ben de hazine var' demez. Eğer diyorsa yoktur da, atıyor. Yani dışardan bu zengin, hazine sahibi desinler diye. Kahveye giden bir kimse, yani herhangi bir yerde oturumda olan bir kimse, cebinde yüzbin dolar varsa, paketi çıkarıp koyar mı ortaya. Kat kat saklar onu ceketlerinin içerisinde de kimse farketmesin diye. Onun için demişler işte *"Bilen demez, deyen bilmez. Bu ne sırdır ki akıl ermez."* Ve bunun yolunun da *"Küllü men 'aleyhâ fân. Ve yebkâ vechu rabbike zûl celâli vel ikrâm"* işte bu ikrâm Celâl'inden geçmekte. Yani biraz sıkıntı, sıkıntı derken, Cenab-ı Hakk, muazzap, azap edici değil.

Biraz sıkıntı veriyor ki, nefsimiz hoplayıp zıplamasın diye. Biraz durduruyor bizi o sıkıntılar, Rahmettir onların hepsi. Nasıl eskiden çamaşır makineleri yokken nasıl yıkıyordu büyüklerimiz. Hep biliriz daha bunları, bu çok geçmiş seneler evvel olan şeyler değil. O köylerde dere başlarına giderledi, taşın üstüne koyarlardı. Pat pat pat pat vururlardı, canı yanmıyor mu o çamaşırın. O yıkanan ceket, elbise neyse işte halı, posteki ne varsa. Ama neden onu öyle yıkıyor ki temizlensin. Hani eskiler derlerdi debbağ sevdiği deriyi yerden yere vururmuş, yumuşasın, daha güzel işlensin, altında hiç bir yağ kalmasın diye. Çünkü derinin altında biraz yağ kalırsa zamanla üstteki tüyleri bozuyor,

çürüme yapıyor bozuyor. Onun için iyice sıyrılır, çok iyi sıyrılır deri, ki sonra ilaçlansın, bir daha o tüyler dökülmesin. Böyle şey gibi belki, kanca gibi oluyor tüyler o şekilde yapılınca.

Peki "zûl celâli vel ikrâm", bu 'İnci Mercan' kitabında baş taraflarda izahta Celâl ve Cemâl bir kaç satırda belirtildi. Çok güzel bir tarif orası, şimdi bakarız da. Celâl tecellisi Cenab-ı Hakk'ın perdeli tecelli ettiği yer, perdesiz tecelli ettiği halde Cemâl tecellisi olarak belirtmiş. Çok güzel bir tarif gerçekten. İşte Celâl ile perdeyle, evvela perdeli olarak, vasıtlarla işte. Hasta etti, o hastalığı Cemâli'ne perde ediyor. Yani Celâl isminin geçtiği yer perdeli, Hakk'ın tezahuru. Cemâl isminin geçtiği yer perdesiz, salt, açık tezahuru oluyor. İşte ondan "zûl celâli", 'zû' orda sahip manasına. Celâl sahibi, Celâl'inden gelen ikramı. "zûl celâli vel ikrâm" Celâl'inden sonra ikramı geliyor. "zûl cemâli vel ikrâm" denmiyor bakın.

Evvela Celâli olacak, yani bir temizlenme olacak, bir faaliyet olacak ki. Şimdi şu camın üstünde bir sürü toz varsa, dışarıyı seyretmek mümkün mü değil. Evvela o temizlenecek, içimizdeki cam temizlenecek ki Cemâli İlahiyi göstersin. Şeysiz olarak, flu, bulutlu gibi değil de, net olarak göstersin. Bu idrak edildiği zaman, işte vechi İlahi bütün alemde ortaya çıkmış oluyor. Mısırlı kimdi o, Mısır'da yaşayan, Niyazi. Onun şiirleri vardır bu şekilde. Her neye baksam Hakk'ın vechinden başka birşey görmem diye. 'Hanede, viranede, Kâbe'de, puthanede çağıraram Dost Dost.' Yani nereye baksam orda Dost'u bulurum şekliyle diyor. Kısaca bakalım Cemâl yerine, siz sonra daha geniş bakarsınız. Burada ben kimim, bizler kimleriz diye sorular var. İnci Mercan kitabı, 7. sayfada.

"Allah Teâlâ büyük beyaz bir inci yarattı (halk etti diyelim); celâl (bir bakıma şiddetle) ve heybetle nazar etti, hayadan eridi; onun yarısı su ve yarısı ateş oldu. Ondan bir duman hasıl oldu. Semâvatı dumandan ve arzı onun köpüğünden halketti. İmdi onun arşı su üzerinde vâki oldu." H.Ş.

“.... (İkinci paragrafın alttan iki satırı) Zira “nazarı cemâl” vech-i Hakk’ın kendi nûru ile tecellisidir ki, bundan örtünme yoktur.” Yani Hakk’ın nuru ile tecellisidir Cemâli İlahiye, burda perde yoktur diyor. “**Nazar-ı celâl” vechi Hakk’ın, gayriyyet elbisesi ile perdelenmesi olduğundan,** yani Cenâb-ı Hakk kendi zatından zuhur ettiğinde perdelenerek zuhur etmekte, isneyniyyet (ikilik) ortaya çıkmakta, Halk ve Hakk olarak. İşte Halk olarak görünmesi Celâli tarafı, perdelenmesi, perdeli olarak kendisini göstermesi. Hakk olarak varlığı perdesi Cemâli olarak görünmesi. **bi’t-tabi (tabiki) bunda örtünme vardır.** Örtünmede Ceâal’dir bakın. Açılması içinde Celâl tecellisine ihtiyaç vardır. **“Gayriyyet”ten murâd mutlakiyyetten mukayyediyyeye tenezzül ve mutlakın mukayyedde gizlenmesidir**.” Gayriyetten murâd mutlak olan Hakk’ın, gayriyyet elbisesi ile mukayyed olması, kayıtlanarak ortaya çıkması.

Çünkü Cenâb-ı Hakk kayıtsız ortaya çıksa hiçbirşey anlaşılmaz. Peygamberimizin buyurduğu gibi ‘Rabbini nasıl gördün?’ diye sorduklarında birinde ‘O bir Nur’dur.’ Nasıl görülür dediği, bu kayıtsızlık hali bakın. O’nu genç bir delikanlı suretinde gördüğü, kayıtlı hali mukayyed halidir. Birini Cemâli olarak görelim, yani Nur olarak kayıtsız halini. Kayıtlı halini Celâlli halinde, genç delikanlı suretinde gördüm demesi, yani suretlenmesidir. O halde bu şekilde baktığımız da her birerlerimiz bu hükmün içine girmekteyiz. O genç delikanlı suretinde gördüm demesi, ki gençlik tam en güçlü, en gelişmiş halini ifade etmektedir.

Her birerlerimizin fiziki olarak o devreleri geçtiği sayılır, ama geçmediği genciz daha. Tevhid ehlinin yaşı başı olmaz zaten. Şunu demek istiyorum, hangi yaşta isek o yaşın kemâlatı ile, bakın, o yaşın kemâlatı ile her birerlerimiz Hakk’ın vechiyiz. Suretlenmiş, gayr hükmü ile ortaya çıkmış, isteniyyet anlayışı ile yani ikilik anlyışı ile **ene ve ente** hakikatiyle ortaya gelmiş varlıklarız. İşte kim, bu kendinde bulunan iki hali de idrak etti, o bu alemin en bahtiyar kimsesi oldu. Hakk’ı da buldu Halkı da buldu. Hakk’da kendinde Halk’da kendinde. İşte insan bu yüce bir

kabiliyetle halk edildi, ikisi de kendinde var. Yani bir yönümüz ile Halkız, Âdemiz, bir yönümüz ile de Hakk'ın ta kendisiyiz. Ancak bir kavun karpuz düşünelim. Karpuzu/Kavunu dilimlere böldük. Dilimlerden birisi diyor ki, 'Ben kavunum.' Diğeri de diyor ki 'Ben de kavunum.' Öteki dilimde diyor ki 'Ben de kavunum.' Ne olacak? Herbir dilim kavun ama kavunun tamamı değil, birer dilimiz. İşte o kavun ben de kavundanım, benim de kavunluğum var dediği zaman doğruyu söylüyor. Ama kavun benim dediği zaman, yani kavunun tamamına sahip çıkmaya çalıştığı zaman, bu zaten olacak birşey değil.

Ama işte '*Enel Hakk*' diyip çağırıp bağıranlar da var. Onlar da haklı belki bizi ilgilendirmiyor. Bize biz lazımız. İşte biz O İlahi varlığın, zuhurlarından bir zuhuruz. Deryadan alınan bir kepçe, bir avuç su gibi, ama o bir avuç suda deryanın herşeyi mevcut. Deryada ne varsa, bir damlada da var, bir zerrede de var. İşte ne zaman ki damla olan **men-iyyetimizi** idrak edeceğiz, o zaman biz aynı zamanda deryayız. Çünkü o damla deryadan ayrı değildir. Deryanın tamamı değiliz, bir damlanın derya olması mümkün değil. Ama derya ne kadar büyük olursa olsun, içindeki özellik damladaki özelliktir. Bütün özellik o damlada da mevcut. İşte her birerlerimiz İlahi deryanın birer zuhuruyuz, damlayı biraz daha genişletelim, kâsesiyiz. O deryanın doldurulduğu kâseyiz.

Hani diyorlar ya, Doldur ey Sâki diye. İşte bir bakıma, İnsan-ı Kâmil'in, Allah'ın kâselerinden birer kâse olduğu ve o kâseden sunduğu, çevrelerine sunduğu diye tarif edilir. Zıllullah diye tarif edilir, Allah'ın gölgesi diye. Sayd-ul Hakk, Hakk avcısı diye belirtilir. Velhasıl bu âlemde yapılacak en büyük şey, en güzel şey kendi hâkikatimizin ne olduğunu anlamaya çalışmak ki, zaten bütün gayretlerimizde bunun üzerindedir. Gördüğünüz ve tatbik ettiğimiz gibi sohbetlerimizi genelde ilme ayırıyoruz. Zaman zaman biraz ilahilerde okumak lazım, zikirlerde yapmak lazım. Bazı bölümler var, bazı gruplar var, sadece zikirle ilahi ile vakit geçiriyorlar. İlmi diye bir konu yok. Ne oluyor duygusal bir hâl olmuş oluyor. İşte çıktıktan yarım saat, bir saat sonra o

da bitiyor, elde birşey kalmıyor. Ama Tevhid-i İlâhiye, burada veya başka zamanlarda yahut kitaplar okunduğunda, alınan şey daha sonraya doğru devam ediyor. Bitmiyor uçup gitmiyor. İşte bu yüzden, kişilerin birazda kendi birey/ferdi çalışmaları gerekiyor. Bizde çalışma vardır bildiğiniz gibi. Bu çalışmaların yönünü sistemlendirirsek, bunların hepsi Celâli tecellilerdir. Ama o Celâl tecellisi olmasa arkasındaki Cemâli İlahiye açılmıyor. Bu Celâl'ler o Cemâli açıyor. Hangi mevzuyu okuyor anlamaya çalışıyor isek, ordaki '**men'** kimliğimiz ne kadar onu, orada idrak emişse, **men**liğimiz de o kadar Hakk'a doğru ilerlemiş oluyor.

Yani o da kendi Zât'ımıza doğru aslında. Hakk dışarda olduğu gibi, bizde de mevcut. Dışarda olan Hakk bizde yoksa zaten biz olmayız. Biz varsak, Hakk'ın varlığının en büyük ispatı bizleriz. Böyle bir makinayı hangi fabrika çıkaracak? Dünyanın bütün fabrikaları bir araya gelse bu bedenlerin bir hücresini daha henüz yapamıyor. Bir hücre bakın, ondan aciz. Trilyonlarca hücre var. Geçenlerde bir yerde söylediler. Bir insandaki sinir ağları, dünyayı 2.5 kere ekvatordan dolaşacak kadar. Ne demek bu? Bu ağ nasıl yerleştiriliyor yerine, birbiri ile bütün hücre yapıları bağlantı sağlıyor.

Büyük küçük farketmiyor hepsinde de. Sonra o küçükteki olan o nasıl genişliyor da büyüyor. Lastik olması lazım hepsinin ki o da kopuyor yani, biraz genişletince kopuyor. Ağaç yükseğe doğru gidiyor. Bir de çocuk, insan yana doğru. Bütün mahlukat öyle. Nereye baksanız üç boyutlu genişleme yapıyor, derinliği, uzunluğu, genişliği. Hayret ediyor insan. Bir yere duvara bir tuğla ilave etseniz, kaldıraçla o duvarı kaldırmanız lazım ki, tuğlaya yer açılsın. Hani biraz yükselsin diye. O da mümkün değil. Her tuğlada böyle yapılırsa, bina kalmaz zaten bina yıkılır gider.

Şimdi böylece, vecih ve sima, buların anlaşılması için evvela "*Küllü şeyin hâlikun*", **şey'iyyet** manasında daha sonrasında **men** kimliğinin ortadan kalkması ki Vech-i İlahiye ortaya gelsin. O halde vecih denilen, kıbleye dönmek nasıl şart namaz kılarken, 'vechinizi kıbleye dönün.'. O halde

vecih, sadece yüz diye geçer tefsirlerde, veche cephe. Ama ben otururum kuzeye karşı, vechini Kâbe'ye dön. Başımı döndürürüm böyle, Kâbe'ye dönmüş olurum eğer sadece vecih yüz olarak tabir edilirse. Ama külli olarak yönünüzü Kâbe'ye dönün istikameti var. O halde vecih denen şey bizim hem yüz olarak, hem külli olarak gönül hükmüyle dönmemiz gerekiyor.

İşte vecih dendiği zaman sadece suret, şekil, ve yüz değil onun içerisindeki mananın tamamı onun vechi olmuş oluyor. Ve herbir vecih, her bir esmânın oradaki tecellisi olmakta. Yani o esmânın vechi orda olmakta. Bütün esmâlarda "*ve ileyhi turceul umur*" ayetin sonunda bahsedildiği gibi, "*bütün işlerde Allah'a dönmekte*." Peki, ehli hâlin işleri, ehli imanın işleri Allah'a döndü, ehli küfrün işleri nasıl Allah'a dönecek? Ayet-i Kerime öyle diyor, bütün hepsi sadece mü'minlerin, müslümanların, iyi ahlâk sahibi olanların hâlleri, işleri Allah'a döner demiyor. "*ve ilâllâhi turceul umûr*", "*bütün işler Allah'a dönücüdür*." Nasıl dönecekler? Hangi sahada çalışıyor ise, biz insanlardan bahsedelim.

O kimse yani, hangi sahanın ahlakı ile hayatını sürdürüyorsa. Hangi idrak ve anlayış ile, hangi kanaat ile yaşantısını sürdürüyor ise. Bazıları var inkârcılar, onlar da Allah'a giedecekler. Bazıları var isyancılar, bazıları var Taocular, bazılar var işte Museviler, Hristiyanlar. Bugün geçerli değil, onların hükümleri nesih edildiler, kaldırıldılar. Onlar istedikleri kadar, biz varız, bizim peygamberimiz vardı da, o zamanda o geçerliydi. Bugün Osmanlı kanunları geçer mi, geçmez. Roma kanunları geçer mi, geçmez. Evvelce geçiyordu, buralarda onlar vardı. Bu bile bir kıyas, açık bir kıyas. Bugün Cumhuriyet devri, onun kanunları var bizim yaşadığımız topraklarda.

Ama dünya alanında Muhammediyet devri bugün, Muhammediyet kanunları geçerli. Ötekiler nesih oldu, kaldırıldı, bitti. Ama onlar hala, biz şuyuz, biz buyuz desinler. Tevhid ehli hepsine hürmet eder, onlarla kavga edecek hali yok ki, herkes kendinden mesul. Onlar da hangi ismin ilgisi sahasındaysalar, o ismin kontrolünde Allah'a

gidecekler. Ama o isimde kalacaklar. O isim Allah'a bağlı ama Allah'a gidemeyecekler. Allah'ın o bakanında kalacaklar. Yani bir kimse isyan ehli ise Kahhar esmasının kontrolünde Kahhar esmasına ulaşacak. O da Allah'ın esması ama Cemâl esması ile, Latif esması ile, İman esması ile Allah'a ulaşanlar Allah'ın zâtına ulaşacaklar.

Onlar sıfatlarında kalacaklar. Celâl tecellisinin ahiretteki sıfatı da Cehennem olduğundan Cehenneme girmiş olacaklar. Dolayısıyla yine Allah'a ulaşmış olacaklar, ama Cehennem yoluyla ulaşmış olacaklar ki o zaman Hakk'ın zati yolu kapalı olduğundan Hakk'ın bir sıfatının mahalli içerisinde yaşayacaklar. Cennet de Hakk'ın Cehennem de Hakk'ın. Yani kişi nasıl bir hayat sürdürmüşse hangi esma onu kontrol ediyorsa, hangi esmanın sahasındaysa. Bir sürü esma var, birbirlerine zıt esmalar. Yâsin de belirtildiği gibi, Hadi bakalım ey ehli küfür, inkarcılar, siz ayrılın bakalım bugün diyecekler. "*Vemtâzûl yevme eyyuhel mucrimûn*" (Yasin, 59) diye. Onlar, mücrimler, cehenneme gidecekler, Cehennem de Cenab-ı Hakk'ın Celâl tecellisi o şekilde. Buradaki, dünyadaki Celâl tecellisi perdelenmesi, oradaki Celâl tecellisi ateşi. İşte burada da bu Celâl tecellisini idrak edemeyen, orada Celâli şiddetiyle karşılaşacak. Burda Celâl'in idraki var, ve Celâl'de kaldığımız sürece biz yanmaktayız, farkında değiliz. Yani ayrılık, gayrılık ateşinde yanıyoruz da farkında değiliz. Ne zaman Hakk'a muhabbetimiz var, o zaman biz Cemâl sahasına geçmiş oluyoruz ve huzurda ordan geliyor.

Yani her varlık, herkes Allah'a dönecektir ama isimleri sahasından dönecektir. Zâtına ulaşmak mümkün olmayacaktır. Zâtına ulaşmak için, **men** kim hakikatini idrak etmiş olması lazım gelecektir. İşte bu kimseler, Âraf ehli diye bahsedilen kimseler, yani Âriflerdir. Nasıl hani, bayramdan bir gün evveline Ârife günü deniyor, Âriflik günü ki o Ârifler bayram ediyorlar. Bizler de onlara benzeyen varlıklar olduğumuz için sureta bayram oluyor, ediyoruz. Ne yaptık ki bayram ediyoruz, değil mi. Ne kazandık? Ya bayramdan biz onu çıkartıyor, nefsimize hizmet ediyor bayram. Yani bayramı kullanmış oluyor, nefsimiz için.

Halbuki, *'Bayram ol gündür bana ki, Göz göre didarını, Görmesem bir gün seni, Kara gündür bana*. ' demiş aşık. Yani bayram ol gündür ki, Cemâlini idrâk edeyim. Yani idrâk ve şuur bir bakıma bayram demektir. İşte Hacı Bayram Veli bunu idrak ettiği zaman, *'Bayramım imdi, Bayramım imdi, Yâr ile bayram ederler şimdi*.' diye söylemiş. Bizlere çok büyük gerçekten de nimetler bırakmışlar, irfaniyet bilgi bırakmışlar. İnşeAllah biz de karınca kaderince olabildiği kadar istifade etmeye çalışıyoruz.

Â'raf denilen yer yüksekçe bir yer olduğu ifade ediliyor. Âraf suresinde geniş geniş izah ediliyor. Ehli zâhir, onları şöyle tâbir ediyor, bunlar diyor sevpları ile günahları eşit olan kimseler. Yani 50 kg günah 50 kg sevap var. Ne yapacak şimdi? +1 lazım, e yok. Cenab-ı Hakk da ne Cehenneme sokabiliyor onları ne de Cennete sokabiliyor. Hakk etmemişler, ikisi de dengeli. Ehli zâhi böyle ifade ediyor. Onların en sona kaldığı ve neticede bazı kimseler diyecekler ki diyor. 'Ey dostlar, biz şöyle yapalım. Hiç olmazsa, bazılarımız kurtulsun. Biz sevaplarımızdan sizlere verelim, sizin sevaplarınız yüksek olsun. Nasıl olsa biz bir yere gidemiyoruz, hiç olmazsa siz Cennete gidin.' gibi yorumlar yapılıyor bu şekilde.

O da doğru ehli zâhire göre. Onlar yine günahları yok ki, diğer ifade ile sevap günah değil, günahları yok ki Cehenneme gitsinler, sevapları yok ki Cennete gitsinler. Kimlikleri yok ki sevap üretsinler, günah üretsinler. **Men** işte kim ki bu hali idrâk etti, Cenabı Hakk bütün ehli Cehennem, ehli Cenneti yerleştirdikten sonra Âriflere sıra geliyor. Onların yeri de ne Cehenneme gidenlerin yeri, ne Cennete gidenlerin yeri. Onların yeri Cennati Zât, Zât Cenneti. Yani özel olan hani padişahın bir tebası vardır. Sen işte şuraya git, sen şuraya git. Bir kaç kişi de siz bekleyin bakalım biraz der. O hesap kitap, herşey yerleştikten sonra Ey kullarım benim işte öz kullarım, has kullarım, gelin bakalım.

Sizin yeriniz benim yanım der, Onları Zât Cennetine götürür. Hah zimmetinde ve himmetinde olanlar. Onlar diyor, simalarından Cehennem tarafına bakarlar, simalarından onları tanırlar. Cennet tarafına bakarlar,

simalarından tanınırlar, *'bi simaihim'*. İşte simalarından tanınırlar dediği, irfan ehlinin, tevhid ehlinin varlığından bir dalgalar çıkar yukarıya doğru. Biz görmüyoruz ama görenler vardır. Bu frekans diyelim, başka renk bir dalgalanma çıkar. Ama ehli küfür, ehli batıl, ehli gafletten de aynı şekilde duman. Duman değil de yani bir çıkış olur ama onun rengi başkadır. Aurası diyelim. İşte İrfan ehli bunları tanır, anlar, bilir. Hesap, kitap daha olmadan, onların cehennem ehli, bunların cennet ehli simalarından tanır dediği de bu hadise olmakta. Esma, isim tabi olabilir ayırmak lazım, ona da lügata bakmak lazım. Esma, sima, aynı kökten mi geliyor? Tamam. İşte onlar Nur esmasından zuhura geldiği zaman, simaları nurludur. Diğeri Zulmet esmasından yani karanlıktan, işte meydana geldiği için de puslu, bulutludur. Ateş dumanı gibidir, simalarından tanırlar dedikleri de budur.

Euzubillahimineşşeytanirracim
Bismillahirrahmanirrahim

05-Konu-*'Abdi mahzem, ben tasarruf bilmezem*.'. Yani gizli bir kulum benim tasarruf edecek halim yoktur.

Bügün 29.09.2018 cumartesi günü sohbetimize devam edelim. Sohbet mevzu karışık. Bu seferimizin ilk sohbetimiz yarenlik etmiş oluyoruz. Herkeze herzaman lazım olacak genel bilgiler düzeyinde götürmeye çalışıyoruz. Bir evvel ki bölümde araf ehli kimliklerden, Allah'ın varlığından nasıl bilinç tanıtması lazım geleceğinden bahsetmiştik. Burada da yine devamı gibi veya bir başka şekilde tekrar bir sorular varsa onlarla devam ederiz. Bir evlat baba meselesi vardı. Vaktin oğlu ve vaktin babası diye bir konumuz vardı, kısaca değinilmişti ama biraz daha bakalım. Yine Niyazi Mısri

Hazretleri: ‘Abdi mahzem, ben tasarruf bilmezem.’ diyor. Yani gizli bir kulum benim tasarruf edecek halim yoktur. Tasarruf hani mutasarruf derler eskiler bakıcısına maliye görevlisine neyse oradaki gelirleri toplarlar bir yere verirler mutasarruf tasarrufa bakan tasarruf ehli gibi sarraf derler. Ne demek sarraf, çok sarf eden manasında, yani altına döndüren dolaştıran gibi sarafe, sarraf çok dolaştıran. Ne diyor, mubalağalı ismi fail, abdi mahzen ben tasarruf bilmezem yani benim hiç bir şekilde ne kendi hakkımda ne başkaları hakkında yönetme hakkım yoktur.

Yani kimseye ben tesir etmem, kimseye şöyle yap, böyle yap demem tasarruf etmem. Şimdi bir insan herhangi bir şekilde bir yerde kararlı davranır da orada bir faliyet yapmak istiyorsa, o da tasarruf ediyor oraya hükmediyor, tabi sahası kadar çok fazla kimsenin hükmedecek hali yok. Çocuklarımızın üzerinde tavsiye babında şunu şöyle yap, bunu böyle yap diyoruz, bu sözlü tasarruftur, yani onu yönlendirmektir. Bir bakıma müdahil olmaktır. Bak müdahale olmak değil, müdahele kendi istediğinin yapılması, müdahil olmak dahil olmak onlarla birlikte istişare etmek manasındadır. Fikrini söyler, kabul edilir edilmez, darılmaz da, kırılmaz da bieşey de olmaz, çünkü kabul edilmezse onlara bir kimlik verir şahsiyet verir.

Kabul etmekte bir kimliktir, kabul etmemekte bir kimliktir. Kabul etmek için kişinin bir kimliği olması gerekir ki ben kabul ediyorum desin. Kabul etmemesi için herangi bir hayatımızın her türlü halinde geçişlerinde kabul etmemesi içinde bir kimliği olması lazımdır. Şuurlanacak hayır diyecek, ben bunu kabul etmiyorum bu işte kimlikten meydana gelmekte hayvan için böyle birşey söz konusu olur mu? Ediyorum, etmiyorum, insan alıyor onu koyuyor hapse. Yok ben girmem hapse diyebiliyor mu? Demiyor. İşte burada mahviyyet makamında, yani buradaki hali o kişinin fenafillah mertebesinde olduğu süreci gösteriyor. Yani kendine ait bir kimliği olmadığı beşeri veya ilahi olarak hiç bir kimliği olmadığı hiçlik sahasında olduğunu gösteriyor. Şimdi burayı unutmayalım hiçlik sahasını ordan bir hikayeye geçelim.

Hikaye dünyalık biraz ama kıyasen her tarafta faydası oluyor. İngilizler Hindistan'ı aldıkları zaman istila ettikleri zaman kendilerinin kullanacağı tüketeceği malzemeleri orada daha ucuza maletmek için fabrikalar kurmaya başlamışlar. tabi ordanda ihracat edecekler başka yerlere yani hindistanı sömürge yapıyorlar. Ne zman çıktı çıkarttılar orda hani gandileri vardı ya işte silahsız savunma oruç tutuyordu pasif savunma gibi.

Orada ingiliz zenginlerinden bir tanesi kendisine bir arazi tahsis ettitmiş fabrika kurmaya başlamış. Evvela fabrika kurulması için yer düzenleniyor. O gün hangi aletleri varsa kazma kepçeler ile çalışıyorlarken, bir hintlide az yakında olan ağacın altına gelip yatıp onları izliyormuş. Şimdi o fabrika sahibi olacak kişi dikkatini çekmiş onun, bakıyor bir gün geliyor gene geliyor hergün orada. Fabrika yükselmeye başlıyor, işte faliyete geçiyor ama hintli yine orda fabrikanın sahibi gidiyor. Bir gün yanına diyor ki, 'Ya ne yapıyorsun burda?' 'Hiç diyor hintli, oturuyorum'. 'Peki ne yapayım diyor?',

'Sen de bir fabrika yap. Bu fabrika gibi çalıştır, eleman al, daha çok üretim yap, zengin ol, evin barkın olsun.' Bu sefer o soruyor, 'Sonra ne olacak diyor?', Fabrikatör de, 'Hiç.' diyor. 'Yav arkadaş ben zaten şimdiden hiçim, ne uğraşayım bu kadar hiç olmak için.'

Tabi bunlar ayrı görüşlerdir. İkisinin de Haklılıkları vardır. Fabrikayı yapan da haklıdır, O da haklıdır. Fabrikayı yapacak ki işletmede insanlar çalışacaklar, üretilecek insanların ihtiyaçları giderilecek. Ama neticede gene hiçtir. Nice fabrika sahipleri geldiler geçtiler bugün, ne isimleri var ortada ne cisimleri var. Nice fabrika sahipleri zenginler var. Sabancı'nın ahı varmış, içerisinde binlerce arabam var, oğluma bir araba veremiyorum diyor. Ne olacak arabalar hiç işte. İşte Koç midesi hasta imiş vakti ile gidiyor. Aşçıların önünden geçiyormuş. Hani bazı garip insanlar vardır. Aşçının orda dolaşır, birileri gelipte bir çorba ısmarlasın diye öyle birini bulup sokuyormuş içeriye. Onun yemesini seyrediyormuş, yani nasıl yemek yiyor diye çünkü kendisi yemek yiyemiyor. O kadar zenginlik ne olacak hiç. İşte

dervişlikte de böyle, bir süre olur. Öyle bir hale gelir ki kendi kimliği yok yok yok denince onu kaybeder. İlahi kimliğini de daha henüz bulamadığından yokluk halinde olur hiç olur, buna hiçlik vadisi diye tabir ederler. Ama oraya girmeden de olmaz. Girilir, diğer bir ifadeyle buna fenafillah denir. Hakkta fani olmak kendine ait hiç birşey kalmıyor sıfır siliniyor, tabi bu demek değil ki çoluk çocuk hepsini bir tarafa atıp bırakacaz. O bizim şuurumuzda olan bir hadise. Eğer çevremizde bunu onlara hissettirirsek kimse dinlemez. Hiç bu nasılsa hiç bir işe yaramıyor. Halbuki, anne baba kimse o sahada olan onu da dışarı hissettirmemek lazım, çünkü biraz dalga konusu alay konusuda olabilir.

Kişi asaletini götürecektir, bilemezler onun öyle olduğunu orda diyeti Hakktır onun. Ona eziyet etmeye çalışırlar, Hakka yapılmış olur cezası çok yüksek olur, Allah etmesin. O sahaya yokluk sahası hiçlik sahası, hiçlik vadisi denir. Nasıl işte bu seyri sülûğu bitirdiği zaman fenafillah mertebelerinde bu yaşanan kitapta bahsedilen sahaya geldiğinde kişi onu ilmel yakin olarak yaşar. Aynel yakin olarak o süreçte yaşanmaz, onun için seyir epey uzun sürer. Dersleri bitirdim on ikiye geldim demekle işler bitmez, biter karkas olarak yani genel olarak birşey öğrenilmiş olur ama onun bir ikinci seyri ilmel yakinden sonra hakkel yakin seyri aynel yakin seyri aynı mevzu sohbet edilir bir kaç defa yani musa a.s ,nuh a.s bahsedilir. Kişiler bunlar aynı mevzu olduğu halde sıkılmazlar.

Neden? Çünkü o mevzu satıhta düz olarak tablo gibi bir mertebede değil helezon gibi yukarı çıkan aynı mevzunun içersinde mertebeler vardır. Farketmişinizdir, her dinlendiği zaman sanki yeni dinleniyormuş gibi olur. İşte buna ne tabir ediyorlar? Her dem taze bayatlaması olmayan manevi gıda. Her sefer dinlendiğinde bir kelimenin başka bir sahası açılır o kişiye. Onun için dinlemekte nasıl derler, 'Ettekrarü ahsen, velevki olsa yüzseksen.' Tabi mübalağlı, üç beş sefer dinlesek yeterli. Ömür yetmez onları dinlemeye, kitapları okumaya ömür yetmez, ne alabilirsek, ne yapabilirsek o kalacak bizde. Orası İseviyyet mertebesi, fenafillah mertebesi Hakkta fani olmak, yani kendi nefsaniyeti yok

olduğunu anlamış olur. Ayrıca onu da yeri gelmişken söyleyelim. Soruyorlardı, kimlik nedir? Evvela bizde bir nefsi benlik var. Benlik, kimlik nefsi benliğimiz var evvela onla yaşıyoruz. Sonra izafi benlik ikinci aşaması. Üçüncü aşaması da ilahi benlik. Bir evvelki sohbette vecih halinde olanlar ilahi benliklerine ulaşmış olanlar. İzafi benlikte kişi oraya geldiğinde, nefsi benliğini aşmış. Yani bakıyor beden, beden ama para mı verdim, aldım? Bunu ne yaptım? Kol mu taktım buna? Marangozdan gittim takma ayak mı yaptım? Aferdersiniz kulak mı taktım? Saç mı ektim? Birşey yapmadım. Ama birşey var ortada. Efendim doğdu işte çocuğumuz, biz de baktık, büyüttük. Biz hiç birşey yapmadık, biz sadece aracı olduk.

Ağzına yemek verdik bir taraftan, verdik bir taraftan çıkardık, sürkilasyon yaptık. O çocuğun içine girenler girdi, kalanlar kaldı, çıkanlar çıktı, girenler de onu genişletti, büyüttü. Biz birşey yapmadık. Biraz düşünürsek, gerçi uykusuz kadık kolay birşey değil. Bir şey yapmaması böyleyse, yapması ne kadar zor olur kim bilir. Bizler de aynı yollardan geçtik, bizim büyüttüklerimiz gibi bizi de büyüklerimiz büyüttüler. İşte aslında ancak anne babalara borç böyle ödeniyor. Anne babaya borç ödemek mümkün değildir. Ordan aldığımız borcu evlatlarımıza ödüyoruz.

Evlatlara yapılan hizmet, anne babaya yapılan hizmetin karşılığıdır. Onlar da kendi anne babalarına bizleri büyütmek suretiye kendi anne babalarının ücretini ödemektedirler. Şimdi geriye dönüp onlara bu hizmeti yapmak mümkün değil. Ancak yaşadığımız sürece 3-5 sene, neyse işte, rahatsız olduklarında yardımcı olmaya çalışıyoruz. Ama bir insana 20 sene 30 sene anne babası bakıyor. Anneye çocuğun 30 sene geri dönüp bakması olacak şey değil. İstisna olarak oluyorsa da, genelde değil. O zaman ne olacak, biz aldığımızın üstüne oturmuş olacağız, başkasına aktaramayacağız işte. Aldığımızı evlatlarımıza aktardığımızdan, anne babamızın borcunu bir miktarda olsa ödemiş oluyoruz. Tabi onların gönüllerini de alarak baktığımızda, o aliyül âlâ oluyor, çok güzel oluyor.

İşte evvela bu ben, men, kim, nefsi benliğimizin bize ait birşey olmadığını, tamamen Hakk'ın lütfu olduğunu, hatta içinin de dışının da bize ait olmadığını, hadi beden tarafı sadece madde tarafı hücre tarafı değil, bir de ruh tarafının da bize ait olmadığını. Ve biz sadece burda bir aracı bile olmadığımızı, ve bir şuurdan ibaret, sadece bir şuurdan, başka hiç birşeyimiz olmadığını anlamamız lazımdır. İşte şuur, ahirete intikal eden o şuur, o kimliktir. Yoksa bu beden toprağa gidip, kalıyor. Ama biz varız gene, görünmez varlıklar olarak. Kendi mertebesinde tabi görülüyor, esma mertebesinde ruhlarımız görülüyor.

Ama burda onu görecek göz, bizim yağ tabakası gözümüz, onu görecek mercekte, hassasiyette değildir. Kendimize çocukluktan, buluğ çağından itibaren bize dediler 'Sen, sen, sen' biz de 'Ben, ben, ben' dedik, birer benlik çıktı ortaya. Hayali benlik çıktı, aslı, temeli olmayan bir benlik. Geçici, iliştirilmiş, takılmış, yakamıza takılan rozet gibi bir benlik. Bunu anladıktan sonra bakıyoruz ki biz bir isimden ibaretmişiz. Maddi tarafımızı aştıktan sonra, o perdeyi geçtikten sonra isimden ibaretmişiz. Bize şu anda mevcut isimlerimizi koymuşlar, biz bu ismi asil, asaleten zannetmişiz. Halbuki herbirerlerimize tamamen başka bir isim vermiş olsalardı, biz gene o isimle çağrılacaktık. Bir başka isim verselerdi, biz gene o isim zannedecektik kendimizi. İsmi Mehmet, Ali, yahut Hasan olan birisi sokakta giderken birisi Ali diye bağırsın, tanımasın onu.

İsmi Ali ise hemen başını çevirip bakıyor, bana mı söylediler diye. Kendini Ali zannediyor. Halbuki o başkasına seslendi belki ama, ismi Ali olduğu için hemen neden, sahiplenmeden, Ali benim diyor. Ona Mehmet koysalardı, Osman koysalardı, o zaman Ali dediği zaman hiç ilgilenmeyecekti, bakmayacaktı. Osman dendidği zaman, benim diye gidecekti. Yani bunların hepsi izafi, isimden ibaret. Kendi varlığımızda bir bakıma isimden ibaret olduğunu anladığımızda işte bu saha, hiçlik sahası, yokluk sahası, kimlik kaybı, nefsi kimlik kaybının olduğu saha. İşte bunu kaybedeceğiz ki yerine birşey koymak lazım gelecek, o zaman araştımaya başlayacağız. O zaman işte 'ente'

Rabbımızın lütfu ile bize verdiği değer, ilmi ve ruhi değer, "*Ve nefahtü fihi min ruhi*" hakikatiyle, biz biz olacağız o zaman. Ama nefsi kimliğimizi atmadıkça üstümüzden, ilahi kimliğimize ulaşmak mümkün değildir. Yani şu evin içerisinde kiracı varsa, kiracıyı çıkarmadan, yeni bir kiracı yahut ev sahibi oraya gelmez. Ve biz o kiracıyı ebedi kiracıymışız, sahibiymişiz gibi zannetmekteyiz. İşte beden mülkümüzde böyle bizim, bu beden mülkümüzde içindeki de hepimiz kiracıyız bu âlemde. Nusret Babamın o şiirinde geçer ya;

"Misafiriz âlemde, ev sahibim Muhammed.
Kula secde yok derler, Sana dâhi olmazmış.
40 yıl secdem sanadır, ya Hz. Muhammed." diyor.

Tabi ehl-i zâhir bunu duyduğu zaman küfür hükmündedir. Onun şiirinin altına da, onun izahını yaptım zaten. Okuyanlar yanlış bir şeye kapılmasınlar. Peygamberi Allah yerine koydu da, secde etti gibi denmesin diye. Halbuki Âdem'e secde edilir de Muhammed'e edilmez mi secde. Muhammed de Hakk'ın var olduğunu bildikten sonra niye secde edilmesin. Bütün âlemler insan önünde secde eder, etmekle de görevli zaten. Ancak şeriat mertebesi itibariyle putperestlik olmasın diye, bu yol orda kapalıdır. Doğrudur da, ama tevhid ehli, bunun böyle olduğunu bilir, varlığı değerlendirir. İşte bir bakıma secde etmek de hiçliktir. 'Hiç' kimliği yok ki.

Etmem, ben secde etmem, inkâr ehli bunu yapıyorlar. Ben neye secde edeyim diyor. Ben bir kulum, ben bir varlığım diyor kime secde edeceğim. Etme kardeşim, sana kimsenin birşey dediği yok. Silah da dayamıyorlar senin alnına, et bu secdeyi diye. Keşke dayasalar da silah zoruyla yapsa o secdeyi, yeter ki yapsa. Ama ben hür varlığım diyor, namaz kılmak, oruç tutmak benim hürriyetime mâni oluyor diyor. Ben ister tutarım ister tutmam, mantığa bakın. Nefs yaptırıyor bu mantığı, ben kimlik sahibi hür varlığım diyor. Bunu söyleyen nefs-i emmare işte. Onun için yapılan çalışmalar bu nefsi evvela, ortadan kaldırmak. Mutlak kalkmaz, hükmünü kaldırmak. Nefs-i Emmare kalkmaz, ha onu Mutmain, sırasıyla. Yapılan çalışmaların, nefs kendinin

de menfaatine olduğunu anladığı zaman karşılık vermekten vaz geçer. Çünkü ateşe kendi girecek, o girecek, nefs girecek ateşe. İnsana bu izâh edilse, bak sen de gireceksin ateşe, dikkat et yapma bunu dendiğinde, bakar ki mantık sahibi ise gerçekten de bu bizim lehimize olan bir hadise. Yapmayız diye hani dümen suyuna girdi derler ya, nefs insana uyar, sonradan da safiyeti olur, yani saflaşmış bir nefs olur, insanla birlikte hareket eder. Gerçi onun o bölümleri hiçbir zaman, tamamen kalkmaz ortadan. Ama sahaları daralır, nefs-i emmarenin sahası daralır, fazla tesir sahası olmaz. Ama hayatiyeti vardır, ne zamana kadar, işte ölüm tabir edilen o geçişe kadar.

Ondan sonra bir daha hükmü olmaz. Ancak şu var, eğer dünya hayatında nefs-i emmarenin tasallutundan kurtulamamış ise kişi, oraya geçtiğinde nefs-i emmare yine orda hâlini sürdürür. Öldükten sonra da sürdürür, çünkü burada nasıl yaşıyorsanız öyle ölürsünüz. Nasıl ölürseniz, öyle dirilirsiniz deyince, bütün bunlar burada nakledilmiş oluyor oraya. Yani buradaki halimiz, ahvalimiz, ahlâkımız, hayat görüşümüz, veya olmayan görüşümüz neyse. Herkesin bir kânaatı var bu, ama atıl ama bâtıl bu dünyaya göre. Aynen o düşünce aktarılmakta kâbre, kâbir dediğimiz o yere, ki orasının ismi ne deniyordu, berzâh.

Berzâh iki türlü, berzâh-ı evvel ve berzâh-ı sâni. Birinci berzâh bizim geldiğimiz âlem, esmâ âlemi. Zuhuratların geldiği, isimlerin âlemi, âlem-i melekût da dedikleri, ikinci, bize dünyaya yakın olan kısım. Esmâ âlemi, misâl âlemi diğer ismiyle misâller âlemi. Oradan bize geliyor, biz burada kimlik alıyoruz. İkinci berzâhta, kâbir âlemi orda bir müddet yaşıyoruz. Yani bir müddet o berzâhta, esmâ berzâhında, bir müddet şehâdet âleminde, sonra ikinci kâbir berzâhında yine yapıyoruz. Bunlar ilimden ruhaniyyete, esmâya, esmadan fiile, maddeye. Maddeden tekrar esmâya lâtif âleme, ondan sonrada ebedi âlemin başlangıcına gidiyoruz.

İşte burada bu fenâ halini idrak edebilirsek, hiçlik halini, bunun üzerine heplik âlemi kuruluyor. Yani saha temizlenmedikçe, o sahaya yeni bina yapılmaz. Taşlık topraklık yerse yapılmaz. Ne yapılır, temizlenir evvela, derin

gidilecekse, bodrum katı yapılacaksa, çukuru kazılır. Sonra betonları dökülmeye başlar, ama arsanın temizlenmesi lazım. İşte daha evvelce bize ait olan düşünce arsamız veya beden arsamız, nefs-i emmare tarafından istila edilmiş olduğu için, oraya yeni bir bina kurdurtmaz bize. Ne zaman ki onu ordan biz, topla tüfekle, Ebrehe'nin ordusuna atılmış olan, siccin, cehennemden çıkan kurşunlar atıldıkça ki onların hepsi Kelime-i Tevhid kurşunları, esmâ kurşunları, salâvat kurşunları atılıyor.

Bu çalışmalar yapılmadıkça arazi temizlenmemiş oluyor. Yerine yeni kurulan bina, ilâhi bina, ilâhi kimlik, 'men' dediği işte gerçek kimlik o. İşte bu 'men' in oluşması içinde, Cenâb-ı Hakk Vacibûl Vücud Hazretlerinin kuluna 'ente', 'Ey kulum' dediği, kimlik verdiği, ilâhi kimlik verdiği. Ama biz almışız o ilâhi kimliği batınımıza, üzerine çamurla taşla toprakla bir hayal binası kurmuşuz, arsayı kapatmışız. O da aşağıda, içeride kalmış. Bağırıyor içeriden "Beni çıkar burdan, hapisten çıkar" diye. Bu bize neyle bildiriliyor, Yusuf'un kuyusu ile bildiriliyor. Bir kervan geçecek ki oraya kovayı sallayacak, kova aşağı inecek. Ancak şartı Yusuf'un kovayı tutması. On defa kuyuya kova indirilsin, Yusuf aşağıdan tutmazsa, nasıl çıkacak.

Yani Yusuf bir çalışma yapmazsa, gayret göstermezse, nasıl çıkacak. Mıknatıslı değil ki, Yusuf demirden olsun, kovanın mıknatısı yapışsın, onu çeksin yukarıya. Eliyle yapışacak. İşte bazen latife olsun diye zaman zaman söyleriz ya, *"tutarsan tutulursun"*. Yani kova aşağı inmiş, Yusuf tutmazsa, tutarsa tutuluyor. Yani ip onu yukarıya çekiyor, tutarsa tutuluyor, yukardaki onu tutuyor. Yoksa aşağı inip çıkıyor, burada kimse yok diyor, çekip gidiyor, su da yok, birşey de yok diyor. Bir daha da uğramıyor kervan oraya. Su yok diye uğramıyor. Kervanlar kuyuların olduğu yerlere uğruyorlar, su almak için. Yolların oraya getiriyorlar, istihkak sularını bir sonraki menzile gidecek kadar su alıyorlar. Kuyuda su yoksa, niye yorulacak oraya. Yani kuyuda birşey yoksa. Ama kuyuda birşey var; ya su var, ya Yusuf var. Ya su çıkacak kuyudan, ilâhi ilim, Tevhid suyu

çıkacak veya Yusuf çıkacak. O da veled-i kalp dediğimiz işte, kalbin oğlu çıkacak.

Soru: Yani mutlaka Yusuf varsa kuyuda, mutlaka kova gelir değil mi?

Gelir. Kova geliyor, yukarıdakiler bilmiyorlar ki orda birisinin olduğunu. Yani kuyuda su olması büyük oranla muhtemel. Onlar da bilmiyorlar, var mı yok mu diye. Ama kervanlar geçtikçe geçtikçe, her kervan suyu çıkardığı zaman, suyun var olduğu biliniyor. Ama bir müddet geliyor ki, işte yaz geliyor, yağmurlar az oluyor, kuyuda su kuruyabiliyor. Kervanlar gidince bakıyorlar ki su yok, diğer kervanlara işte görüştükçe konuştukça, o kuyuda su kurudu artık diyorlar. Ve gitmiyor oraya kervanlar, gitmiyorlar bu hali var. Ama gönül kuyus kurumaz, Cenâb-ı Hakk'ın zemzem bağlantısı vardır, gönül kuyusu ile.

Yeter ki biz bu kuyunun, yerini bilelim, bir de o mesele var. Yani kervanlar tecrübeleri ile kuyuların yerlerini biliyorlar. Ama ilk defa kervancı olacak birisi yanına rehber alıyor o zaman. O rehber götürüyor onları, su kuyuları nerde var diye. Yusuf ordan çıkınca da Mısır'a sultan oluyor, işte bilinen hadiselerle. Mısır'a sultan oluyor demek, Mısır neyi ifade etmekte? Beden mülkünü de olabilir, Tevhid-i İlahiyeyi ifade ediyor, mısır koçanı. Mısır şehir olarak orayı ifade ediyor, beden mülkünü. Ama mısırın bitki olarak kendisi Tevhid'i ifade ediyor, bir bütün halinde.

Mısıra ulaşmak bu demek. Mısır şehrine ulaşmak değil, mısırın hakikâtine ulaşmak, yani tevhid şehrine ulaşmak. Mısır şehir manasına, topluluk manasına zaten. Ve sonrada ordan hâsılayı gösteriyor. Yani buğdayların çoğalması demek, bütün bu sahaların bir araya gelip de üretici haline gelmesini ve 7 sene diyor bakın. Yani 7 nefs mertebelerini bir bakıma ifade ediyor. 7 sene kıtlık, 7 sene bolluk olacak diyor. Kıtlık olduğu seneler ne zamanlar? Çalışmadığımız zamanlar, boşa geçen günler kıtlık seneleri.

Zayıf inekler, zayıf başaklar onlar. Sulamamışız, ineği beslememişiz, başak ne yapsın, garip inek ne yapsın. İneği beslersek ne yapıyor, süt veriyor. Süt ne? İlim, gıdaların en

güzeli ayrıca, en değerlisi et olarak. Bu zuhuratları firavun yanındaki âlimlerine, bilgiçlerine anlattığı zaman “edgâsu âhlam” yani manasız zuhuratlar, karışık zuhuratlar. Yorumu olmayan zuhuratlar deniyor onlar diyor. Güya ilim adamları bunlar, yani onun yanında danışmanları. Bakın bir zuhuratın yorumlanması ile yorumlanmaması arasında ne kadar büyük bir fark var. İşte zuhurat yorumları o yüzden mühim. Bazen oldurur da, bazen öldürür de insanı. Yani zuhuratı gören kişinin zuhuratı yorumlanırken, tabi çok fazla teferruata gerek yok, hangisi ile uğraşılacak. Bir yanlış zuhurat o kişiyi ümitsizliğe düşürür. Ya ben yapamıyorum, edemiyorum, işte gördüğüm zuhuratlarda böyle gibi.

Ama bunun bir diğer tarafı, aaa çok güzel, işte maşallah kimse görmez böyle bu zuhuratı, sana nasıl göstermişler, büyük lütuf olmuş gibi sözler de ona zarar verir. Zarar verir gevşeltir, a ben bir yerlere gelmişim, oh ne güzel diye. Nefs hemen devreye girer, yav kardeşim işte ilerlemişsin sen bu kadar yerlere gelmişsin, hadi dinlen biraz bakalım gibilerinden hemen atlatıverir onu. Zuhuratlar bir gerçektir, Kuran-ı Kerim’in de tasdiği vardır ve 46 cüzünden birisi zuhurat görmektir peygamberliğin. Peygamber efendimizin 23 senelik hayat sürecinde, peygamberlik süresince 6 ayının zuhuratlarla geçtiği söylenir. 23x2 (6 ayların sayısı) 46 olur, 46 cüzden biri zuhuratlar diye yorumlanır o şekilde. Zuhuratlarla mutlak mânâda hemen âmel edilmez, zahirende onun bir tasdiği beklenir.

Bizim mesela bir, Nükhet Anne ile evlendiğimizin ilk zamanlarında bir zuhurat görmüştüm. İki tane bilezik, kırma bilezikler vardı eskiden. Bilirsiniz, şimdi de var mı yok mu, geniş. Geniş böyle, tık açılır öyle girer. Yoksa kalın olduğu için el girmez kolay kolay, kırma denir. Saatler gibi öyle açılır. Bunların birinden bir sarkaç var, böyle sembol gibi kılıç sarkıyor. Birinden de kalp sarkacı var, o sarkıyor. Terzi Baba-1’de vardır bunlar. Ben muhtemelen dedim iki oğlumuz olacak herhalde, birinin mesleği kılıç, subay türü birşey olacak asker. Birinin de kalp, kalbin rumuzu da doktorluk. Herhalde biri doktor biri subay olacak ki, tahminen yani. Mutlaka bu olacak şu olacak diye birşey

söylenmez. Ama ifade var orda, yani birşey gösteriliyor. Seneler geçiyor, oğlanlar oldular. Birisi biraz yandan çarklı uydu zuhurat onlara, biraz zorlayarak yani. Kıbrısa gitti, yedek subay oldu İzzet. Bir senelik de olsa neyse, zuhurat tuttu ya, az da olsa tuttu. Baktık küçük oğlan doktor olacak gibi, lise 2'den terk. Sonra kuaför oldu, duygusal oldu. Duygusallık da kalbi temsil eder. İşte sağdan soldan uydu biraz.

Soru: Niye kız demediniz de oğlan dediniz?

Altın bilezik meslek ifade eder. Hani halk arasında söylenir ya, bu kızımızı bu oğlana verelim altın bileziği var elinde. Meslek altın mânasına, o zaman memurluk falan fazla olmadığı için, mesleği varsa o oğlana kız verilir. Altın bileziği var derler, onun için oğlanı temsil eder. Dedim bir de bunun batını olacak, olması lazım ayrıca. Seneler sonra doktor oğlumuz geldi Mü…, İzmir kaynaklı bilirsiniz. Halende şimdi kalp cerrahi bölümünde çalışıyor. Evlat, tam yerinde, ulaşması da bir hayli enterasan oldu. Derken de İstanbul'dan bir kılıç çıktı. A dedik tamam bu ikisi de mânadan geldi. Ama kılıcı gösteren harakiri yaptı o kılıçla. Kendi kendini öldürdü. Kalpte kendi kendi uzaklaştı gitti. Öyleydi, ama ne yapalım işte diyecek birşey yok.

Öyle geldiler ama şimdi onların yenileri var. Yerleri boş kalmadı. O, Profesör Ab…… Tek, siz tanımazsınız onu. Gö… ve Sa….'nin arkadaşları, o gruptan, Bursa grubundan. O kardeşimiz, oraya bakacak, orda görevli inşeallah. O Professör Doktor, ama kendi sahasının. Ama doktor, gönülle ilgili olduğu için de kalp. Kalemi de kılıç olur. Bir kılıç daha var da onu pek daha kesinleştiremedik. Ve bu tasavvuf profesörü ayrıca, okulu bitirmiş, ilâhiyatı bitirmiş, geliyor bizim gibi ilkokulu zor bitirmiş kişiden ders alıyor. Bunlar dünyanın garip işleri gerçekten. Biraz kendini bilen dengeli olan, Hakk'ı, irfaniyeti tanıyan kimseler, bu hali kabul edebiliyorlar. Ama genelde hayır efendim diyorlar, biz bunun üniversitesini bitirdik, fakültesini bitirdik, var mı daha yukarısı bunun diye söylüyorlar. E söylesinler haklarıdır, benlik tabi işte. İlahiyat fakültesinin ismi aslında İslam-i Muamelat fakültesidir. İlahiyat dendiği zaman Allah'la ilgili

risaletle ilgili bilgiler verilir. Burda fıkhi dersler verildiği için, muamelat fakültesidir, İslam-i Muamelat fakültesi. Bunu bile ayıracak durumları yok. Eskisi İslam-i İlimler Akademisi diyordu, daha düzgün, daha güzel. Neyse bizi ilgilendirmiyor, konumuz değil ama mevzu bakımından söylüyorum, yoksa herhangi bir şeylik bakımından değil.

Böylece burası hiçlik mertebesi, orada dediğimiz, "Abd-i mahzem ben tasarruf bilmezem" Yani ben garip, fakir, aciz birisiyim, neyin tasarrufunu yapacağım. İstemiyorum ki birşey istemek de bir tasarruftur. İstememek de bir tasarruftur. Yok böyle birşey diyor. Ama bu da bir mertebe, kalınmak doğru mu? Bir kimse daha ilerisini istemezse veya orası ile hoşlanıyorsa. Çünkü hiçbir mesuliyeti olmayan, hiçbir düşüncesi olmayan, yarını düşünmeyen hep Hakk'ta olan, Rabbım ne yaparsa yapar diye. İşte yok kendisi yok, hiç. Kendini tamamen rıza, Hakk'a teslim etmiş olarak yaşar. Ne çoluk çocuk, iş güç, hiçbirşey. Bunların diğer ismi meczup derler. Bu meczup iki türlüdür; birisi hırpani mânada olan meczuplar, bağırırlar çağırırlar. Bazı söz söylerler ki, çok isabetlidir, bazı söz söylerler ki karmakarışıktır. Öyle birşey vardı. Neyzen Tevfik gibi.

"Aşıkım deyu kimseyi tan etme sen, kamusu aşka sığmaz söz gelir divaneden". Aklın almayacağın söz gelir divâneden. Yani o kadar büyük lügâtlere sığmayacak söz gelir divâneden diyor. Yani sen tân etme, o böyledir, o kötüdür, o eksidir diye. "Defter-i irfâna sığmayan söz gelir divaneden." Dediği bir bakıma bunlar, ama bunların sözleriyle âmel edilmez. Çünkü bir isabetli bir kaç cümle söyler, ama arkasından karmakarışık sözler söyler. Ötekini hükümsüz hale getirir. Bir de gerçek meczup olanlar vardır, meczup cezbeye, cazibeye kapılmış diye. İşte hoplayıp zıplayıp gibi zannediliyor, halbuki onların hiç sesleri çıkmaz. Tam bir cezbe halinde, Hakk'tan başka birşey bilmezler, buna bir bakıma da sekine derler bu meczuplara. Sûkunet hali, sekene hali. Bu sekene Kur'an Kerim'de 4 yerde geçmekte. Birisi Musa kavmi için, fiziki sekene. Üçü de bizler için, Fetih suresinde geçmekte. Biz onların, mü'minlerin kalplerine sekineyi indirdik. "Mea imanihim" imânları ile

birlikte onlara sekineyi de indirdik. Bakın imân ve sekine, işte burası meczupluk, Hakk'a tam teslimiyet hali. Kendinde hiçbirşey bilememek bulamamak, unutmak kendisini,. Hakk'a teslim olmak. Ondan bir sonraki, kimlik bulma makamı. Men diye ifade edilen. Cenab-ı Hakk'ın ente dediği makam yani ilahi kimik sahibi olanlar. Naz makamı, niyaz makamı diye ifade edilir. Ama tevhid ehli istisnaları dışında nazlanmaz. Ama gerçek irfan ehli naz yapmaz, nazlanmaz. Ancak Cenab-ı Hakk'ın kendilerine iltifat ettikleri olur. O da ayrı konudur. Cenab-ı Hakk'ın verdiği makamlar vardır, o makamlarda orayı yaşayan kimsenin hepsi naz makamındadır, hepsi niyaz makamındadır.

Namaz niyaz makamıdır. Oruç naz makamıdır. Kim oruç tutuyorsa naz makamındadır. Kişilere ait birşey değil, herkes için geçerli olan husustur. Oruç naz makamı, neden naz makamı? Önümüzde bir sürü yiyecekler var, yo ben yemeyeceğim diyoruz. Ye oğlum. Yok yemeyeceğim. Aynen çocukarın yaptığı gibi. Sokuşturmaya çalışırsınız zar zor birşeyler yesin diye anne baba şefkati. O kıvırır başını, döndürür hmmm kapatır ağzını, yemeyeceğim. Naz yapıyor işte. Ama fazla naz aşık usandırırmış. Atarsın kenara onu, ondan sonra gelsin anne acıktım desin. Bak nasıl gelecek. Niyaza gelecek. Ama biz napıyoruz, illa yesin, illa yesin. Ya bırak yemesin, yemiyorsa yemesin, ne olacak yemiyorsa.

Yiyecek çaresiz, yiyecek. Onu yemem, bunu yemem. Neden bu? Fakirlikten hep. Allah sofralarımızı aratmasın, zenginlikten çokluktan. Onu yeme, a çocuğum bak bu daha güzel, bunu ye. Çocuk seçici oluyor, biz seçtiriyoruz. Naz yapıyor sonra bize. Bırak bakalım onu, o acıktığı zaman yiyecek onu zaten. İsterse yemesin. E ağlıyor, ağlayacak, ağlasın. Acıkacak, yiyecek başka çaresi yok. Ay ağlamasın çocuğum, ağlamasın, merhamet ettiğimizi zannediyoruz. Halbuki onun ahlakını bozuyoruz, sistemini bozuyoruz. Böyle oluyor, sonra çocuk bir ayakkabı alıyorsunuz. Ah arkadaşımda şu var ben onu isterim. Ya olum kızım, seni çamurdan, soğuktan korumuş o, koruyor şükret. Ama olur mu, öteki 500 liralık ayakkabı almış, onu gösteriyor böyle. Belki yandan, benim şunum var diye. Çocuk tabi, nefs.

Haliyle tabi izah edilmesi lazım. Haliyle tabi, görevimiz o bizim, o kadar. Almak mecburiyetimiz de yok ki zaten. Anne babanın lüks alma mecburiyeti yok. İhtiyacını giderme mecburiyetimiz var. Lüks mecburiyetimiz yok. Niye verelim boşuna, o şirketler kazansınlar gereksiz. Maliyeti 50 liraysa, alıyor 500 lira üstünde etiketi var. Neyse, ne diyorlar ona? Markası var üstünde, markası onun olsun. Her neyse.

İşte böyle onlar kendilerini bırakmışlar, hiçlik mertebesinde, tasarruf kullanmazlar. 'Abdi mahzem, ben tasarruf bilmezem.' Ama öyle bir hale gelmiş ki, ben doğmazam ben ölmezem. Neden? Nefsani beşeriyyeti bitmiş. Doğacak ölecek nefsimizdir bizim, yani bedensel halimizdir ki, aslında biz ne doğarız ne ölürüz. Allah'ın varlığı ile varız. Allah'a ölmek diye birşey düşünülebilirse, insana da düşünülebilir. Efendim öldü işte, gitti. Yok canım, ölmedi. 'Ölen hayvan imiş, aşıklar ölmez.' O bedenimiz bizim, üstüne bindiğimiz arabamız. Eskiyecek, ortada dolaşan arabaların hepsi yeni model arabalar. Var mı 38 model araba? Rastgele bir tane kalmış işte, aranızda dolaşıyor işte. Madem ki geliyor buraya, ne olursa olsun gidecektir. Burda kalıcılık yok. İster insan olsun, ister güneş ister gök, ay, ne varsa su ağaç. Hepsi gidecek.

Başlangıcı olanın, sonu da olacaktır. Başlangıcı olmayanın sonu olmaz. Ama bizim hepimizin, fiziki alemde başlangıcımız var. Ama mâna aleminde başlangıcımız yok. Allah'ın varlığı ile varız. Ahiretimiz de öyle olacak, cennet cehennem ehli Allah'ın varlığı ile var. "Halidina fiha ebeda." Bir mahluk ebedi olabilir mi? Sonradan halk edilmiş herhangi birşey, mümkün değil. Ebedi, ayet açık olarak söylüyor, demek ki biz sonradan var edilen varlıklar değiliz, asli varlıklarız. Peki buraya niye geldik o zaman? İşte buraya geldik, ente ene olmak için. Mâna aleminde kalıp da bu aleme gelmemiş olsaydık, ortaya kimlik, kim, men çıkmamış olacaktı ortaya. Deryanın içindeki damla gibi derya ile birlikte olacaktık. Ne zaman ki deryadan dışarıya çıktık, kimlik kazandık işte. Deryadan dışarıya çıkmak, bu dünyaya gelip de burada yaşamak. Yine derya içerisindeyiz, ama hava deryasındayız şimdi. Daha hafif, yine su burası da.

Hava da su, suda yüzüyoruz şimdi. Ama o derya daha yoğun bir derya, daha koyu bir derya. Evet böylece yok olduk bugün. Var olalım.

'Abdi mahzem, ben tasarruf bilmezem.
Anı daimem, ben doğmazam ben ölmezem.
İbn-ül vaktim, ben tasarruf bilmezem.
Ebu-l vaktim, ben doğmazam ben ölmezem.'

Yani bir yönüyle ben, hepimiz bu seyirden geçiyoruz ama farkında olmuyoruz. İbn-ül vakt diye tabir ediliyor. Bir ebu-l vakt diye tabir ediliyor insan için. İbn-ül vakt, vaktin oğlu, vaktin kızı, vaktin insanı. Yani vaktin hükmü altında kalmış kimse. Ne zaman ki bu alemde hadiseler ceryan ediyor, biz o hadiselerin hükmü altına giriyoruz. Yani sıkıntı, ölüm, diyorum bir çok olacak dünya halidir. İşte biz o zaman vaktin oğluyuz. İbn-ül vakt, yani vakit bize tasarruf ediyor. Hayat bizi yönlendiriyor. Öyle bir zaman geliyor ki, işte bu deminki hiçlik haline geliyorkenki seyir. Buraya geldiği zaman hiç olduğunda, o zaman ibn-ül vakitten ebu-l vakte geçmiş oluyor. Yani vaktin babası oluyor. Nasıl oluyor? İlahi kimliğini bulduğu zaman, Hakk'la Hakk olduğu zaman, ente'nin ne olduğunu, kendi yönünden, gerçek ene'nin ne olduğunu anladığında da ebu-l vakt, vaktin babası. Artık onu kolay kolay fazla birşeyler üzmüyor. Üzüntü, sıkıntı demek bir bakıma işte o vaktin halinin içine, hükmünün altında girmek. Duygularla yaşarken. İbrahim Erzurumlu Hazretleri

"Geçen geçmiştir, gelecek ise müphemdir.
Nasibinde olan şu geçmekte olan demdir." diyor.

Ne kadar, fevkalade bir hayat tarzı ve yön verme, dikkat çekme. Geçen geçmiştir, geriye döndürmek mümkün değil, iyi kötü geçti. Gelecek hep mefhum, müphem, bilmiyoruz ki ne olacak. Sahip olduğumuz yaşadığımız anlardır. Hangi ana sahip olmuşsak, o bizim elimizde kalanda orasıdır. Geçmişi düşünerek anı kaybediyoruz. Geçti de, şu oldu, bu oldu da bunu anda düşünüyoruz. Yaşadığımız anda bunu geçmişe dönerek düşünüyoruz, an kayboluyor. Geleceği hayal ediyoruz, şu mu olacak, bu mu olacak, bu mu olacak, bu mu

olacak. Ortada hiçbirşey yok. Bilmiyoruz ki ne olacağını. Yine an geleceğe gitti, an kayboldu. Ne kadar güzel bakın.

"Geçmişle geri kalma, müstakbele hem dalma, hızlı giderek."

Diğeri

"An ile dahi olma."

Bundan bile kaldırıyor insanı. Bu ikinci aşaması. Üçüncü aşaması da, halin hükmü altına girmemek, demin bahsettiğimiz gibi. Hayat tek düze bir yaşam değil. Mertebeden mertebeye, halden hale, ilimden ilme hep geçişleri olan ve gelişmeleri olan bir seyir yaşamaktayız. Eğer bunu bilerek yaşıyorsak ne güzel, bilmeyerek yaşıyorsak ne acı. Öyle demişler, "*Bilen ayn, bilinen gayr*" özet olarak. Kim ki bu hakikatleri bildi, aynı oldu. Kim ki bunları bilmedi, hayatını boşa geçirdi, gayr oldu, Hakk'ın dışında kaldı. Ebedi olarak da bir daha Hakk'a ulaşması mümkün değil. Cennet ehli olabilir ama Hakk ehli olmaz.

Onu da öyle diyorlar işte, "Cennet cennet dedikleri birkaç gılman birkaç huri. İsteyene ver sen onu. Bana seni gerek seni. " Bu gerçek ente'yi araştırma sahasını gösteriyor bize. Cenab-ı Hakk her birerlerimize dünyada iken akıl, fikir, zeka nasip etsin. Aklımızı başımıza aldırsın. Olabildiği kadar tabi, kendimizi çatlatacak, patlatacak halimiz yok. Ama en az zararla, en az kayıpla dünyamızı tamamlarsak. Bizim için büyük bir lütuf olur. Yoksa vah, vah, vah deyip üzüntün hiçbir faydası olmaz.

O yüzden İsa a.s.'mın havarileri 'Ya İsa, Rabb'ına söyle de (zaten garip fakir insanlar) gökten bir sofra indirsin. Biz ondan yiyelim de hem biz rızıklanalım hem de bizden sonrakilere hatıra olsun diye.' Îsa a.s. Cenab-ı Hakk'a bu niyazını bildirdikleri zaman işte havarilerinin, 'Ya Îsa, ben onlara bu sofrayı indiririm ama bu sofradan yerler de dönerlerse, hiçkimseye etmediğim azabı onlara ederim.' diyor. Bu da büyük bir ihtardır. Bu Tevhid-i sohbetlerinin hepsi, Sofra-ı Maide, Maide sofrasıdır, görünmez yiyeceklerdir bunlar. İdrak, latif muhabbet yiyecekleridir.

Kim bu sofradan yer de sonradan vaz geçerse, alemlerin en büyük pişmanlısı o olur. Sonra gittiği yerde ben neler kaçırmışım diye bu pişmanlık en büyük azap olur. Allah muhafaza etsin. Rabbımız gerçekten bize çok büyük nimetler vermiş, her yönüyle.

Gerek sağlık yönüyle, gerek sosyal yaşantı yönüyle, hepimizin Elhamdülillah bir sosyal yaşantımız var. Demiyorlar ki şunlar işte şunu yaptılar, bu kötülüğü onu, bunu yaptılar. Elamdülillah demiyorlar. Hangimizlerden bahsetseler, herhalde hürmetle bahsederler, saygıyla bahsederler. Bu büyük bir nimettir insan için. Hiç, çok şükür ufak tefek rahatsızlıklarımız olsa da yine elimiz, gözümüz, ayağımız tutuyor sayılır. Ufak tefek işte bir çatımız varsa üstümüzde işte olabildiği kadar, hamdolsun.

Dünyada başka ne lazım, işte emekli maaşlarımız ufak tefek, şunlar bunlar da varsa. Allah devletimize zeval vermesin. Nefeslerimizi Hakk'tan alıp Hakk'a teslim ederek yaşarsak, Hakk'a da nankörlük etmemiş oluruz. Hem bize olan Cenab-ı Hakk'ın mükafatı daha artmış olur.

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim.

06-Konu- İnsanlar uykudadır hadisi. Bursa-1-sohbeti.

Bu akşam 12. 02.2019 salı akşamı Bursa'da Gökhan kardeşlerin evindeyiz. Kardeşler, evlatlar geldi. Onlar ile biraz sohbet etmeye çalalışıyoruz inşeallah. Allah bereketli eylesin. Varmı sorusu olan?

[Dinleyicilerden bir soru: Efendim İnsanlar uykudadır hadisini nasıl açıklayabiliriz?]

EFENDİ BABA: Bu mevzu dünya tarihinde, bütün ilim tarihinde, bütün insanlık seyrinde ilk defa Peygamber Efendimizde ortaya çıkan, yani daha evvel gelen Peygamber hazeratı bu sahada hiç bir bilgi vermiyor. Böyle diyelim Peygamber efendimize kadar gelen insanlık aleminin bilgisi buranın gerçek bir yaşantı olduğuna dair bir kanaatler olarak yaşanmayıp ama Peygamberimiz sadece bu şekliyle değil buranın aynı zamanda latif bir alem bir uyku alemi olduğunu ancak bu uykunun bir yönüyle yaşam içerisinde bir yönüyle yaşam dünyasında uyku halinde yani hem yaşam hem gaflet hem uyku halini belirtmiştir.

Çünkü şu anda dahi olduğu gibi biz yaşadık zannediyoruz, kendimizi uyanık zannediyoruz. Gerçekten uyanık olanlar uyanık ama kendinden haberleri olmayanlar ne iş yaparsa yapsınlar, ne tür makamda olurlarsa olsunlar, hepsi uyku halinde bir yaşamın içerisindedirler... İçerisindeyiz deyip kendimizi de katalım... Onu da çok güzel anlayan, Pakistan'ın şairi miydi o, İkbal öyle diyor: "*Muhammed (sav.) bu dünya aleminin tabiridir*" diye bir söz söylemiştir onun hakkında. Gerçekten de doğru söylemiştir. Yani bu hadiseyi o da anlayıp ve alemin bir rüyadan ibaret, bir görüntüden görüşten ibaret, bir zandan ibaret bir alem olduğunu anlamışlar. Ama açan gene Peygamber Efendimizdir. Yani kapıyı açan yolu açan o hale dikkat çeken.

Her ne kadar insanlar yaşıyor gibi olsalar da, bir uyku halleri vardır. Uykuda görülen rüya halleri vardır. Bu uykuda görülen rüyalar, rüya içi rüyalar olmakta. Çünkü gündüz uyuyoruz, uyuduğumuz zaman, yani gündüzde rüyadayız, uyuduğumuz zaman rüya içi rüya bir de arıca rüyada gördüğümüz zaman rüya içi rüya diyoruz. Uyandığımız zaman rüya-içinde-rüya-içinde-rüya olmakta. Peki bu kadar rüyadan sonra gerçeğe nasıl geleceğiz? Kolay bir şey değil. Biz İslam dinini zannediyoruz ki sadece fiziki manada emir ve nehiy kurallarından ibaret, yani namazınızı tadili erkana uyarak kılacaksınız, oruç tutulacak. Bunlar olacak tabii ki, bunlar işin köklü asli temeli… bunlar olmazsa hiç bir şey olmaz. şeriat-ı Muhammediye mutlaka olacak. şeriat-ı

Muhammediyesi olmayan bir kimseden ne derviş olur ne başka bir şey olur.

Bu yaşadığımız alem, alemin içerisinde olan bizler için gerçekten bir ömür boyu bir rüya. Biraz uzun süren bir rüya olduğu için biz onun rüya olduğunun farkında olamıyoruz. Neden rüya? Biz bir zamanlar yoktuk. Hiç bir şey değildik, mana aleminde vardık ama şuurumuz olmadığı için onun farkında değildik. Sonra çocuk olarak geldik, işte ondan sonra buluğ çağı derken, askerlik okul eğitim derken biz hep hayal aleminde yaşıyoruz. Ancak çevremizdekilerde aynı hayal aleminde olduğu için bunun farkında değiliz. Hayal aleminin içinde olduğumuzun farkında değiliz. Eğer biz bu alemde gerçek olsaydık ve kendimizde mutlak manada gerçek olsaydık, bizim ne doğmamız ne de ölmemiz olurdu. Gerçek olsaydık ölmezdik niye ölelim. Eğer ben bensem ve bana sahipsem, ben derken hepimiz için geçerli, gitmem, ölmem. Eğer ben gerçek isem. Niye öleyim?

Demek ki bir süre geliyor, bize bir kimlik veriliyor. Biz bu kimlik içerisinde hayali kimliğimiz içerisinde, ben, ben, ben, diyoruz ve tabi ben ben olunca karşımada da bir sen çıkıyor. Veya siz, sizler, o, onlar çıkıyor. O zaman her iki tarafta böyle kabul ettiği için, her iki taraf uykuda, ohh! ne rahat. Kimse de sorun yok. Yani uykuda olunduğunun sorunu yok. Çünkü herkes aynı düşündüğü zaman, aynı halde olduðu zaman, sorun yok. Hani bazıları, bir başka yere geçiyorum buradan, affedersin deliler ve akıllılar diye geçiyor ya, acaba kimler deli kimler akıllı? Bir zamanlar Çin'de, eski Çin'de oranın kahinleri, işte bilmem neleri her ne varsa, Çin padişahına demişler ki, "Efendim yakın bir gelecekte yağmurlar yağacak, çok yağmurlar yağacak, bu yağmurlar normal bildiğimiz yağmurlardan olmayacak.

O yağmurlardan kim su içerse... ihtiyacını gidermek için, bozacaklar kendilerini deli olacaklar. Olmayacak hareketler yapacaklar" diye bildiriyorlar. Padişahta diyor ki, madem böyle bir ihtimal var, o zaman bir tedbir düşünün ne yapalım? Diyorlar ki, Efendim bütün mahzenlerimizi su ile dolduralım, düzgün sular ile dolduralım. Ve tedbirlerini alıyorlar. Bütün uygun yerleri uygun olmayan yerleri de

düzenliyorlar. Küpleri müpleri. Neler varsa, hepsini o sularla dolduruyorlar. Gerçekten de bir müddet sonra yağmurlar yağmaya başlıyor, her tarafı o sular istila etmeye başlıyor. Dışarıdaki insanlarda o sulardan içmek ve kullanmak zorunda kalıyorlar başka sular olmadığı için gerçekten de bir müddet sonra. Çin padişahı sarayından dışarıyı seyrediyorlar, gelen geçen insanları, söylenen sözler gerçekten tutacak mı, olacak mı diye. Ve gerçekten de bir müddet sonra bakıyorlar ki, dışarıdaki insanlar, halk değişik değişik hareketler yapamaya başlıyorlar. Kendilerine bu hareket çok tabii geliyor çünkü hepsi aynı hareketleri yapmaya başlıyorlar. Acayip.

Yani daha evvel yapılmayan bir şekilde hayat tarzı kullanılmaya başlıyor. Ve bu sefer saray halkı o kişilere adeta teşekkür ediyorlar. Çok iyi oldu. Biz de onların durumuna düşmedik. O suyu kullanmaya devam ediyorlar, eski suları. Fakat iş düşündükleri gibi olmuyor. Toplanıyor halk sarayın çevresine biz böyle padişah istemeyiz, bizim padişahımız delirdi. İsyana kadar iş gidiyor. Yani kim akıllı kim deli? Kim hayalde kim gerçekte yaşıyor. Padişah yine topluyor etrafını ne yapalım? Bir fikir üretelim. Padişahım diyorlar yapacak bir þey yok. O suyu bizde içeceğiz. Onlar da başlıyorlar o sudan içmeye. Aynı hareketleri onlar da yapmaya başlayınca, "padişahım çok yaşa, padişahım çok yaşa" (Gülmeler)

Burada bu hadise olmuş mudur olmamış mıdır ayrı konu. Bir yerde okumuştum ama bir kıssa. Mesel olması bakımından mühim. İşte herkes aynı şekilde düşünüldüğü zaman, acaba içeridekiler mi dışarıya çıkması lazım ya da onun tersi olarak dışarıdakiler mi içeriye girmesi lazım. Hangisi?

Bilinen hikayelerdir. Bir gün Bakırköy'de vardı ya bir hastane. Ne diyorlardı ona? Ruh ve Sinir hastalıkları işte. Daha evvel bir başka ismi vardı. Oranın meşhur bir tabibi vardı. İstanbul belediye reisliği de yapmıştı galiba. Onun ismiyle de anılıyordu. Her neyse orası veya oraya benzer başka bir hastane şimdi doktorun bir tanesi, işte bir tanesi iki tanesi onlarla uğraşıyorlar. Bir gün bir müfettiş geliyor.

Bakalım tedaviler netice veriyor mu vermiyor mu? Ne yapıyorlar diye. Doktorla beraber görevli, doktorla beraber bahçede dolaşıyorlar. Dışarıda da bahçede vakit geçiren o hasta kişiler var. Şimdi karşıdan bakıyor ki iki tanesi münakaşadalar, şiddetli hararetli bir şekilde aralarında konuşuyorlar. Kavga, fiziki sataşma yok ama lafzi olarak hızlı bir şekilde konuşuyorlar. Biraz daha yaklaşıp, ne diyorlar, onu kontrol etmek için o müfettiş gidiyor. "yahu kardeşim diyor bir tanesi bu sevdadan vazgeç. Bugünün peygamberi benim. Bana yeni gelenler geldi. Sen peygambersin. Başkaları da çıkarsa, dinleme onları, peygamber sensin dedi" diye. Birbirlerine böyle karşılıklı konuşuyorlar. Bir üçüncü şahıs da onlara bakıp gülüyormuş. Müfettiş soruyor bu kim diyor o doktora. O da falan kardeşimizdir diyor. Gidiyorlar onun yanına, "hayır ola sen ne böyle onlara bakıp gülüyorsun? Hoşuna mı gidiyor kavga etmeleri?" "*Yok efendim ben Allah olalı böyle peygamber halk etmedim de ona gülüyorum*." (gülmeler)

Şimdi bu da olmuş mudur olmamışmıdır bilmiyorum.

[Dinleyecilerden: Benim oldu böyle bir hastam hocam. Kendini peygamber zannediyordu.]

Vardı o na "ağca" mı diyorlardı O da isa zannediyordu kendini. Olmuş da olabilir. Mümkündür çünkü bunlara çok rastladık. Onlar hastanede değillerdi ve serbest geziyorlardı. Kendilerini çok akıllı zannediyorlardı. Nelerle karşılaştık bu hususta... Öyle diyor ki, "*Medine'de Hz. Muhammed, İstanbul'da Hüseyin Kemal ibni Naci Karabiber*". İstanbul'da bir tane. Daha başkası yok. Azam-ı Muazzam İnsan-ı Kamil ibni Naci. Ölüm tarihini de verdi, her şeyini de hazırladı. Kabrini de kefenini de. Tabi o iyi bey şey. Ayrı konu. [Gülmeler] Ama aradan kaç sene geçti hala hayatta idi. şimdi rahmetlik oldu. Yani bunlar hayal içerisinde hayaller. Onu belirtmek istedim. Yalnız bu alemdeki hayal beşeri aklındaki hayalin dışındaki bir hayal. Benzerliği var. Ancak Allah'ın hayali gerçektir. Ama insanların hayali hayaldir. Aslı olmayan bir hayaldir. Öyle diyor. Adem Fass'ındaydı herhalde. "*Kuran zattır, Furkan sıfattır. şu kainat ki ilahi zatın varlığında hayalat ve rüyadan ibarettir*" diye çok güzel

bir cümle muhteşem bir cümle kurmuş. Gerçekten de öyle hayalet ve rüyadan ibarettir. Bize dönük olarak bu kelime düşündüğünde altı boş olan yani hayal olandır. Ama Allah yönünde kullanıldığı zaman Allah hakkında kullanıldığı zaman onun gerçeğidir. Bu alemler Allah'ın rüyetinden yani görmeyi dilediği hakikatinden başka bir şey değildir. Yani bu alemler Cenab-ı Hakkın esma-ül hüsnasının zuhurlarıdır. Her bir ne varsa, canlı cansız gezegen gezmeyen her ne varsa, bütün alemler Allah'ın rüyasından ibarettir. Ama onun rüyası rüyeti gerçektir. Onun rüyasının içerisinde bizim hayallerimiz altı boş hayallerdir, hayal üzere hayaldir. Ama ondaki o Müsavvire ismi olmasa biz bu hayalleri kuramayız. Gene asli kaynağı Allahımızdır her şeyin.

Tabii bizler zahiren yok olduğumuza göre, diğer bir ifadeyle de bizler hakikatimiz itibari ile var olduğumuza göre de, var olduğumuzda gerçekleşmiş olur, yok olduğumuza göre de hayal olur. Bizler bir yönümüzle var olan varlıklarız, bir yönümüzle de biz kesinlikle olmayan varlıklarız. Böylece bilirsek kendimizi çok daha iyi tanımış oluruz. Yani hem varız hem yokuz. Cenab-ı Hakk'ın vermiş olduğu venafahtü'sü ile, ilahi kimliklerimiz olarak, Rabbimizin kendi hayalinde var edip kabul ettiği varlıklarız. Ama bizim kendi hayalimizde yani o hayale ulaşamamış isek, kendi küçücük hayalimizde altı boş içi boş varlıklarız. Hiç bir dayanağı, mesneti olmayan varlıklar halindeyiz.

Şimdi biraz fazla gibi karıştırmayalım akıllarınızı da. Bunlar daha sonra konuşulacak mevzular da, soru olduğu için kısaca belirtelim. Bu alem bir hayal alemidir bize göre. Ve hayalde uykudur. Gaflettir aynı zamanda. Ne zamanki "*Elestü birabbiküm*" "*ben sizin Rabbiniz deðil miyim*" hükmünü burada idrak edeceğiz… Ruhlar aleminde söylenen bir hitap olarak kabul edilir. Doğrudur da o şekilde. İsneyniyyet ikiliğin başladığı sahadır. Çünkü ben ve sen ortaya çıkmakta, Elestü dendiği zaman, oradan ayrılmaya başlıyoruz. Dünyaya gelinceye kadar geçtiğiniz her merhalede biraz daha Hakk'ın zatından uzaklaşıyoruz. Uzaklaştığımız sürece de beşeri kimlik alıyoruz. Yani zanda olan hayali kimlikler alıyoruz. Bu hayali kimlikler de kendi

kendimizi var zannediyoruz. Hâlbuki bizim hiç bir şeyimiz yoktur. Babamız annemiz bize kulak mı taktı. Gitti tornacıdan iki kulak aldı taktı işte bir baş aldı oraya oturttu çiviledi. İki ayak taktı o çocukların resim yaptıkları gibi kibrit çocuklar mı yaptılar bizi? Nasıl yaptılar? Ne muhteşem makinalar var elimizde. İşte bunlar bizim aracımız. Arabamız. Otobüsümüz. Arabamız neyse otomobilimiz. Bizi taşıyan ne diyorlar merkeplerimiz, bindiðimiz vasýtalarýmýz iþte hayal aleminde bunu kendimizin zannediyoruz.

Aman buna bir þey olmasın. Aman ayağı tozlu kalmasın. Orası şu olsun burası bu olsun. Tabibi bu da güzel. Buna da güzelce bakmamız lazım geliyor. Çünkü arabanın lastikleri değişmezse silinir gider delinir gider. Yolda bırakır. Buna bakılacak. Ama fazla değil. İhtiyacı kadar verilecek sadece. Nasreddin hocanın merkebi gibi, tam diyor açlığa alışmıştı, öldü zavallı. Böylece kendimizi idrak ettiğimizde bu rüyadan uyanmış oluyoruz. İşte tevhid ve tasavvuf yolu bu dünyada iken bizi uyandırma yolunda çalışmaların sisteminin aldığı isimdir tevhit yoludur.

Biz onu zannediyoruz ki sadece zikirlerle meşgul olacak işte günde bu kadar zikir, şu kadar namaz, şu kadar oruç; din bunu zannediyoruz. Tasavvuf bunu zannediyoruz. Birkaç da evliya menkıbesi, bir kaç peygamber hayat hikayeleri anlatıldığın da aman oh ne ala... Güzel bir sohbet oldu. Tabii güzel sokakta kahvede dolaşmaktansa, bu şekilde yerlerde vakit geçirmek çok güzel. Ama gaye gerçekten hasıl mı? Değil ama olsun o da bir kârdır. Onlarında da bir yeri var. şeriatın da bir yeri var. Hepsi lazım. Tarikatında yeri var. Hepsi lazım. Hakikatin de yeri var. Marifetin de yeri hepsi lazım. Ama insana gerçek lazım olan hiç bir mertebede takılıp kalmadan seyrine devam etmesidir.

Çünkü yol uzun bitecek gibi değildir. Gerçi yol, buradan içeriye girecek on santim yol ama hani anlatırlar ya eskiden tarif ederlerdi yola çıkmış yol almış dere tepe düz gitmiş bir yaz bir güz gitmiş; gitmiş gitmiş de arkasına bakmış bir arpa boyu yol gitmiş. O arpa boyu yol aslında çok yoldur. Bak küçük gibi görünüyor ama bu sonsuzluk içerisinde kıyas yapıldığında bu arpa boyu yol çok uzun yoldur, iyi yoldur. O

ileriye gitmek varken aynı şekilde geriye gidmekte var. Terse gidiş de vardır bu alemde. İşte nefsi emmare bizi hep terse çekiyor. Arkadan çekiyor, nefsi emmarenin diğer idrakli hali de öne çekiyor. Nefsi emmarenin cennet ehli de var. Şöyle düşünelim. Barometreler var ya soğuk sıcağı gösteriyor. Onun bir sıfır noktası var. Sıfır üstü var bir de sıfır altı var. Sıfır üstü nefsi emmare, yine orada bir sıcaklık var, bir muhabbet var.

Sıfır altı nefsi emmare levvame diğerleri cehennem ehli. Sıfır üstü, nefsi emmare dahi olsa ama şeriat kuralları dahilinde olması şart, şeriat kuralları içerisinde olmazsa yapılacak bir þey yoktur. Zaten sıfır altına geçmiş oluyor. Ama şeriat-ı Muhammediye korunması içerisinde ise, o sınırlar onu koruyor. İyiliklerinden, güzelliklerinden ibadetlerinden iyi hallerinden gaflette de olsa uykuda da olsa o yine cennet ehli olabiliyor. Levvamede olabiliyor. Mülhime de olabiliyor. Yani diğerleri kendi mertebelerindeki cennete gidebiliyor. Sıfır altındakiler gidemiyor. Nasıl sıfır üstü emmare levvame safiyeye kadar gidiyor. Orada nefsi bireysel beşeri nefsinden kurtulup ilahi tarafa geçmiş oluyor kendine ait bir şey kalmamış oluyor. Ama sıfır altındaysa tam tersi Allah'a ait bir şey kalmamış oluyor.

Tam her yönüyle nefs mertebelerinin safiyesine geliyor. Yani ilahsız, haksız, Allahsız, yani her şeysi tam nefis. İşte cehennemin tam dip tarafı orası olmakta. Yani bir insan. Yani bir insan en azından şeriat-ı Muhammediye kurallarını tatbik ettiği zaman bir ümidi vardır. İyi niyetli olmak şart tabii. Bunu dışarıya gösteriş olarak yapıyorsa, ona diyecek hiç bir şey yok. Hiç uğraşmasın. Yani bana güzel esnaf desinler, bana iyi insan desinler gibi işte biraz saygınlık kazansın gibiler de yapıyorsa, o nefsi olduğundan o bir işe yaramaz. Gerçi Allah bilir yarar mı yaramaz mı da. Ama normalde bakınca istismar konusu oluyor, çünkü dini istismar etmiş oluyor.

Evvela kişinin nefsani manada kendini tanıması ondan sonra da alemleri tanıması dışa açılarak. O ayeti kerime ne kadar müthiş o sahada. Estaüzübillah "*Senurihim ayetina fil afaki ve enfüsehüm. yetebeyyenel Hakka*." Yani söz veriyor

cenabı Allah. Yakında sana göstereceğiz diyor. Allahın sözü bu. Efendim ben görmedim, bilemedim, etmedim. O bizim suçumuz. Allah'ın suçu değil. Allah söz veriyor ama şartı var. Şartını yerine getirirsen bu olur. Durup dururken kimse kimseye bir şey vermez. Her şeyin bir diyeti vardır. Bu işin diyeti de kişinin kendi nefsini vermesidir. Başka bir şeyimiz yok ki neyi verelim. İşte öyle baktığımız zaman biz de hayal aleminde gaflet içerisinde rü'ya-da yaşıyoruz. Peki buradan başka bir soru çıkıyor. Rüya geceki rüyaları gördüğümüz zaman biz orada bir çok eksi işler yapabiliyoruz rüya içerisinde yanlış işler yapabiliyoruz.

Güzel işlerde yapabiliyoruz namaz kılıyoruz, ibadet ediyoruz, yardımcı oluyoruz. Peki kalktığımız zaman namaz kıldık diye bize mükafat veren birisi var mı? Kötülük yaptık diyelim ceza veren var mı? O zaman birileri bize sorabilir: Madem burası rüya rüyada da yaptığından kişi mesul değildir. Cennete kime cehennem kime diyemez mi? Derse de makul olmaz mı? İşte hadiselere değişik yönlerden de bakmak gerekiyor. Bu ve buna benzer bir sürü saha var. Mesela diyor ki, La faile illallah, yok ben bir şey işlemedim. Benden işleyen Hakk'tır.

İşte ne yapıyorlar, Cebriyeciler kullanıyorlar bunu. Melamiler kullanıyorlar bunu. Biliyorsunuz. Yani bunları mesnet olarak görüyorlar. Eğer işte bunlar gerçek manada izah olmazsa, takılıp gidiverir insan onların peşine, kolay gelir çünkü. Hemen kolaycacık gibi geliyor. Ama iş o kadar kolay değil. Kolay olsa o kadar çarşıda cahil kimse kalmaz herkes ilim adamı olur evliya olur. Nasıl Arapça bilenlerin hepsi Kuran-ı Kerimi anlayabiliyorlar mı? Eğer Arapça bilmek yeterli olsa, Arapça bilenlerin hepsi evliya olurdu. Arapların da hepsi evliya olurdu. Arapça öğretmenlerinin hepsi evliya olurdu. Doğal evliya olurlardı.

Ama yetmiyor. Demek ki özel bir çalışma gerekiyor her şey için. İşte bu mevzular için de, meratib-i ilahiyi tatbik etmek mutlak gerekiyor. İşte Muhyiddin Arabi hazretlerinin dediği gibi her şey Hakk. Ama mertebelere riayet de şarttır diyor. Bir mertebede doğru olan cümle bir ibare diğer bir mertebede geçerli olmayabilir. İşte bir cümleyi her

mertebede geçerlidir dersek böyle karma karışık olur işler. Yoksa başka türlü mertebelere gerek yoktur. Bir mertebe olur şeriat mertebesi. İş biter orada. Ne diye uğraştırsınlar insanları içten içe içten içe, içten içe. Kaç tane mertebe vardır…

O halde yapılacak iş, bir seyir gerçekten güzel bir seyir. Her geçilen yerde o mertebenin halini idraki, işte kitapta yazdığı gibi. Onları anlayarak anlayarak, yavaş yavaş biraz. Derler şarkıda "aheste çek kürekleri, yavaş yavaş," nefsi emmare uyanmasın, mani olmasın, orada elini kolunu bağlayalım. Orada uyusun. Ne zaman ki söz verecek bize. "Artık senin yanındayım, sana yardımcı olacağım." diyecek o zaman elini ayağını çözeriz bize yardımcı olur. Çünkü yapılan işin bilir ki, onun da aklı var, kendinin de lehine olduğunu anladığı zaman, emmare zarar vermemeye başlar o zaman. Daha çok da yardımcı olmaya çalışır. O da bir varlık. Varlık derken bir saha. Bir idrak sahası onun da aklı var kendine göre. İşte öyle olunca o da anlıyor ki gerçekten yapılan bu işler kendinin de lehine. Bugünkü bir kaç küçücük beşeri zevkten yana hayatını sürdürdüğünde, kendinin de ebedi olarak bir mahkum olacağını anladığı zaman, o küçük küçük beşeri zevklerini terk edecektir.

Terk ettiğinde de onun yerine başka zevkler gelecek. Biri gidince onun yerini birisi doldurur. Ve daha güzelleri gelecektir yerine. Mutmain olmuş bir hayat gelecektir. Kendini bilen bir hayat gelecektir. Bütün aleme sevgi kucağını açmış bir hayat gelecektir. Bunlar çok kıymetli hallerdir huzur verecektir. Yaşam süreçleridir. Böylece baktığımız zaman gerçekten de biraz ileriye doğru gittiğimizde arkaya baktığımızda nasıl bir hayal içerisinde olunduğunu onu görmek daha kolaylaşmış oluyor. Çünkü aynı zeminde olunan yerde sadece zeminden bakılarak manzara görülüyor. Ama biraz daha yukarıya yukarıya doğru çıkıldığında, oradaki manzara dışarıdan bitaraf olarak daha güzel anlaşılır tespit edilir.

İlk olarak yapılması gerekenlerde biri o ya işte Hayal ve vehim cennetinden Adem-i mananın beden arzına manevi olarak indirilmesi lazım ki o Adem-i mana gelmezden evvel

orası rüya alemi hayal alemiydi. Cennet tabir edilir ama nefsin cennetidir, ilahi, ruhsal manadaki cennet değildir. Sonra sıkıntı verir. Başta cennet gibi gözükür ama sonradan insanı çok büyük zorlar. Pişmanlıklar yaptırır ki işte ondan sonra gelen dersimizde pişmanlık dersi, levvame levm eder. Ama ancak o hayal cennetinden Adem-i mananın inmesinden sonra o pişmanlık olur. O inmediği zaman pişmanlık olmaz. Nefsi emmarenin hali o, yaptım ne güzel yaptım. Ben yaptım ve hep kendi sözünün geçmesini ister, hep kendinin alkışlanmasını ister. En büyük zevki emretme zevkidir. Ne kadar çok insan varsa mahiyetinde o kadar çok egosu yükselir. Buna ne diyorlar hani, şöhret hastalığımı şöhret uykusu mu, bir şey diyorlar. O hastalık gelince insana benlik de geliyor. Her dediğim her düşündüğüm doğrudur iyidir güzeldir diye yanlışları da yapmaya başlıyor. Ondan sonra tepetaklak da gidiyor. Allah etmesin. Bilmiyorum bir şey anlaşıldımı. Anladınızmı? Anlaşılır inşallah yavaş yavaş. Birden olmaz.

[Dinleyiclerden bir soru veya yorum..]

EFENDİ BABA: Baştan olursa hepsi birden anlaşılmaz. Bunlar senelerin verdiği bir birikimin neticesindedir bu konuşulanlar. Yabancı kelimeler var, tasavvufun kendisine göre terminolojisi mi ne diyorlar.

[Dinleyicilerden: Evet Effendim]

Ben pek bilmiyorum onları. [Gülmeler] Tasavvuf lügati diyelim daha kolayca anlaşılabilsin. Kendine göre terimleri var. Nasıl tıbbın kendine göre bir dili var. Hukukun kendine göre bir dili var. Tasavvufun da bir dili var kendisine göre. Onlarla çözülebiliyor ancak. Çünkü başka günlük yaşantımızda konuştuğumuz kelimeler o saha ile ilgili olmadığı için geçmiyor. Sonra okullarda da geçen kelimeler tabirler değil. Ancak böyle kendi sahasında olan sohbetlerde geçiyor. Kaydı kapatalım sonra açarız.

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim.

07-Konu- Büyük bir patlama. Bursa-2-sohbeti.

Bu akşam 12. 02. 2019 salı akşamı Bursa'da Gökhan kardeşlerin evindeyiz. Kardeşler, evlatlar geldi. Onlar ile biraz sohbet etmeye çalalışıyoruz inşeallah. Allah bereketli eylesin. Varmı sorusu olan?

SORU: Şu an ki fizik camiası, modern bilim, bu bildiğimiz evrenin büyük bir patlama ile olduğunu söylüyorlar. ... bakış açımız nasıl olmalı?

Efendi Baba: İnsanlığın sahada aslında büyük merakı bu. Yani insanlık nasıl başlamış? Ondan evvel bu alem nasıl başlamış? Tasavvuf alimleri arifleri bu başlangıcı değişik şekillerde izah etmişler. Bu nereden başlıyor? A'maiyetten başlıyor, alemlerin halk edildiği hakkında. Ehli zahir bilginler de binbang binbong mu neyse işte diye tabir ettikleri büyük patlama şekliyle olduğunu söylüyorlar. Ama bunlar bu kanıya nereden varmışlar? Herhalde vardır kendilerine göre bir izahları. Ben vaktim olup da okumuş değilim. Vaktim yok onlara bakacak.

Ama bir şeyler bulmuşlar demek ki bir tutmak yerleri bulmuşlar. Ama mantıklı mı değil mi? Onun da ayrıca düşünülmesi lazım üzerinde. Ve işin daha mühimi bu kadar büyük bir sahayı zan ve hayali bir düşünceye bağlamakla kesin olarak bir neticeye ulaşmak mümkün olmaz. Çünkü zaman denilen ifade bu halin trilyonlar senelerce evvel diye hesap makinesinin sağına sıfırları doldursak kaç tanesi hesap makinesi doldursak yine yetmez bu zaman süresini belirtecek. Beşerin bu süreyi yazacak imkanı yok elinde. Ne kadar teknoloji üretirse üretsin. O halde, bunun sağlam bir kanıya, sağlam bir fikre dayandığı söz konusu olmaz. İhtimal olarak düşünülebilir.

Ama doğruluðunun ispatlanması mümkün değil. Gerçi onlar atom sayılarına şuna buna bakarak bazı kendilerine göre ilmi araştırmaları olmuştur. Bir dayanakları vardır kendilerine göre. Ama beşeri kurgu beşeri anlayış beşeri uygulama olduğundan, çok geniş bir sahaya yayılması mümkün değil. Ancak tasavvuf erbabı büyüklerimiz peygamberimizden veraset ile çünkü peygamberimiz bu yaşadığımız bizim alemimizin bizim dünyamızın en büyük alemi aynı zamanda. Hem arifi hem insanı en büyük insanı hem peygamberi hem padişahı. Ve her birerlerimizde olan Cenab-ı Hakk'ın lütfu olan beynimizdeki kapasitenin tek bir kişide çalışması vardır, Mirac gecesi % 100 çalışması, % 100'e yakın çalışması mirac gecesinde sadece. O alemleri idrak ve ihate edebilmesi için açıldı onda. Bizlere de Cenab-ı Hakk'ın lütfu o kapasiteyi vermesi; bahane bulmayalım diye. Yani peygamberimizde % 100 kapasite çalıştı. Onun kapasitesinin % 10'u bizde vardı, % 90'u yoktu demeyelim diye her birerlerimizde. Bakın ne kadar büyük bir saha var beynimizde aklımızda. Ruhumuzla bağlantılı bir akıl düzeyi orası. Sadece akıl dediðimiz o et parçası değil.

Beyin dediğimiz o yumru değil. Onun ruh ile bağlantısı var. Oradan genişliyor. Orası bir kapı gibi. Beyin aracı demek. Biliyorsunuz. Mabeyinci gibi. Padişahın aracılarına mabeyinci denir. Beyin aracı. Mana ile madde arasında aracı. Ve o kadar büyük bir kabiliyeti var. İşte peygamber efendimizde, miraç gecesi bütün bu alemleri anlatıyor. Nerelere gittiğini, cehenemi gezdiğini, Sidreyi müntehaya kadar bütün bu alemlerin sonuna kadar gittiğini ve o alemlerin araştırmakta olduğu bilgilerin hepsini veriyor. Eğer o fizikçiler bu tasavvufi manada tasavvuf alimlerinin bu alemler hakkındaki verdiği bilgileri ile birlikte o çalışmalarını ortaya koysalar, çok daha geniş, çok daha doyurucu ve tatmin edici bilgiler ortaya çıkar. Bu alemlerin başlangıcı hakkında. Ama onlar sadece kendi yollarından gidiyorlar.

İslam dinini de sadece ibadetler, emirler ve nehiyler manzumesi gibi görüyorlar. İlimle ilgisi yok gibi zannediyorlar. Onların öyle zannetmesi de mazur olabilir. Ama ne yazık ki bizlerde aynı şeyi yapıyoruz. Bizim

alimlerimiz de büyük alimlerimiz de aynı şeyi yapıyor. Emir ve nehiy. Cuma akşamı şöyle yapacaksın. Perþembe akşamı böyle yatacaksın. Salı günü onu yapmayacaksın çarşamba bunu etmeyeceksin... bildiğimiz hadiseler. İşte ayağını þu kadar yapacaksın, kolunu şöyle yapacaksın. İşte kolunu dirseğinden dört parmak yukardan yıkarsan nur üstüne nur olur. Eee... olur da bir yere götürmez. Bunlar yapılacak. Bunlar işin daha başlangıcı ilkokulu. Temeli. Ama temel üstüne çıkacak bir bina var. Biz o binayı kurmadan hayli naylondan bir kaç direk dikmişiz. Naylonlar kaplamışız üstünü orada oturuyoruz. Gecekonduda oturur gibi. Haşa yani öyle vakit geçiriyoruz. Halbuki İslam dini hem zahir hem batın ilimlerin hepsini kapsamına alıyor. Kuran-ı Kerim'de bilindiği gibi iki türlü ayetler manzumesi vardır. Biri müteşabih ayetler, diğeri muhkem ayetlerdir. Daha o kadar çok müteşabih ayetler var ki Kuran-ı Kerim içerisinde, muhkem tarafına geçmemiş. Ancak ilk geldiği günden itibaren bir kaç müteşabih ayetler muhkem ayetler tarafına geçmişler. Nasıl geçmişler. İlmi açıklıklar getirilmesi suretiyle. Haaa biz de demişiz ki "aaa bu Kuran'da yazıyor zaten." İyi de onu bizim bulmamız lazım. Batılının bizim dışımızdaki insanların değil. Onlar bulduğu zaman… "aaa bu bizde vardı" diye sahip çıkmaya çalışıyoruz. Ama çoktan sahip çıkıp da kullanıyorlar da parasını da kazanıyorlar o ilimler üzerinden.

Mesela şu cihazlar hepsi var Kuran'da. Hüthüt kuşları hepimizin cebinde, cik cik ötüyorlar. Biz onu Süleyman (as.)'ın hikayesi diye okuyoruz. Halen daha öyle okuyoruz. Ama elin oğlu, hüthüt kuşlarını yutturuyor bize. Sonra 8000 TL 10000 TL kuş kadar şey, kuş zaten bu kadar. Yüksek fiyatlar ile biz ceremesini çekiyoruz. İlim bizde ama tatbikatı onlarda. Sonra onlar bize satıyorlar. Çok acayip çok acı bunun gibi kuran-ı kerimde alemlerin seb'a semavatin tabaka, diye açık olarak belirtiyor. Daha bu belli değil bu yedi kat semavatın ne olduğu. Daha evvelki alimler güneş sistemi olarak 7 gezegeni 7 kat diye anlamışlar öyle izah etmişler.

Dünyaya en yakın güneşe en yakın olarak diye onları 7 kat gök olarak demişler. Neden? Çünkü dürbünleri yok ellerinde daha yukarıyı görecek vasıtaları yok. O gün göz ile ne kadar nereyi görebilmişlerse onu bu alem zan etmişler. Ama ilim ilerledikçe, bu alemin sadece bizim güneş bizim güneş sisteminden ibaret olmadığını, onun bir galaksiye bağlı olduğunu ve bu galaksilerden bir milyar galaksi olduğunu, daha henüz sonuna kadar ulaşılmamış olduğunu ve aleminde büyümekte olduğunu ayrıca tespit etmişler. Bizler de onların peşi sırası gidip güya ilim öğreniyoruz. Bize geliyor ilimin anası aslı, ama ilimin çocuğunu onlar topluyorlar. Ana bizde çocuk onda.

Bu böyle gelmiş gidiyor. Sonra biz bu seb'a semavat yani yedi kat gökyüzü ve de yedi kat altı yer altından bahsediliyor. Ayrıca bunun altı günde olduğu, yedi kat semavat ama altı günde olduğu. Günün ne olduğunun farkında değiliz. Yani ne olduğunu bilemiyoruz. Kün müdür gün müdür? Tecelli midir? O vakit, nasıl vakittir diye altı kün'de bu alemler oldu ama bu alemlerin bir yedinci kün'ü var. Onu biz yaşıyoruz þu anda. Çünkü kevn ve fesad bu alemler olmak ve bozulmak üzere. Altı künde oluyor yedinci künde de bozuluyor. İşte Hıristiyanların Musevilerin altı günü var. Yedinci günleri yok.

Boş olduğu için onlar tatil yapıyorlar o gün. Boş çünkü yapacak işleri yok. Öyle diyorlar. Allah bu alemleri altı künde altı günde halk etti. Yedinci günde dinlenmeye geçti. Ona da şebat günü sebt günü yani Cumartesi günü diyor Museviler. Hiristiyanlar da pazar günü olarak onu yapıyorlar. Biz de Cuma günü tatil yapıyormuşuz. Evvelce Osmanlı'da halbuki bize tatil yok. Müslümanlara tatil yok. Çünkü ayet-i kerime, Cuma'da, biliyorsunuz namazı kıldıktan sonra yeryüzüne dağılın yeryüzünde gökyüzünde rızıklarınızı arayın deniyor. Bize sadece sabahtan öğleye kadar o da cumaya hazırlanma izni var. Biz de yedi gün çalışma var.

Ama onlara uyduğumuz için iki günü kaytarıyoruz. Yedinci gün peygamber efendimize risalet nübüvet geldi. İkra geldiği gün yedinci gün başladı. Bizim süremiz yedinci günün içindeyiz, bir kıyamet süresini yaşıyoruz. Kıyamet

öyle bir günde beş günde bir ayda bir senede olacak bir hadise değil o bahsedilen. On tane alamet... sonuna doğru artık yaklaşıldığının ifadeleri olacak. Faaliyetleri olacak. Ama biz kıyametin içindeyiz. Onun için namaza ilk başladığımız zaman ne diyoruz? Kıyamet. Ayağa kalk. İşte bu kıyamet demek. Ayağa kalk demek. Ayağa kalkmak demek kişinin yatay gaflet halinden dikey idrak haline gelmesidir. Kişinin kendi kendine idrak ettiğinde nefsinin kıyametidir o kopan. İnsan üzerine kıyamet kopmaz. Kıyamet tabii ki olacak belirtilen de. Ruhlaşmış olan bir insanın neresine kıyamet kopacak? Fiziken tabii o gün yaşayacakların üzerine kopacak kýyamet. Ama kendi hakikatlerini idrak etmiş kimseler onun tesirinde kalmazlar. Kolayca atlatırlar. Çünkü o kıyametini baştan koparmış zaten. Kıyameti bitmiş onun.

İşte bizler de daha bugünden kıyam edip ayağa kalkarsak kıyametimizi koparırsak nefsani tasallutlardan kurtulabilirsek, hürleşebilirsek, gerçek manada hür kimlikler varlıklar olabilirsek nefsimizin kıyameti kopmuş olur. Kıyamet nefsimize ait olan bir hadise. Ruhumuzun kıyameti diye bir şey söz konusu olmaz ki. Nereye gidecek? Allah'ın ruhunun kıyameti diye bir şey olur mu? "Venaftü fihi min ruhi" "ruhumdan verdim" diyor Rabbimiz bize o kadar büyük bir şeref ki. Allah'ın ruhunu taşıyoruz. Ne demektir ya! Ne demektir bu? O kadar müthiş bir hadise ki Allah'ın ruhu bu. Garip bir yönüyle ama bir yönüyle çok yüce varlıklarız. Misafirimiz bizim Allah'ımız bizim misafirimiz. Hatta ev sahibimiz. Nusret Babam bir şiirinde söyler onu, *"Misafiriz alemde ev sahibim Muhammed"* diye ifade eder.

Buradan Eyüb'el Ensari'ye geçiş yapabiliriz. Mevzular birbirine geçiyor ama yani hep aynı şeyin içerisinde onlar. Eyüb'el Ensari hazretlerinin bir güzelliği şöhreti yüceliği muhabbeti o füyüzatı nereden geliyor? Birincisi Sahabi olmasından. İkincisi Ensar olmasından üçüncüsü Peygamberimizi bizatihi kendi evinde misafir etmesinden. İşte kiminki, gönlünde Hz. Muhammed muhabbeti var, Eba Eyüb'el Ensaridir o kişi. Hiç şüphesiz. Ama ismi başkadır başkadır başkadır ama makam olarak Eba Eyüb'el Ensari

makamındadır. Hazreti Eyüb Ensari hazretleri altı ay misafir etmiş fiziki olarak.

Ama yaşadığı müddetçe gönlünde de misafir etmiş sadece fiziğinde değil işte bizler de gönlümüzde Peygamerimizi misafir ettiğimiz zaman biz aynı şerefe sahip oluyoruz. Bakın ne büyük lütfu var Cenab-ı Hakk'ın. Kimin ki gönlünde peygamberimizin muhabbeti var ona bir saha olmuş onu kendi içerisine almış özümsemiş, kendi varlığı olarak kabul etmiş, hamim de bahsedilen Hakikat-ı Muhammedi, Hak olan Muhammed diye gönlüne almıþ, gönlüne misafir etmiş, bir yönüyle hadise böyle biz onu gönlümüze gönül evimizde misafir etmişiz. Diğer yönüyle de "*lev la ke lav lak ve ma halaktül eflak*" veya "*ve ma ersalnake illa rahmeten lil alemin*" sözleriyle o muhteşem ifadeler biz onun misafiriyiz. Ev sahibi O. Yani bir yönüyle o bizim misafirimiz diğer yönüyle biz onun misafiriz. Ne varsa alemde onun misafiri. Ehli İslam ehli inkar ehli küfür hepsi onun misafiri. Çünkü onun şerefine bütün bu alemler halk edildi. Şimdi meseleye böyle baktığımız zaman alemlerin halk edilişi bir başka türlü şekle bürünüyor. Peygamber efendimize sormuþlar, bu alemler halk edilmezden evvel Allah nerede idi? Bahsettiği bilinen şey. Bir a'ma'da idi üstünde ve altında bulut yoktu yani hava yoktu yani semavat yoktu henüz. A'ma'daydı. A'maiyet dediği a'maiyet mertebesi.

A'maiyeti de tarif ederken Abdülkerim Ciili İnsan-ı Kamil'de, kendi kendinde gizli kendine gizli değil. Ne kadar güzel ifade etmiş. Şimdi bir kimse evinde odasında yalnız başına oturuyorken perdeler kapalı dışarıdan kimse bilmiyor orada olduğunu, gizli ama kendi kendine gizli değil ki, kendi kendini biliyor kendi kendine nasıl gizli olur insan? Demin bahsedilen uykuda olursa insan kendine gizli olur. Kendine kendine uyanmak için kendi kendini tespit etmek için uyanması lazım. Ki benim, diyebilsin nefsi manada değil ilahi manada benim, ente'ye mukabil olarak sen dediği Cenab-ı Hakkın ben, yani biz bir bakıma hem biziz hem ben'iz hem enteyiz. Yani karşılıklı baktığımız zaman kişi kendi kendine olduğu zaman ene.

Ama karşıdan ona bakıldığı zaman hitap da ente sen diye Veya gaybi olarak hüve O diye. Ama gayb ile konuşmak mümkün olmadığı zaman, hazır olan kişi ile konuşulduğu zaman, ente sen geçerli Sen ve ben olmasaydık bu alem olmazdı. A'ma'da iken, bir tecelli ediliyor, oradan Ahadiyet mertebesinin zuhuru olduğu ifade ediliyor. Gerek M. Arabi hazretlerinin gerek büyük evliyaullahın bildirdikleri gerek keþfi gerek ilhami idraki anlayýþlar ile gelen burada ittifak edilmiþ. Yani arifler irfan ehli ehlullah ittifak etmiþler bu sistem içerisinde. Ahadiyet mertebesi ile Amaiyet arasındaki farkın İnniyet ve Hüviyet. İnniyeti ve Hüveyeti zuhura çıkmış oluyor.

O da orada isim olarak ilim olarak çıkmış oluyor. İşte onlardan bir tecelli ettiðinde de Vahidiyet mertebesi meydana geliyor. Vahidiyet mertebesinde de bir bakıma Zat mertebesi bir bakıma Sıfat mertebesi. İlmi olarak Zat mertebesi. İlmin suretlere dönüşmesi de Sıfat mertebesi. Oraya Hakikat-ı Muhammediye de deniyor işte peygamberimizin hübbiyeti habibiyeti yani habiblik olması o makam. Ahadiyet mertebesindeki bütün ne varsa Vahidiyet mertebesine kopyalanıyor. Bakın iki elimiz, biri üste geldiği zaman bir fazlalık bir boşluk bir eksiklik kalmıyor. İşte Ahadiyet mertebesinde Batında olanlar kopyaya geldiğinde nüsha ortaya çıkmış oluyor.

İlmi varlıkların hepsi Ayan-ı Sabiteler ortaya çıkmış oluyor. Ve orada nefesi rahmani olarak Hu diye üfleyerek burası. Yani patlayıp çatlayıp, kızdı sinirlendi (Gülmeler) çatladı patladı… derler ya hani patladın diye.. açılması ondan sonrasını belki o şekilde ifade ediyorlar. Ancak orasını da şöyle bir mahal olacak ki o mahallin içine bir şeyler konabilsin. Şimdi şu sağlam olmasa bu şeyler koltuklar nereye konacak? Böyle püf diye üfleyip havada duracak halleri yok. O halde "*Allah var idi*," bakın ne kadar açık… "*onunla birlikte hiç bir şey yoktu*".

Bahsedilen bu hadis, feza-ı namütenahi/sonsuz fezanın olduğunu sonradan nefesi rahmani ile bunun içerisinin "*parlak bulut/sahabi müzi*""ler ile doldurulduğu bölük bölük bölüm bölüm bulutların. Böyle bölüm bölüm gök yüzünden

olması gibi nefesi rahmaniden o nefesin hararetinden nefesin içerisinde her şey vardır. Hava da var, ateş de var, oksijen de var, hepsi var. İşte sonsuz fezaya bunun yayıldığı küme küme küme küme. Onlar işte kendi yerlerinde dönmeye baþladıklarından da merkezin dışardaki neleri varsa çektiği topladığı ve madde varlıkların ortaya çıkması şekliyle islam tasavvufu bu hali ile çok daha güzel anlatıyor.

Onların izahlarının yanında ama onlar İslam kaynaklı bir şeyi almazlar çünkü kendilerini çürütmüş olurlar, İslamdan bir şey aldıkları zaman. Ve teslim olmuş olurlar İslama, çaresiz kaldıkları şeklinde anlaşılır, almazlar. Alsalar da kendilerininmiş gibi satıyorlar zaten bizi açık açık bizdeki ilimleri biraz değiştirmek suretiyle rötuş yapıyorlar biz bulduk diye çıkarıyorlar. Bize de satıyorlar yutturuyorlar da affedersiniz. Sanatları çünkü zaten o onların. Hilebazlık nefsi emmarenin işi o.

Tabii onlarda da Hakkın bir zuhuru var. Hakk sadece Müslümanlarda yok. Onlarda da var. Ancak emri tebliğ emirlerine uymadıkları için onlarda suç unsuru oluyor. Ama kendileri bunun farkında değiller. Hani Kuran-ı Kerim'de yazıyor, herkes "*her grup kendi züburuyla kendi kitabıyla iftihardadır*" diye açık olarak yazıyor ayeti kerime de. Her grup her din dil ne varsa ırk kendi sistemleriyle hoşnut olduklarından şimdilik geçici bir hoşnut olduklarından onlarda iftihar ediyorlar onları savunuyorlar. Geçenlerde rastladık öyle bir şeye, televizyonda var. Bilmem hangi grubun Hindistan'da başı olan kimseyle evlenmesi için kadın, kendisini feda ediyor.

Bütün saçlarını pat pat pat söküyorlar. Kökünden köklüyorlar kesme değil, kökünden ki, evlenecek onunla büyük şerefe nail olacak. Yani o kadar büyük bir taltif görecek ve herkesin önünde meydanda yapılıyor bu. Annesi babası garip garip bakıyorlar zavallılar. Ve o kız da kadın da neyse işte, nasıl sabrediyor ona, neden? Adeta onların peygamberi gibi peygamberle eveleniyormuş gibi bir şeref sanki veriliyor kendisine. Tamamen hayali bir şey. Allah, o saçlar sökülecek olsa neden saç versin hanımlara da erkekere de? Verdiyse, onların canını yakmadan belirli bir

şekilde düzenlenmesi oluyor. Hacca gidince kesiliyor ama o da kökleri duruyor. Kökleri budanmıyor. … Fazlalıklar kesiliyor.

Her neyse, işte meseleye böyle baktığımız zaman bingbang bizim nefesi rahmanini yayılmasının karşılığı diye olabilir. Her galaksi grubu nerede ne halde halk edilecekse, o yüzden Allah var idi onların açılacağı bir saha var idi ama hayat yok idi daha henüz orada. Ondan sonra bunun içerisi dolduruldu ve bu þekilde gezegenler dönmeye başladı galaksiler oluşmaya başladılar.

Şimdi oradan tekrar başka bir konuya girelim. İnsanlığı, bizi ilgilendiren bir konuya. İlk müfessirlerden İbni Mesud hazretlerine sormuşlar, o ayetlerden birisi okunurken gökyüzünde sizin gibi dabbeler yani insanlar diye geçen Ayet-i kerime okunduğu zaman sormuşlar o zat-ı muhtereme. İlk tefsircilerden olduğu söyleniyor, büyük alim insan. Babası, peygamberimizin arkadaşlarından. Hz. Ömer miydi? O onun oğlu. Babasından naklen o da söylüyor. Diyor ki "orada da benim gibi İbn Abbaslar vardır" diye söylüyor kendisinin de. Yoksa İbn-i Abbas mı o? Hz Ömer'den de rivayet var. O değil galiba. hatırımda kalmıyor fazla. Bir milyarda bir ihtimal olarak düşünsek çünkü bizim samanyolu galaksimizin bir milyar yıldız/gezegenden oluştuğu söyleniyor ve bunun gibi bir milyardan fazla galaksi olduğunu söylüyorlar fezada.

O halde bir milyarda bir ihtimal dahi olsa en azından gökyüzünde yeryüzünde bizim gibi yaşayan, bizim benzerimiz bir milyar gezegende yaşayan insanlar var. Ben gitmedim görmedim de. Haberler bize bunu bildiriyor. Bakın bir milyarda bir ihtimal, her gezegen her galakside bir milyar yıldız ki çok daha fazlaları var sayılması mümkün değil, ve biz de dünya olarak bu samanyolu galaksisinde bir tek yerde olduğunu düşünelim bir çokları da bir çok yerde vardır. Belki her güneş sistemi gibi bu sistemler galaksinin içindeki adacıklar diyelim belki hepsinde var böyle bir hayat. Neyse bir milyarda bir az hesap ederek yüz milyarda bir ihtimal. Eee! yüz milyar galaksi varsa yüz milyarda dünya benzeri gezegen ve insanlar var. Demek olur.

Bu hayali bir þey değil. Hayal kurgu da değil. Gerçeğin ta kendisi. Olmaması mümkün değil zaten. Olmadı dersek hayal kurmuş oluruz. Ve Cenab-ı Hakk'ı nasıl diyelim kudretsiz vasıf etmiş oluruz. İşte bir dünyada insanı halk etti de başka yerlerde halk etmedi, edemedi gibiler de olur neticesi onun iyi düşünürsek. Cenab-ı Hakk bundan aciz değil. Bu dünya gezegeninde insanı halk eden, insanı başka gezegende halk edemez mi? Ve onların halleri onların bazıları da henüz Ademiyet mertebesindeler. Bazıları İdrisiyet mertebesindeler; bazıları İbrahimiyet mertebesindeler; bazılar Museviyet mertebesindeler; bazıları İseviyet mertebesindeler. Bütün gezegenlerde olanların hepsi bizim gibi Muhammediyet mertebesinde olacak halleri yok. O zaman hepsi birden başlamış birden bitmiş olur.

Kimileri... bizden çok daha evvel başlayıp sürelerini bitirmiş olanlar vardır ki peygamberimizin miraç gecesi gördüğü cehennem ve cennet ehli onlardandır. Bizim cehennemimiz, cennetimiz hazır. Ama daha bizim neslimizden orada kimse yok. Ama diğer nesillerden hesabı kitabı görülmüş olan nesillerden birçok cennet cehennem halkı vardır. Peygamberimizin gördüğü işte onlardır. Sahabenin de gördüðü onlar. Efendim diyorlar alimlerimiz ulama-ı kiram o hususta. Nasıl gördü bizim neslimizin daha henüz hesap kitaplarımız yapılmadı diyenlerde olabiliyor. Düşünülebiliyor. O zaman diyorlar ki geleceği gösterdi peygamberimize Cenab-ı Hakk. İnsanlığın geleceğini gösterdi. Halbuki insanlığın geleceğini gerek yok. Hazırı var zaten geleceğini niye göstersin.

O Ebuzer mi görmüştü? Bir rüyası var. Bizim hangi kitaptaydı? İman İkan kitabının başında hadisi şerif. Söyle bakalım ismini söyleyerek unuttum şimdi. İmanının hakikatini anlat? imanının kuvvetini sahihliğini gücünü... Efendim diyor işte akşam cenneti gördüm şu haller şu haller şu haller vardı. E sahabesi bunu görürse Peygamber göremez mi? Dediği geçmişteki hesabı kitabı görülmüş cennet cehenneme has, halk edilmiş gönderilmiş olanları görüyor. Mevcudu görüyor. Geleceği hayali değil. Peygamberimizin bu hususta da birçok verdiği bilgiler var.

Ama bir tek insan, bir tek dünya hayat-ı var önyargısı şartlanmaya girmişiz: başka alemlerde yok. Yok değil düşünmüyoruz sadece kendi güneş sistemimizi düşünüyoruz.

Burada yok başka gezegenler başka. Gidip arıyorlar işte hayat var mı su var mı? Bulamıyorlar. Ayrıca daha başka bir konu bizim dünyamızın üzerinde de, biz yegane yaşayan insanlar değiliz. Bizden evvel bizim paket programımız gibi kaç tane program geçti. Büyüklerimiz işte bunları hep keşfetmiş de Muhyiddin Arabi Hazretleri hani hacda birisi ile karşılaştığı zaman, Sen hangi ademden bahsediyorsun diyor. Bizim Ademimizden mi? Yoksa geçen Ademlerden mi? Soruyor Adem'den bahsediyor da. Bunları bazı Ehli zahir hayal gibi biraz uçuk düşünceler gibi zannediyorlar. Halbuki Peygamberimiz bunların hepsini tasdik ediyor. Ama herkesi çok ilgilendirmediği için çok fazla üstünde durulmamıştır. Sanki bir düşünce yapısı içerisinde yaşadığımız için sadece küçücük dünyamızda kendimizi var edip öyle vaktimizi öldürüp gidiyoruz.. Halbuki bu alem o kadar geniş bir alem. İnsanın kapasitesi bunu alacak kabiliyette demin de bahsettiğimiz gibi % 8'ini % 7'sini hatta %6 'sını aklımızın kullanıyoruz diyorlar.

Bir iki puan arttırmış olsak kapasitemiz ne kadar genişlemiş olacak. O bir iki puan çok büyük bir saha. Bir hadisi şerifte, Peygamberimiz nasıl buyuruyor hani: Adem henüz çamur ile balçık arasında değilken ben Peygamberdim. diyor. İşte bu hadiseyi açık olarak anlatıyor. Başka bir gezegende daha henüz Ademiyet mertebesi oluşması başlamadı ama ben burada peygamberim diyor. Bunu ne zaman 1400 küsur sene evvel söylüyor. Belki orada artık Ademlik başlamıştır belki çocuklarının devresidir devam etmektedir. Çünkü o gün 1400 küsür sene evvel bu sözü söylüyor. 1400 küsür sene geçiyor üzerinden. Belki orada hayat başladı. Orada Ademiyet insanlık mertebesi hayatı başladı. Bilemiyoruz. Peygamberimizde o kendi nefsinden konuşmaz ancak vahiyle konuşur.

Hangi mertebeden konuşursa konuşsun vahiydir sözleri. Hadisi kudsileri de vahiy hükmündedir. Hadisi şerifleri de

vahiy hükmündedir. Ama Kuran'ın vahyi başkadır. Diğerlerinin vahyi başkadır. Diğerleri ayrı olduğu için Kuran-ı kerime ithal edilmez yani dahil edilmez. Hadisler olarak ayrı bir sahada tutulur. Kutsi ve şer-i hadisler olarak. Bizim yapacağımız şey evvela kendimizi tanımak ondan sonra peygamberimizi tanımak ondan sonra Allah-ı tanımak ondan sonra alemleri tanımak tanıyabildiğimiz kadar tanımak. Yapılacak bir şey, bu alemde kişinin kendi kendisine en büyük lütfu olacaktır... kendi kendisine başkasına değil.

Hani latife olarak söylerler ya "*sen seni bil sen seni, sen seni bilmezsen bilmezsen patlatırlar enseni*…" [gülüşmeler] Bu işin latifesidir ama gerçektir. Kişinin başkası patlatmaz ensesine. Kendisine patlatır. Ahirette pişmanlıktan patlar. Niye bu güzel günleri ne uğruna vermişim? Nasıl heba etmişim bu değerli zamanlarımı diye levmden patlar. Hatta daha da vahimi kişi hangi mertebe üzerinde olursa olsun ne kadar ilerlemiş olursa olsun yine levm üzerinde yaşayacaktır ahirete gittiği zaman kendini levm edecek. Neden? Neden? Çünkü daha üstü var. Bakacak ki yukarıya "tüh daha çok çalışsaydım keşke" Ancak onların bir şeyleri olacak yine tesellileri olacak. Aşağıya baktıkları zaman aşağısı da varmış deyip şükür diyecekler. Ama ehli cehennemin böyle bir tesellisi olamayacak. Allah etmesin. Biraz uzadı galiba ama anlaşıldı mı ….?

Bu o kadar uzun meseleleri aklımız almaz. Ama genel yönü ile ariflerimiz, büyüklerimiz, irfan ehli, Peygamberlerimiz, Peygamberimiz bu sahadan haber vermiş. A'maiyeti bir başka yönüyle ben şöyle de düşünebiliyorum. Her ne kadar bütün bu alemler sonsuz sonsuz sonsuz ise de, ama yine sonsuz diye bir sonsuzluk onun da bir başlangıcı bir bitişi olması lazım gelecek. Ne kadar sonsuz sonsuz derseniz aklımız almıyor bu kadar sonsuzluğu. Ama yine o sonsuzunda bir başlangıcı olmuş olacak. Ne kadar sonsuz sonsuz olsa da. İşte bu a'maiyeti bir köprü gibi düşünüyorum.

A'maiyet ondan evvel bir hayat vardı başka bir hayat ama bilmediğimiz bir hayat. Cenabı Hak belki tekrar topladı kendini bir bilinmezlik haline girdi. Veyahut bilinçli varlıkları

kaldırdı çok isyan ettiler. Bir müddet kapalı kaldı a'maiyet gibi bir köprü gibi, boğaziçi köprüsü gibi, berzah gibi orası. Sonra tekrar o a'maiyetten açılıma geçti diye de düşünülebilir. Ben bilmiyorum görmedim de [gülüşmeler] Tanıdığımız da o kadar yok. Ama düşünce biraz oraya getiriyor insanı. Çünkü onun da evveli onun da evveli onun da evveli onunda evveli… eee diye geliyor insanın aklına gelir de normaldir de. Ve bu da muhtemeldir. Mutlak diye bir şey söylenmez. Çünkü aklımızın dışında, ihata dışında bir hadisedir. Ama bir a'maiyetten bir başlangıç var gene. Peki o a'maiyet nereden başlıyor o zaman.

Demek daha evvel yine bugün yani a'maiyetten sonra olan açılım olmuş olabilir, o açılımın kapanmışı olabilir. Kapanmışı derken şuurlu varlıkların kaldırılmış olduğu manasında o kapalılık. Burası aydınlık olsun isterse, gören göz yoksa burası karanlıktır ne kadar aydınlık olursa olsun. Yani bilinmezlik sahası manasında söylüyorum. Tekrar o bilinmekliğini istedi ve sevdi bunu. Demek ki daha evvel böyle bir sevgi varmış sonra o sevgi bir müddet kapalı kalmış sonra tekrar o hali açmayı murad etmiş ve bu alemlerini halk etmiş. İyi de etmiş [Efendi Baba gülüyor]

Bu alemler halk edilmeseydi bizler de olmayacaktık. Hiç bir şeyden haberimiz olmayacaktı. Ne kendimizden, ne Rab'ımızdan, ne alemlerden, ne felekten, ne melekten ne kuşlardan, ne diğer varlıklardan yani yaşantı diye bir şeyden haberimiz olmayacaktı. Eee iyi mi oldu? Orası da ayrı bir konu. İyi olanlara iyi oldu. Kötü olanlara kötü oldu. Ama Allah mı bunu böyle yaptı. Yooo… Ne yaptıksa biz yaptık. İşte o yüzden "*kendi kendine ettiğin Adem, bir araya gelse edemez Alem*" demişler. Ne kadar kolay demişler. Ama ne kadar zor bir hadise olduğunu da söylemişler. Söylemek kolay da yaşamak kolay mı?

Son zuhur yeri o A'maiyetten sonra Ahadiyet. Ahadiyetten sonra Vahidiyet diye. İsneyniyet ondan sonra Ruhlar alemi, alemi ervah ondan sonra alemi melekut ondan sonra alemi mülk. Bu alem "*limenil mülk yevm/bu gün mülk kimindir*" hadisesinde de belirtildiði gibi. Ondan sonra da İnsan-ı Kamil'in yeryüzüde gözükmesi. Zaten Allah'ın projesi

de oydu. Ne kadar büyük bir lütuf vermiş Rab'ımız bize. *"Halakal Ademe ala suretihi/Allah ademi kendi sureti üzere halk etti."* Bu hadisi şerifi, ulema-i kiram Allah Ademi ademlik sureti üzere diye izah etmeye çalışıyorlar. Kendi sureti dedikleri ademin kendisi diye. Halbuki orada murad Hakk'ın kendisi. Haşa Allah insan mı, yoksa insan Allah mı? O manada değil. Allah'taki bütün vasıfların insanda olması yönüyle uluhiyet vasıflarına sahip olan Ademdir. O yüzden "*halakal Ademe ala suretihi/Allah Ademi kendi sureti üzere halk eyledi."* Muhiddin Arabi hazretleri de Fususül Hikem'de onu şaheser bir şekilde anlatmış yani. Yani insan suret-i hakikat-i ilahiye üzere mahluktur. Şaheser bir izah. Suret-i ilahiye üzere mahluktur. Mahluktur ama ilahi suretli olan bir mahluktur. Bundan daha büyük bir şey var mı. İşte kişi mahlukluğunu ilahiyata çevirdiği zaman mahlukluğu da kalmaz. Ne kalır? Halikliği kalır, hakkaniyeti kalır sadece. Genel olarak pratikte şu anda bütün insanlar bütün alem ism-i zahir hükmü ile halktır ama ismi batın hakikati ile Hakk'tır. Hepimiz böyleyiz. Sadece bir kaç kişi, işte sadece büyük kimseler, evliyaullah, veliler şunlar bunlar değil. Bakın en kötümüz dahi bu vasıftadır.

Kötümüz derken düşkünlük yapmış içki içmiş menhiyata devam etmiş. Kötü diye bilinen kimseler dahi bu hakka sahiptir. Çünkü onun da batını Hakk'tır. Ama o fiili işliyor diye mazur gösterilmez. Fiili o kişinin kendine aittir. Halkiyetine aittir. Onu karıştırmamak lazımdır. O Hakk diye o mazur görülmez. Çünkü emri teklifi vardır. Şunu, şunu, şunu yap; Şunu, şunu, şunu yapma diye. O bizim halkiyetimize verilen bir reçetedir.

Yaşam sistemidir. Yaşam kimliğidir. Ona uyarsak ki şeriatı Muhammediyedir, ona uyarsak hem zahirimiz de hem batınımız da Hakk olur. Yani zahirimiz sureta Hakk, batınımız da ilahi Hakk, böylece gerçek Hakk olmuş oluruz. Zahir batın Hakk olmuş oluruz. Ama Allah olmuşuz Allah oluruz demek değildir. Yani şu kâğıdın kâğıtlığı ne kadar sahası varsa o kadar. Yoksa Enel Hakk dendiği zaman onları da yanlış anlayarak, sanki zannediliyor ki, Enel Hakk dediğinde Allah'ın yerine koydu kendisini.

Allahlık ilan etti. Öyle bir şey değil. Kim Enel Hakk derse doğruyu söylemiş olur. Ama kendi mevcudiyeti içinde sadece. Ne yanındaki çocuğuna ne yakınındaki eşine hiç bir milimetre dışına çıkmaz. Bir milimetre dışına hakim olamaz zaten insan. Enfusi olarak kendi nefsinde ne derse der, kendine aittir. Ben ehli küfrüm de der kendine aittir, ehli hakkım der doğrudur kendine aittir. Yani enel hakk dedi de Allahlık ilan ettti Allah oldu manasına değildir. Öyle zannettiler de Hallacı Mansuru kestiler. Allahlık ilan ediyor diye. Bir söz var. Allah Allahlığını kimseye vermez. Verse de zaten alan olmaz. Yani bütün bu alemleri halk etmiş bütün alemlerde var olan Allah'ı kim alabilir.

Bedava verse almaz. Onu alacak varlık yok ki, yer yok ki. Bu alemde bir alem daha olması lazım ki bu Allah o Allah'a geçmiş olsun devren. Hani Nusret Babamın dediği gibi "*bir alemden bir aleme devren geldim bu aleme.*" *Hasret kaldım ol ademe nerededir yarin yolu*" diye ilahi vardır okunur. Onun gibi yani ne devredilebilir ne alınabilir ne de başka bir şekilde o mülke sahip çıkılabilir. Mümkün değil. Biz böyle işte izafi şeyleri gerçekmiş zannediyoruz. Tamamen başka şekilde yorumluyoruz. Tatbikatı da ona göre yanlış ve başka türlü oluyor. Hayırlısı olsun. Allah doğru yoldan ayırmasın derler. Hani bir doğru yol partisi vardır. Doğru yol olsun diye partiye işaret ederlerdi.

Var mı başka?

Dinleyici: Tam bu noktada Muhiddin Arabi hazretlerinin bir sözü var. Bir esmadan geldik esmayız ve başka bir esmaya intikal ediyoruz diye. Başka bir isme intikal etmek…

Efendi Baba: Başka esma dediği Gayb esması, Batın esmasına intikalimiz var bundan sonra. Herkesin aynı şekilde. Yani zahirde yaşıyoruz. Zahirde yaşadığımız halde Batın esması bizde vardır. Ama Batında. Bu alemden zahirimiz alındığı zaman Batın esmasına döndürülmüş olacağız… Herkes hangi esmanın zuhur oldu ise, yani o şekilde faaliyet gösterdi ise, o istikamette Allah'a o esma yönünden gidecek. Ama esmalar Allah'a ait olduğundan esmaya gitmesi Allah'a gitmesi gibi. Ama zatına gitmesi

yok. Esmada kalması. Esma da Allah'a ait olduğundan Esmada Allah'a gitmiş oluyor ama esmada kalmış oluyor.

Neden? Zatını idrak edemediği için, daha o sahaya giremediği için. İsimler perdesi ile o zaman perdelenmiş olmakta. Mesela ehli küfürde Allah'a gidecek yine ama Kahhar esması yönüne gidecek Kahhar'a gidecek. Onun cezasını da çekecek orada. O da Allah'a gidecek. Çünkü "bütün işler Allah'a dönücüdür. Benzeri bir çok ayet var bu hususta. Allah'a gidecek ama o isme gidecek. Mudil ismine Ehli Delal gidecek. Hadi ismine gidecek ehli iman. Bazıları Cemali isimlere dahil, bazıları Celali isimler sınıfına dahil olacaktır. Bu yüzden her şey Hakka dönecek neticede. Hatta dönecek derken o ehli küfür gidecek manasına değil. Tabii oradan geldik aslımız neyse oraya döndürüleceğiz yine. Bunları kapatalım da elli altmış dakikaya geliyor neredeyse.

Not= Geçen sayfalarda konu olmuşken, diğer gezegenlerin bazılarında da insan türü varlıkların olduğu hakkın da ki, bilgiyi tasdiken, Turgay oğlumuzun gönderdiği Efendimizin "**Yedi arz**" hadisini de buraya ilâve etmeyi yarar olacağı cihetinden uygun buldum.

" YEDİ ARZ " HADİSİ

"Yedi adet arz / dünya vardır. O yerlerin/alemlerin her birisinde Sizin peygamberiniz gibi bir peygamber, Adem gibi bir Adem, Nuh gibi bir Nuh, İbrahim gibi bir İbrahim ve İsa gibi bir İsa bulunmaktadır." *(bk. Beyhaki, el-Esma ve's-Sıfat, 2/267; İbn Kesir, ilgili ayetin tefsiri)*

Kaynakların bildirdiğine göre, Abdullah b. Abbas **“Allah O yüce Yaratıcıdır ki, yedi kat göğü ve yerden de onların benzerini yaratmıştır.”** *(Talak, 65/12)* mealindeki ayeti açıklarken şöyle demiştir: **“Bu (yedi) yerden her birisinde bu yerdeki İbrahim peygamberi gibi bir insan ve diğer mahlukların benzerleri bulunmaktadır.”** *(Taberi, ilgili ayetin tefsiri)*

Bazı rivayetlere göre, İbn Abbas bu ayetin açıklamasını isteyenlere: **“Eğer bu ayeti tamamen açıklarsam, bunu tekzip etmek suretiyle küfre düşersiniz.”** demiştir. *(Taberi, İbn Kesir, ilgili yer; Münavi, Feydu’l-Kadir, 6/386)*

YEDİ ARZ MESELESİ

Zafer Dergisi'nin Nisan 1987 sayısında Sonsuzluk Habercisi (24) başlığıyla neşredilen yazı, okuyucularımızın fazlaca dikkatini çekti. Mevzu hakkında yakınlarımız şifâhen ziyâde bilgi isterken, uzak okuyucularımızdan mektupla soranlar, ihtiyatlarını beyân edenler oldu. Başka küreler ve bu kürelerde hayatın varlığı ve bilhassa oralara da peygamberlerin gelmiş olması gibi hususların şimdiye kadar işitilmediği, bunlardan bahseden rivâyetlerin mevzû (uydurma) veya çok zayıf olmaları gerektiği gibi endişeler ifâde edildi.

Dindeki hassasiyetin tezâhürü olan bu mülâzahaları ifâde eden okuyucularımıza hak vermemek, hassasiyetlerini takdîr etmemek mümkün değil. Zafer'de çıkan yazıların uzun teknik tahlillere müsâit olmaması hasebiyle, ancak ihtisas ehlinin anlıyacağı bâzı işâretler dışında tahlîle, açıklamaya yer vermemiştik. Bu yazımızda o eksikliği telâfi etmeye çalışacağız. Meselenin mâhiyeti, hadisin zannedildiği kadar zayıf, âlimlerimizin nazar-ı tedkîklerinin dışında kalmış bir

rivâyet olmadığı anlaşılınca, okuyucularımızın da bize hak vereceklerini ümîd ederiz.

1- Yedi arzın varlığı, önce, Kur'ân'daki bir işârete dayanmaktadır: **"Talak sûresinin 12, âyeti şöyle: "O Allah ki yedi semayı, arzdan da onun mislini yarattı".**

Semâvâtın yedi olduğuna dâir âyet Kur'an'da çoktur. Arzla ilgili olarak sâdece yukarıdaki âyette bir "işâret"te bulunulmaktadır. Bu Kur'ânî işarete İslâm âlimleri farklı yorumlar getirmişlerdir. Birine göre: "Nasıl ki, sema yedi kattır, arz da yedi tabakadır".

Diğerine göre, "Her sema katında ayrı bir arz vardır". "Arzın yedi tabaka olması, yedi ayrı arzın varlığına mâni değildir" diyen âlimlerimiz de var.

Biz, sözkonusu yazımızda, sâdece ikinci mâna üzerinde durduk. "Arzlar"dan bahseden hadislerin sayıca çokluğunu belirttikten sonra mûteber kitaplarımızdan olan Tirmizî'nin bu rivâyetini özetle kaydettik. Tirmizî, bu hadisin sıhhatini zedeleyici bir tâbir kullanmaz, sâdece: "Bu tarîkten garîbtir" der. Garîb, ıstılahta "zayıf" demek değildir, ferd demektir. Yukarıda kaydedilen âyet (Talak 12) için İbnu Kesîr, Suyûtî (ed-Dürrü'l-Mansûr), Fahreddin Râzi gibi mevsûk ve mûteber müfessirlerimizin tefsirlerine bakacak olsak, konu üzerine pekçok rivâyetin kaydedildiğini, rivâyetler hakkında âlimlerin faklı yorumlar yaptığını görürüz.

Bu hadisler sıhhatçe nasıldır? diye vârid olacak bir soruya cevabımız şöyledir: Her mevzu kendi ölçü ve tâbi olduğu kaideler çerçevesinde incelenmelidir. Bu mevzuda İslâm âlimlerinin -muhaddis, fakîh, müfessir- ittifak ettikleri temel bir kaideyi belirtmede fayda var. İttifakla şunu söylerler: Bir konuda, birden fazla zayıf hadis gelmiş ise bunlar, birbirini kuvvetlendirirler. Zîra, -bize kadar ulaşamayan- sahih bir "asl" a dayanmış olduğuna delil olur, bu ihtimal kuvvet kazanır.

Ben teferruata inmeden, sâdece bir hadis üzerinde duracağım: Mevzumuzun bel kemiğini teşkîl eden ve **"hayata beşiklik yapan yedi adet başka arzın varlığını**

te'yîd eden, onlardan her birine bizim Âdemimiz gibi bir Âdem, Nûhumuz gibi bir Nûh. bizim peygamberimiz gibi bir Muhammed geldiğini beyan eden İbnu Abbâs rivâyeti.

Bu rivâyet pek çok tahlîle ve münâkaşaya yol açmıştır Münâkaşa ve tahlilleri yapanlar da sıradan kimseler değil, hadis, tefsir ve kelam sahalarında isim yapmış otoritelerdir.

Hadis Üzerine Yazılan Bir Kitap: Hindistan'ın yetiştirdiği tanınmış muhaddislerden Muhammed Abdulhayy el-Leknevî (vefatı 1886) hadis üzerine müstakil bir risâle te'lîf etmiştir. Zecrü'n-Nâs Alâ İnkâr-ı Eser-i İbni Abbâs adını taşıyan te'lîf, önce hadisin çeşitli tariklerini verir. Eser, her seferinde kaynak verir, görüş sahiplerini ismen zikreder. Tahlillerden sonra kitapta varılan birkaç sonucu şöyle özetleyebiliriz:

1- Bu rivâyet İbnu Abbâs (radıyallâhu anhümâ)'ın bir "eser"idir, yâni şahsî sözü. Ancak, İbnu Abbâs (radıyallâhu anhümâ) israiliyyâttan rivâyette bulunmaya prensip olarak karşı olduğu için, bu rivâyeti isrâiliyattan yapması sözkonusu olamaz. Rivâyet muhteva itibariyle, içtihada, şahsî yoruma giren bir meseleye temas etmemesi haysiyetiyle şahsî sözü de olamaz. Öyle ise bu hadis hükmen merfu'dur, yani Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in sözüdür. Hatırlatalım ki, İslâm âlimleri, içtihada girmeyen, gaybî durumlardan haber veren rivâyetleri -görünüş itibariyle sahâbe sözü olsa bile, ki sahâbe sözüne de mevkuf hadis denir- hükmen merfu, Hz. Peygamber (aleyhissalâtu vesselâm)'in sözü kabul ederler. Âlimler, bu rivâyetin merfu olduğunu söylemişlerdir.

2- Leknevî, hadisin sened yönüyle sağlamlığını belirtir. Yani İbnu Abbâs (radıyallâhu anhümâ)'a nisbeti sahihtir, veya en azından hasendir. Bâzı âlimler, hadisin ifâde ettiği mânaya itirazda bulunsa da İbnu Abbas (radıyallâhu anhümâ)'a olan nisbetindeki sıhhata itirazda bulunmamıştır. Kitap şu cümle ile sona erer: "Böylece zâhir oldu ki, İbnu Abbâs'ın eseri gerek sened, gerek metin, gerek isnad ve gerekse mâna yönleriyle üzerine gölge düşmeyecek rivâyetlerden biridir".

Hadisin muhtevasını beyan sadedinde kaydedilen açıklamalardan birkaç noktayı da şöyle kaydedebiliriz:

1- Âlimlerden bir kısmı, hadisi anlarken "arzın yedi tabaka olduğu, her tabaka arasında beş yüz yıllık mesafe bulunduğu görüşünü benimsemiştir. (Ancak bu yorumu olduğu gibi kabul etmek bugünkü coğrafya bilgimize ters düşer, mutlaka yeni yorumlar yapmak gerekir. Mesela Arapça'da böylesi makamlar çokluk ifade eder, reel değeri değil, hadisten de bunu anlamak gerekir gibi).

2- Muhakkik âlimlerden bir kısmı, "Yedi arz vardır ve herbirinde canlı mahlukat vardır" demiştir. Bu görüşte olanların çoğu, bu canlıların mahiyeti, şekli, sureti hususunda tahmin yürütmekten kaçmış, "tafsilâtı Allah bilir" demiştir.

3- Diğer arzlarda (veya arzın tabakalarında) yaşayan öbür mahlukatın cin sınıfına ait olduğunu söyleyen âlimler de olmuştur.

4- Diğer arz tabakalarına (veya arzlara) gelen peygamberler hakkında başlıca iki görüş zikre şâyandır:

1) Onların herbirinde bizim yaşadığımız tabakadaki peygamberlerin ismini taşıyan bir hâdi (hidayet edici) mevcuttur, ancak onlar gerçek mânada peygamber değildir. Bizim tabakamızdaki peygamberlere tabidir, buradakilerin irşadını alıp, tebliğ ederler, bu sebeple aynı ismi taşırlar.

2) Onlar, Hakk tarafından gönderilen müstakil peygamberlerdir, bizdekilere tâbi değildirler. Ancak onlardan biri Hz. Âdem'e, biri Hz. Nuh'a... biri de Hz. Muhammed (aleyhissalâtu vesselâm)'e benzer.[1]

---

[1] İbrahim Canan, Kutub-i Sitte Tercüme ve Şerhi, Akçağ Yayınları:6/377-380.

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim.

Bu akşam 15/02/2019 Cuma akşamı sohbeti

08-Konu- "Aklımdaki soru şuydu, Neden Hz. İsa babasız dünyaya getirilmişti?

Kardeşlerimizin birkaç sorusu var, onlarla istişare yapalım.

TB-Hangi soruydu?

Bayan kardeş :

-Geçenlerde size bir mail yollamıştım, birtakım düşüncelerimin ardından rüya ve akabinde bir zuhurat görmüştüm. Uzun zamandır sürekli düşünceler geliyor ama kaydadeğer değildi, arkasından zuhurat takip ettiği için mail gönderdim. Merak ettiğim konu şu: Bu tür düşüncelerin mutlaka Kur'anla ilişkilendirilmesi mi gerekli, şayet irtibatladırılamıyorsa bir anlam ifade etmiyor mu?

TB:

Bir düşüncenin sahih olması için tam üstüste uyuşmasa bile belirli bir benzerliği olması hadisi şeriflerle ve ayeti kerimelerle benzerliği olması lazımdır. (mailinizi açıp oradan okumaya çalışayım)-Belirli bir şekilde düşüncelerimiz sünneti seniyye ye ve Hakikat-i ilahiye'ye uygun olması lazımdır. Onlara tam zıt hatta taban taban zıd, orada, yapılmaması gerekenlerin yapılması veya yapılması gerekenlerin de yapılmaması şeklinde bir fikir geliyorsa bu hayal ve vehimle ilgili bir sistemdir. Meleki ve kabul edilebilir, tatbik edilebilir şekilde olabilmesi için Kur'an-ı Kerim'e ve sünneti seniyyeye örf ve adetlere uygun olması lazım geliyor. Ama bu düşündüklerinizde ters gelen bir şey yoktur.

Zuhuratı okuyalım: "Aklımdaki soru şuydu, Neden Hz. İsa babasız dünyaya getirilmişti? Cevap olarak da şöyle bir düşünce geldi. Aslında Hz. Meryem'in burada çok büyük bir rolü vardı. İlk insan Adem as ana-babasız yaratılmıştı, O kendi mertebesinde tek idi, özünde cinsiyetsiz bir insan ama her iki cinsiyeti de barındıran bir özellikte insan idi. Sonra ondan bir erkek ve bir kadın meydana çıktı. Adem ve Havva, bunlar ikilik aleminin başıydı. Sonra ikilik alemi başladı . Hz. Adem ve sonrasında gelen tüm peygamberler bize dünyaya gözümüzü açtığımızdan itibaren Sıratı müstakimde onları birer basamak olarak özümseyip yaşantılamamız için gereken evreler idi.

Hz İsa Fenafillahı yaşayabilmemiz için önce erkek ve kadın herkesin Hz. Meryem olması gerekiyordu. Hz. meryem ikilik yolunda Allah a dönüş yolunun son basamağıydı. Ve Meryem de nefsini birleyip er kişi olarak Hz. İsayı dünyaya getirdi. Hz. İsa zahiren de nefsin birlendiği bir mekanda dünyaya geldi. Şeriat mertebesinden bakıldığında Adem hep erkek olarak düşünülüyor. Hz. Ademe verilen görev burada da Hz. Meryem'e verilerek eşitlik sağlanmıştır"

-Ertesi sabah namazından sonra sizin Meryem suresini anlatan kitabınızı okumaya başladım, dalmışım rüyamda sizin bir sohbetinizdeyim bir konuda size soru soruyorum, siz sohbetin sonunda çıkışta kapıda bana yaklaşıp gülerek her okuduğun kitabın sonuna "bilmiyorum diye yaz" diyorsunuz. Ben de evet efendim her kitap okuduğumda hiç bir şey bilmediğimi anlıyorum, daha fazla okumak istiyorum diyorum, Efendi babamın ve Nükhet Annemin ellerinden öper sağlıklı huzurlu günler dilerim saygılarımızla" demiş.

İnsanın en belirgin vasfı bilindiği gibi tefekkürüdür/düşüncesidir. Diğer varlıklarda da beden var madde var yeme içme var diğer halkıyetler var ama onlarda olmayan şeyler insanda var. İblis, mesela Mudill ismini geliştiriyor etrafına yayıyor. İnsan da ise genelde hep olumlu düşünceler daha fazla. İblisde olumsuz düşünceler çok fazla yüzde doksan civarında, yüzde on gibi onlarında Müslümanları var. İnsanlara bazıları yardım etmeye çalışıyor, ama çok fazla yardım gelmez. Zaman zaman

yaparlar ama tesiri fazla olmaz. İnsanda biz buna yüzde elli –elli diyelim denge olsun diye. Hadi ismi olsun adalet olsun diye ve Mudill ismi olsun her ikisi de düşünceden meydana geliyor. Düşünce bir ayrıştırma dır.

Bilinçtir, kimliktir, tesbittir, bazıları tesbitlerinin başkalarına nasıl zarar verebilirim diye tesbit etmeye bakar, diğerleri de ne yönden faydalı olurum diye gibilerden. Geleceğim hakkında neler yapabilirim diye. Burada düşünce bir paket olarak alırsak düşünüldüğü ve üretildiği, için güzel tabi ancak orada İsa, Meryem hadisesinde biraz durmak lazım gibi geliyor. Şimdi bilindiği gibi "*halakaküm min nefsin vahidetin*" "*sizi tek bir nefsten halkettik*," vahidiyet nefsinden orasını tefsirler biraz karıştırıyor. Nefsi vahid-i, orasını vahidiyeti sayısal birlik teklik olarak düşünüyorlar, o bir sayısal değerllendirme değildir, öylede olmakla beraber şeriat ehli öyle baksa da, oysa hakikat ve marifet babında orasının bir makam olduğunu, vahidiyet makamı olduğu oradan halkediğini ve kaynağın orası olduğu. Ki bu da Rahman suresinde "*Er Rahman, allemel Kur'an, halakal insan"* vahidiyet mertebesinde ama Rahmanın kontrolünde halkedildi .

Nasıl halkedildi, Cenabı hak ona Rahmana o görevi verdiği için. Bazı yerlerde geçer Allah da desen aynıdır Rahman da desen aynıdır her ikisiyle de dua edebilirsin gibi. Orada, Allahü Teala hazretleri planlayıcı, programlayıcı, mühendislik oluşumunun projesini hazırlamakta, Rahman'da onu ilmi surete çevirmekte, latif surete değil. Hiç neresi şekli, ne çizgisi yok daha. İşte bu sahada adem as projesini hazırlandıktan sonra, bu 3 aşaması, birinci aşamasında İnsan suresinde :"Hel eta alal insani hinun mined-dehr'i lem yekün meahu şey 'en mezküra"(insan üzerinden bir zaman geçmedi ki bu anılan bir şey değil d)i anılmıyordu ama insanın varlığını söylüyor, Allahın projesinde var ve Adem as'dan haber veren ilk sure, adı da insan zaten başındaki bu ayetle bildiriliyor. 2 aşaması Rahman suresinde ilmi şekil alıyor. Ve Bakara 30. ayette (ve iz Kale rabbüke lil mela iketihi innii ca'ilun…fil ardı halifeh" hükmüyle de sonra 40-42 ye kadar devam ediyor bahsettiği o hadisede esma

mertebesi. Birisi zat mertebesi, diğeri sıfat (Rahman da) ve en son esma mertebesinden bahsediyor.

Orada Adem kendi varlığında her iki cinsi taşıyor. Sizin bahsettiğiniz 3. bir şahıs ortaya çıkıyor (Meryem e atfedilen 2. makam), Oysa hepsi Adem as a tek makam olarak verilmiştir, biri sabit kalma suretiyle Havva Adem de zuhura çıktı, İkiye ayrıldı dersek 2 sine ayrı ayrı makam vermiş oluruz. Ademin varlığı baki ondan zuhur eden Havva anamız. O da hilkatin 2. şekli birisi Adem as 'ın anasız babasız zuhura gelmesi Allahın iki eliyle tek olarak halkedilmesi ama, bu tekin içinde insan varlığının her ikisi cinsi de birlikte hazırlandı. Eğer Cenabı Hak Adem as ve Havva annemizi ayrı halketmiş olsaydı birleşme mümkün olmazdı bu alemde insanlar ayrı kalırlar ve ayrı kimlikleri olurdu sonuçta nesil de devam etmezdi yaşadığımız aile ortamları olmazdı.

Çünkü Tuhfetül Uşşaki de zaman zaman konu oluyor ya Abdullah Salati Uşşaki'nin belirttiği gib i*" Aslı vahid olmayan vahidleşemez"* aslı tek olan tekleşemez geri dönüşü olmaz, mesela şuradaki metal ve tahta birleşemez burada birleşmiş ama zorunlu olmuş vidalarla tutturulmuş. Ama bu ayakla o ayak ateşe atılırsa erir bütünleşir ve bundan malzeme yapmak mümkündür. Ama tahta ve demir birleşmez, İşte Ademin maddesinden her ikisi halkedildiği için her ikisinin sonra birleşmesi mümkün. Yani tekrar geriye dönüşü de seyri sülük olarak mümkündür. Buradaki izahtan Adem ayrıldı ayrı ayrı kaldı gibi ifade oluyor, bu geliş tamam, Havva validemizin hali 2. hali. Allah'tan Adem- oldu-->Adem den Havva oldu--→bizler de her ikisinden olduk. Adem babamızın ne anası ne babası var bir Allahı var, Havva anamızın anası yok sadece babası var.Adem AS dan Havva validemizin ayrılması onlar henüz latif haldeyken oldu,o zaman içindeki manalar latif olduğundan ayrılabildi.Şayet ayrılma "Venafahtü" sonrasında olsaydı toprak bedenle bedenleştikten sonra yani mümkün olmazdı. Örneğin sulu bir yemek içindeki taneleri ortaya çıkarmak için tepsiye döksek onları ayırabiliriz, ama bu sulu değil de katı olsa veya donmuş olsa onları kesmek lazım o zaman da olmaz

her iki tarfata da karışım kalmış olur. Er lik ten Nisalığın nasıl ayrıldığı hiçbir eserde açıklanamıyor. Ne zaman toprak cesedi aldı bunlar? muğlak duruyor.

Biraz da öyle olması gerekiyor, herşey ayrıntılı bildirlirseydi insanlar üretemezdi. Tefekkür gücünü nasıl geliştireceklerdi. İblis öyle diyor ya, eğer o ağaca yaklaşırsanız eskisi gibi iki melek olacaksınız, melek olmayasınız diye bu ağaçtan yeme dedi, yani tam tersini söyledi, onların biraz mantığına yattı, çünkü sıkıntıdaydılar ağırlıkları yoktu daha önce meleklik hallerinde ağırlık diye bir şey yokken, orada melekler gibiyken latifken, her tarafa çok hızlı rahat hareket ederken "*venafahtü*" üflendikten sonra onlar toprak elbise giydikten sonra hareketleri çok yavaşladı. Şimdi bizlere astronot elbisesi giydirseler şimdiki gibi rahat ve seri hareket edebilirmiyiz hiç? Her tarafa eğilip kalkamayız, işte onlar da aynen böyle oldu toprak elbise sonrasındakiler, işte bu bahis hiç yok.

Sadece Adem as a üflendi deniyor, ama iki melek olacaksınız denildiğinde iki cesed olacak sınız gerçeği belirtiliyor. Kişinin tefekkür gücünün iyi olması gerekiyor. Nasıl astronot elbiseyle fezaya gönderme hazırlığı yapılıyır aynen Adem ve HAvvayı cennetin bir köşesinde yeryüzüne inişlerini hazırladı Cenab-ı Hak. Özel bir cennet oldu orası. O ağır elbise ile gezilmez, yaşanmaz. Cennette de özel bir saha lazım ki hem toprak beden le(venafahtühü sonrasında) hem de latif bedenle yaşanabilsin, işte o da dünyaya en yakın yer. Mesela denizaltılar araştırma yapmak için çok daha derine dalabilmesi için özel bir oda hazırlayıp içine biraz su dolduruyorlar orada(gemide iken daha) aşağının benzer şartlarını oluşturuyorlar ve o suni-oda ile aşağıya indiriyorlar yani aşağının şartlarına, yukarıdayken alıştırıp indiriyorlar. Çıkarkan de aynı şeklide yine aynı oda ile çıkarıp kapağını aşıyorlar yukarıda gemi içinde basınç farkını, dalgıç kişi vurgun yaşamasın diye. Cennetin bir bahçesinde hem dünya da yaşayabilecekleri bedenleriyle hem de latif olarak yaşayabileceği bir ortam oluşturuluyor. Neden yeryüzüne indiğinde sıkıntı çekmesin diye. Dünyada cennet sisteminden bambaşka bir sistem var, toprak beden

olacak ki toprak-toprak birbirine uyumlu çalışabilsin. İşte onlar böyle iki feza insanı olarak yeryüzüne indirilip yaşamaya başladılar. Orada herşey çok daha fazla idi, dünyada da bolluk vardı herşey boldu temiz su, bol gıda ilk insan da öyle avcılık ve toplama ile yiyeceklerini temin ediyorlar. Adem ve Havva anamızın ayrı olarak gözüksede asılları bir olduğundan birliğe dönmeleri mümkün olduğundan daha sonra evladları olarak bizler zuhura geldik.

1. Aşamada Allah'ın halkettiği Adem as fiziki manada ana-babasız, ondan latif olarak 2. aşama babalı ama annesiz Havva annemiz,3. aşama/halde İsa ise anne var babasız Meryem den zuhur ediyor. Nasıl bir sistem ki boşluk yok. İsa as doğmamış olsaydı bir saha boş kalacaktı. Allah yapamaz mış gibi yapamadı gibi düşünülecekti. Ancak, bu da Adem ve Havva nın hilkatinden bir hayli sene sonra tahakkuk etti. Yoksa İbrahim as, İdris, İshak as da da bu işi yaptırılabilirdi sıralama birbirine yakın olsun diye.

Demek ki sistem öyle kurulmuş. Şimdi yapacağımız iş seyri sülukta (gerçek tarikat yolunda, tarikatın hakikatinde, tarikatın da bir gerçeği bir de şartlanmış önyargılı halleri var, şeriatın gerçeği var bir de hakikati var) bizim bunlardan hangi dersler, neler çıkarmamız gerekiyor. Tefekküre yol açması gerekiyor. İnsanlık tefekkürüyle değer kazanmakta, meydana çıkmakta, düşünmeyen insan ezber yaşıyor bu alemde. Yaşasın, Allah mübarek etsin, doğru olsun ama, Allah'ımızın gayesi kendisinin bilinmekliğini istiyor. Allah'ın varlığını bilmeyen bir kimsenin burda ya var, ya yok imiş ne farkeder. Efendim Allah var ya, imanımız var çok şükür tamam Allah kabul etsin de, Allah nerede? Diye sorduğunuzda, işte o yüce yüce sarayında tahtında oturmakta. Sorun yok arkadaş sorun bizde. Sorun bizde derken, sorunlu sorun değil, sorucu sorun bizde. Sormak da bir sorun. Sorun bu zaten. Eleştirmek, Araştırıcı olmak, mutmainliğe giden bir yolu araştırmak, o saha da yürümek gitmek. Rabbimiz önce iki eliyle Adem as'ı halketti, sonra Adem as dan Havva anamızı halketti, bizlerin anne-babalı halkedilmemiz, deki eksik var sistemin tamamlanması için

4. Olarak ta İsa as babasız anneli halkedilmesidir. Kemalat tamam oldu bu konu.

İşte dervişliğin sonuna doğru yani seyri sülukta hayli yol aldıktan ve zirveye ulaşmadan(hakikati muhammedi)bir önceki dönemde aynen kendi varlığının ister er, ister nisa olsun O kişi Meryem hükmünde olup, hakikat İsa sını yani gönül evladını meydana getirecektir. Bunlar simgesel birer ölçü, kişinin özünde batınında yaşanacak hallerdir. Bu sistem içinde zaten faaliyete geçiyor, yaşanıyor, herkese soralım hepimizin başından geçen birçok evlatlarımız vardır. Bir hanım yazmış soruyor, ben evli değilim ama benim evladım varmış onu besliyorum diyor. Nasıl ki İsa as ın, Meryem in gönlüne Nefha-i ilahi atıldı Cebrail as tarafından, işte sohbetler de de aynı nefha gözden girer, kalpten, hal den girer. Bakar ki sonra çocuğunda şu kadar çocuk var şu kadar yaşı var, o onun gönül evladıdır.

İsa'da ayn-sin (gören insan) harflerinden meydana gelir" gören insan" anlamındadır. Yehova Şahidleri geldiğinde bunlar anlatıldığında şaşkınlıkla karşılayıp notlar almışlardı ve biz de bunları cemaatimize anlatalım demişlerdi. Velhasıl kişinin idraki hali geliştikçe Peygamberan hazaratının devrelerini geçirmektedir. Bazen gelir Musa olur Musa makamında TUR dağına çıkar "Lenterani" derler o Makamda ona, bazen İSA gibi "gören göz" olur ama bunu açıklayamaz, çünkü oranın hali içinde şaşkın kaldığından o kelime yetersiz kalıyor, anlatamaz gibi olur orayı, halsiz kalır, orası "fenafillah" sahasıdır. İşte bunu veled-i kalp olup sonra onun çocuğunu büyütmesi lazım gelmekte, işte bizi biz yapan o gönül evladını büyütmemiz lazımdır. İşte zikirlerle, sohbetlerle kitap okumayla, idrak seviyeleri arttıkça o gönül evladı yavaş yavaş büyümeye başlar. O da biz oluyoruz, bu konuyu Veledi kalbi anlatan "Hayal kuşu" diye bir yazıdan okuyalım inşallah.

Başta Ademiyet hakikati var, Adem herşeyin başı, işte 6 peygamber(1) de de bahsedildiği gibi Ademiyet, hayal ve vehim dünyasından "*beden arzına indirilmedikçe*" sistem olarak yani, uçarak gelecek değil bu. Bir kişi derviş olmadan evvel hayal ve vehim cennetinde yaşar(nefsin cenneti) ama

kendisi farkında değil, ama gerçek ilahi/irfani cennet değil. Kendinden haberi yok uyku aleminde, onu o uykudan uyandırıp "ademiyet" merkezli bir düşünceye döndürmeye başlamak lazımdır ,kişinin kendine dönmesi lazım bu ise adem manasının beden arzına inmesi demektir.

Aklımızla dışarıda iken kendimizden hiç haberimiz yok iken, o başı boş güzel, nefsani bir hayattır, ama sonu perişanlıktır, koştur koştur habire işte, araştırırır sorar soruşturur ama fazla ibadetle namazla ibadetle hacla oruçla ilgisi yoktur. Bunları kendisinin hürriyetine mani oluyor zanneder. Neden kime namaz kılacağım, ben hür insanım der, İblisin mantığı işte varı yok, yoku da var gösteriyor. İblis kişiye kendisini nefsani manada bir kimlik olarak gösteriyor. Halbuki Öyle bir kimlik yok o hayal, bizim tabiki bir ilahi kimliğimiz var ama ona ulaşmadan evvel biz "hayali varlık"larız ha varmışız ha yokmuşuz.

Bizim varlığımız, biz varlığımızı tesbit edince var oluyor, yoksa boşa hayal, hayal gelip hayal gidiyorlar. Hani birçok yaşlılardan konuşulrken duyarız ya, ne anladın amca bu hayattan" bişey anlamadım evladım, dün geçmiş gibi, ben de anlamadım?".Tesbit ettiği birşey yok ki o tesbit ettiği şeye göre birşeyin, başlangıcı bitişi olur. Ha şunu anladım bunu anladım der, şuradan başladım şuraya gidiyorum der. Rüya hayatı gibi, kendi yok ki ortada. Peygamberimizin dediği bu işte:" İnsanlar uykudadır, öldükten sonra uyanacaklar/ ölmeden evvel ölünüz (mutu kable ente mut)"olan ölüm yani. Eğer ölmeden önce uyanamamışssa ahirette de bu uyku devam edecek. Ahirette de hayal olarak yaşayacak, İsterse cennete gitsin, şayet kendisini tesbit etmemişse, nasıl yaşadınızsa öyle ölürsünüz, nasıl öldünüz ise öyle dirilirsiniz. Burada neysek orada aynen öyle olacağız, orada kimse değiştiremiyor bizi. Bir program kurulmuş şu tv, radyo, bilgisayar neyse tek programdır değişmiyor, ama bir mühendisi gelirse onun içindeki programı değiştirebilir. Ama kendi kendinden haberi olmayan o bilmediği programı değiştiremiyor. Açılıyor konuşuyor, birsürü işler yapıyor, haberi var mı kendinden yok, kendinden haberi olanın o programdan haberi oluyor.

Aynen biz de PC gibi bir makineyiz, üç harfliler, beş harfliler, ne varsa yüklüyorlar programı, kendimizi bilemezsek o çok iyi yetiştik, amir olduk, kumandan olduk, subay olduk, araştırmayanlar için kendini öyle zannediyor.

Ne zaman ki kendini tanımaya /makineyi tanımaya başlayacak sonra kendi ona program yükleyecek, neyi yükleyecek ? insan programını yükleyecek, insan olacak ancak o da mutlak değil koruyamaz ise insan programını yerine o program "nefis programına" döndürülüyor ama ondan bile haberi olmuyor. Başlangıçta nirengi noktası olmak üzere Adem merkezli olmak üzere otogar, tren istasyonu, havaalanı veya helikopter pisti de diyebiliriz ki bir yer olacak oraya gidip oradan hedefimize doğru yola gidelim. Geldin yola düştüm desin ama gidilecek yönleri ne kuzeyi ne batıyı biliyor, nereye gidecek bir yol tutturur gider yoldayım zanneder, söyler ama ömrü biter nereye gittiğini bilemez.

Şebüsteri ne güzel diyor : " Vahalarda sahralarda daha ne kadar vakit tüketeceksin? " sahralara düştümü insan döner durur, kurur gider güneşin sıcaklığından klavuz yoksa. Ancak yolu bilen bir rehber olursa , vahalar yollar ne kadar sert ve tehlikeli olursa olsun o yolu geçer giderler başlangıç böyle. Sondan bir evveli de İseviyet/Fenafillah mertebesi. Oraya gelesiye kadar hayli tecrübeler geçiriyor, gerçek ilahi kimliği de ortaya çıkmış oluyor evladlarıyla beraber peygamberan ailesi/tefekkür ailesi gibi oluyor. Ondan sonra Muhammediyet teknesiyle ilahi deryada devam ediyor ta ki son iskeleye gelinceye kadar("er kişi niyetine " denilinceye kadar) orada sureta bayan da görünse o kişi "ER kişi niyetine" dir ona hitab, çünkü aslına Adem'e ulaşmıştır hakikette. Adem as ---Havva ---çocuklar, bunun tersinden geri sarılır sistem, evvel çocuklar bırakılacak, sonra Havva'lık Adem de yok olacak (la havva illa adem, la adem la adem illa Allah). Başka yolu yok, sistem öyle geri işleyecek, Tevhid ehli hedef gösterecek yol kişinin kendi yolu, herkes ne yaparsa kendisi için yapabilir, Giden gider gitmeyen gitmez, yol kişinin kendi iç alemi, kendi mücadelesi yaparsa yapar, kimse kimse için oruç tutmaz

kimse kimse için Hacc’a gitmez, gider de o ayrı konu. Gider vekil olarak özden bu sisteme dahil olan bir şey değil. Kişi mana Hacc’cını kendisi yapar. Parası varsa birini gönderir ,o sıcağı o kalablığı kendisi yaşayacak. Onun için “tadan bilir” demişler ama arkasından “inleyen ölür” demişler.

Okuduğumuzu hayatımıza nasıl tatbik ederiz? diye bir soruya karşılık: Siz okumalarınıza devam edin, vakti geldikçe kendi tabii oluşumu içinde gelişir herşey. Meryem anamızın eline konan fiziki bir çocuk gibi bir şey beklemeyelim. fiziki çocuk olacak şeyler değil bunlar İdraken oluşacak şeyler. Teori diyorlar ama hayali teori değil, “sahih teori bu”. Yaşantısı bir başka olur, her kişinin burçlar yapısı itibarıyle farklı kimliği vardır, gidiş yolları vardır, değişik değişik düşüncelerle giderler, Umreye gidenler aynı yoldan giderler ama asgari müşterekte buluşurlar kabe ye umreye gidiyor ancak Örneğin Peygamber efendimizin mescidinde duyguları bambaşka olur kimisi syrediyor, birisi kubbeye bakar,kimisi falan tarafıyla.

Ayrı ayrı değerlendirmesi oluyor. Kimisi suretinde kalır (mescidin tavanları, süsü ile meşgul olur) kimisi siretine nüfuz etmeye çalışıyor, bu doğal. Yavaş yavaş derslerimize devam edeceğiz aksamalar olur ancak nefsimize kaptırmadan, rehavete düşmeden, samimi olarak yapamadıksa yapamayabiliriz kolaya kaçışına fırsat vermeden nefsin mühim olan iyi niyetimizi bozmadan istikametimizi bozmadan devam etmektir. Arada geri gidişler, duraklamalar olacaktır. Elinden geleni yapacak, yalnız nefsimize kaptırmadan davranmak lazım. Bazen geri gelmek gerekebilir, çok gerilemeden dönebilmek gerekir, ümitsizliğe düşmemek lazımdır bazen insanın fetret dönemi diyorlar, psikolojisi uygun olmayabilir Geri gelmeden devam edilse geri dönüş çok zor olabilir. Ümitsizliğe düşmemek lazımdır, olabilir, boşlukta olabilir, derslerini aksatabilir bir süre. Dersler bitti iş bitti değil, yol uzun çünkü dersler bitse de onların tekrarları vardır, ölene kadar dervişlik devam eder, hatta gerçek dervişlerde (tevhid ehli) öldükten sonra bile yol /dersler devam eder ama oranın şartları başka tabi.

“Meryem Suresini okuduktan sonra Meryem’in sanki şekli duruşu nun altı çok çiziliyor, haya, iffet konusundaki anlam / genel duruş nasıl olmalı?” şeklindeki soru sorulana hitaben: İster er ister nisa olsun kişinin karşısındakine iffetli olması lazım, düşmanı bile olsa özünde karşısındaki insanların HAKK olduğu için er/nisa kişi karşısındakilere daima hepsi dahil ortalama diğer bir kelime ile “asaletli duruş” sergilemeli. Hepsini içermeli. Hz. Ali efendimiz öyle diyor,” düşmanınla bile iyi geçin öldüğünüz zaman cenazene onlarda gelsin kabrinde onlarda ağlasın,” nitekim Mevlana Hz. lerinin vefatında bütün Konya ağladı, cenazesinde Rumlarda ve Ermeniler de vardı diğer milletlerden de birçok farklı etnik yapılı (papazlar vd.) insanlar katıldılar.

Çünkü Mevlana onları sureta ayırmadı ve insan olarak baktı hepsine. Tevhid ehli de insan olarak bakmalı, onun nasıl baktığı önemli değildir. Kendisi kendisini bilmesin o onun sorunu. Bizim sorunumuz yok çok şükür. Bizim için kişinin ister katil ister zındık olsun onun kötü olan fiilidir, zatı değildir. Fiiline buğz edilir. ”Peki size düşmanlık yapan kişi gelse affedermisiniz?” şeklinde gelen soruya cevaben affetmek başka şey bakmak görmek başka şey, burada dedim ki bakın “*ben yokum, sen işini Rabbin ile hallet*”, ben ölüyüm, ben yok ki ne yapayım, hani “çık aradan kalsın Yaradan” var ya. İşte ne derdin varsa Allah ile kendin hallet. Ben ölüyüm ne helal ne haram ederim.

Rabbin affederse eder, Etmezse etmez, Onun bileceği iş. İsa as aynen böyle söylüyor, ayeti kerime de “Ya İsa sen mi söyledin beni ve annemi iki ilah edinin diye?” O da” hayır Ya Rabbi nasıl söylerim, onlar senin kullarındır, ister rahmet edersin ister azab edersin” acizane ikazı da gelse, işte ibretlik dosyaların hepsi böyle, benim var olduğumu kabul edip gelselerdi, yaptıkları işin yanlış olduklarını bilselerdi, bu alemde işlerini düzeltselerdi, özür dileselerdi zaten halledilirdi, gelmediklerine göre ben yokum artık o zaman. Meryemiyette İseviyet gibi diğer peygamberan hazaratının dinlenme yerleri, peygamberan hazeratının yollarında belli bir iskeledir, kalma yeri değildir, mühim iskeleler, oralara uğramadan olmaz, oralarda kalmadan olmaz. İnsanlık bu

şekilde gelmiş, ademiyet ile geldi sav. Efendimize 40 yaşında verildi, 23 yıl sürdü dervişliği gerçi aslında 23 yıl dan önce Hira da başladı gayrı-resmi ve kırk yaş ve altmış üç yaşındaki kemalatının düzeyi aynı değildi tabiki. Dervişinde böyle Hira yolculukları olmalı.

Yoksa senede bir kez kandil gecelerinin ihyası ile olacak şey değildir. Bunlar kandil geceleri suri sevinç zamanları değildir. Yani sadece zahiri şekli olarak kandil kutlamaları ile olacak şeyler değil bunlar, tabi o da var, mertebeler açısında o da lazım. Önce kişinin Regaibi olacak rağbet edilecek, yani hakikati Muhammediye ye rağbeti olacak, İsa as ın doğuşundan evvel Muhammed as ın mevludü (doğuşu) var. O da aynı sistem, Regaib olmadan mevlüd (doğum) olmuyor, sonra Berat gecesi, Kadir gecesi ve Miraç gecesi olacak. Bunların hepsi dervişlik yolunda seyredilen büyük duraklardır. Çok güzel bir sistem bırakmışlar, Allah onlardan razı olsun, bütün bu alemler sadece seyir için halkedilmiş. Yani ben gizli bir hazineydim bilinmek istedim denilen şey işte bu. Şuurlu varlıklar tarafından kendisinin varlığının bilinmesidir.

Bir zamanlar bir hakim şuurlu bir söz söyledi. Ortalık ayağa kalktı. ”Allah'ı insanlar yarattı” diye çok uzun süre konuşmalar/tartışmalar oldu. Nasıl şey bu böyle insanlar Allah'ı yaratabilir mi gibilerden, çok büyük tepkiler aldı hatta cenaze namazını kimse kılmadı, kıldırmadı imamlardan, böyle bir söz söyledi diye. Eğer o sözü biraz daha farklı/güzel şekilde söyleseydi doğruydu. Yaratma babında değil tabi, haşa insanlar Allah'ı yaratmadı tabiî ki, ifadeyi yanlış söyledi, Allah'ın varlığını insanlar ortaya koydu. Allah'ın varlığını ortaya koyma açısından bakarsak, insanlar yokken Allah vardı, ancak bilen varmıydı yoktu, peki insanlar yokken kim O'nun şanını yüceltecek, kim yalvarıp dua edecek, varlığını kim anlayacak, kim ünsiyet edecek ee kimse yok o zaman kimse yok. Var olduğu halde tesbit edilmeyen bir saha olarak kalıyor. Peygamber Efendimize o yüzden Cenab-ı Hak “bütün alemleri senin için, seni de kendim için halkettim” diyor. Kendim için halkettim ki bana ayna olasın diye. O yüzden insan Allah'ın aynasıdır, insan

benim sırrımdır, Ben de onun sırrıyım denilen şey bu. Allah'ı bilen insan nesli var, adem nesli var, adem nesli yeryüzünden kalkınca Allah var imiş yoğ imiş kimin umurunda olur gibi manasında, kim nasıl bilecekti. Değil mi insanı, kendisinin bilinmesi için yarattım diyor" Ben gizli bir hazine idim, bilinmekliğimi istedim o yüzden insanı halkettim.

Şimdi şu odanın içi altın dolu olsa ama altın değerini bilmeyen varlıklar olsa, burada bir sürü kuşlar, hayvanlar, böcekler dolsa taşsa burada olsa açlıktan ölürler, altın doyurmaz onları ama onlara ait darı vs yemler olsa onlar için çok daha kıymetli onlara yeter, düşünmeyen varlıklarız, işte Allah'ın varlığının bilinci ancak düşünen varlıklar tarafından anlaşılabiliyor, idrak edilebiliyor, şuurlu varlıklar açısından çok değerli.

Soru geliyor :

-o hakim, idraken mi söyledi ("Allah'ı insanlar yarattı") o sözü?

-hayır küfür hükmüyle söyledi…Ayrı da ama biraz daha onu idrak ederek söyleseydi "Allah'ı insanlar ancak düşünmeleri suretiyle ortaya çıkardılar, "diye söyleseydi doğruydu, O kendi anlayışı istikametinde/inkar babında söyledi, O bundan istifade edemedi. Alayamadı ve tabi küfür hükmüyle gitti.

Başka bir soru soruluyor:

- **Hz. Meryem'in iffetli halinden sonra hep kendiliğinden yiyecekler geldi, doğum sancısı çekerken hurma ağacının altına yönlendirilmesi sırasında Meryemin de gayreti çabası, gerekliydi değilmi? Şöyle bir düşünce gelişti bende, insan Meryem basamağına gelince tutkuyla bir şeye yöneldiğinde tehlikeli, orta yolu bulması gerkli değil mi? O bilinç düzeyinde gelince bize de İhtiyacımız olan kadarını verilecek ama yüzde yüz gönderecek diyebilirmiyiz?**

- Yüzde yüz değl de yüzde kırk civarında olabilir.

- **O’nun aşırı isteği çabası, iffeti konusundaki duyarlılığı olmasaydı o yardım gelirmiydi..?**

- Burada Beyt-ül Makdis’de görev yapıyorken , Hz. Meryem’in mihrabında Zekeriya as peygamberin yazın kış meyvaları, kışın yaz meyvaları bulması Cenab-ı Hakkın lütfü olduğunu söylüyor. Sorduğunda Zekeriya Peygamber Ya Meryem nerden geliyor bunlar diye sorduğunda “O’nun fazlındandandır” diyor. Burada bir tarihi, bir ilmi bir de manevi vaka var. Bir yandan da günümüze ilim açısından (buzdolablarının keşfini düşünün) ışık tutuyor. Ordaki söylediği sözden yola çıkarak ha bir sistem gerekiyor diye bugünkü bu ilim sahiplerine fikir açıyor.

Peki İsa as doğduktan sonra niye kuru hurma ağacını salla dedi ? Meryem’in Allah’a olan muhabbetti biraz oğluna kaydığı için önceden her şey emrine amade iken artık öyle olmamaya başladı. O zaman hadi iyimser konuşalım yüzde yirmibeş İsa’ya yüzde yetmişbeşi Hakk’a kaldı. Veya tam tersi yüzde yetmişbeşi evlada korunması gereken olduğu için. Bazı derviş kardeşler var evlenmeden önce dervişliğe başlıyorlar, çok güzel bir birey olarak istediği zaman yatıp kalkabiliyorlar, ancak evlendikten sonra iş hayli zorlaşıyor hele çocuklar olunca daha da sıkıntılar artıyor. Yani ağacı daha fazla sallaması gerekiyor (Meryem’e gönderme yapıyor TB). Bunlar güzel latifeler çünkü dini bağnazlaştırmadan seyrin gelişini öyle görmekteyiz.

Her Peygamberan hazaratının doğuş’ları ibretlerle doludur. Altı peygamber kitabları serisi bu yüzden yazılmıştır. Peygamber efendimizin doğumu bambaşka, baştan başlıyalım, Adem as varedilişi bambaşka, İbrahim Peygamber’in Nemrudun kucağında, küfründe, gelelim İsa as ‘ın doğuşu bambaşka Musa as doğumu aynı şeklide başlı başına bir seyri sülüğün ana bölümü seyri var, her birisi gönül evladı, gönül mertebeleri hükmünde. Musa as’ın annesine vahyediyor, arıyorlar çocukları öldürecekler, ”biz Musa’nın annesine vahyettik ki bir tabut (kutu) yap denize

/onu nehire sal ve düşünme arkasını" diyor, annesi yapıp Nil nehrine bırakıyor, kenardan kenardan akıntıyla gidiyor ablasını kıyıdan musayı takip et diye yolluyor.

Ta ki Firavun sarayının bahçesinin oraya geliyor, daha sonra sarayın bahçesinde eğlenenler Nil nehrinden gelen sepetteki çocuğu görünce "aaa muşaa" demişler. Mu =su, Şa ise "ağaçlık yer" bize Allah verdi gibi , aaa su dan ağaçlık yerden bir şey geliyor diye bir nida da bulunmuşlar, esas ismi Muşa 'dır Musa'nın. Hani onların kumandanları vardı Moşe dayan isminde işte o aslında Moşe dedikleri Muşa'dır. İçeriye alıyorlar ama Cenab-ı Hak Musa as hakkında, (Altı peygamber' de 4 ü okursanız, Musa hakkında Taha Suresinde geçiyor daha çok, (Ta-Ha), (Ya'Sin), (Kef Ha Ya ,Ayn, Sad) isimlerin den her biri Peygamberimizin isimlerinden birisidir.

Museviyet, İseviyet..Ta-ha kendine has Muhammediyet düzeyi, Kef Ha Ya Ayn ,Sin Meryem suresinin başındaki hurufu mukataa ise İseviyet mertebesindeki Peygamber. Efendimizin ismi (Meryemiyet) düzeyi, Ha-Mim her tarafı üstü-açık Hakikat-ı Muhammediyeyi gösteriyor.

Ha –Mim kesin olan Muhammediyet düzeyi (Ha-Mim le başlayan yedi sure)—HAK OLAN MUHAMMED, bu yedi sure, gerçi Elif Lam Mim le başlayan hepsi on üç galiba…

Bir soru geliyor:

- Anadolu'da birçok radyo kanalında hoca lakaplı isimlerin şeriatle ilişkili feri konuların sohbetlerini görmeye başladık. Çok ilginç ve sığlaşma var genel konularda…(TB : -suret ve şekil anlatılıyor**)Hocanın birisi "sakın ataitslerle konuşmayın sizi düşünmeye zorlarlar" bunların alıcıları var tabi ve bu daire genişliyor, ve tabiri mazur görün ama zuhuratta görülen, olan şey giderek çirkinleşiyor bize göre, bir de sizin sohbetlerinizde Allah'ın Zat sıfatlarının baskın olmaya başladığını işitmiştik acaba Allah'ın zahirinde çirkinlik mi var?**

-Allah'ın zatında çirkin diye bişeyden sözedilemez, biz anlayışımızda çirkinleştiriyoruz. Ancak güzelliği de çirkinliği de halkeden Allah'tır, ama imtihan gereği onu biz anlayışımızda çirkinleştiriyoruz. Bu alem sebeplere bağlıdır ya. Zülkarneyn hz.'de hayatını sebeplere göre sürdürmüş, Zülkarneyn hz. "Etbea sebebe" diyerek hayatı hep sebeplere bağlayarak muharriklerle doğuya da batıya da bu sebeplere bağlayarak gitti. İşte güneşin doğması hergün rızık sahibi olmamıza sebep oluyor.

Cenab-ı hak istese sebepsiz yaratır/halkederdi. Bilinen şu kıyamete doğru gidiyoruz, her şey oluş X bozuluş (kevn X fesad) kanununa göre işlediği için ve kıyamet kötülerin üzerine kopacak. Biz dünyanın yedinci gününü yaşıyoruz, Peygamber efendimize Risalet/Nübüvvet verildiği kırk yaşından itibaren gün (632) de bu yedinci gün başladı. Acaba bu GÜN mü "KÜN" mü bilemiyoruz bizim bildiğimiz gün den çok farklı zaten…Tecellimidir, çünkü beşer aklının bunu anlaması mümkün değildir. Her biri milyonlarca yıl da olabilir. Alemlerin oluşu ve bozuluşu vardır.

Bakıyorsunuz ilkbahar da her şey olgunlaşıyor, sonbaharda hiçbir şey kalmıyor, hep yokluk yokluk da olmaz, hep verim hep verim/ürün sürekli de olmaz. Oluş ve bozuluş her an işlemekte. Altı KÜN (gün) de bu alemler oldu, yedinci GÜN (kün) de bu bozuluş başladı. Biz bozulma süreci içindeyiz ve bu yoğunlaşmaya, bozulmaya başladı her şey.

Bir soru daha geliyor:

-**Peki efendim Allah'ın sonuçta perdeleri kalınlaştırması mı sözkonusu ? O'na ulaşmak daha da mı zorlaştı ? kendini perdeliyor mu? , acaba nedeni bu mu?**

-Haliyle tabiî ki ,teknoloji ilerlemesine rağmen zahiren, batınen insanlık gerilemeye başladı, kimliğini elinden alıyor, teknoloji insanı şuursuz bir varlık haline getiriyor ve aklıyla yapması gerekenleri yapamıyor, hayalini daha çok ortaya

çıkartıyor, boş şeylerle daha çok meşgul oluyor, işte ufak tefek gruplar bu sele kapılmamaya çalışıyor. Sistemi ilahiye'yi sürdürmeye çalışıyor. Sağlam olan şeyler (perde dediğin bu) daha çok arkada kalıyor.

Ancak küçük gruplar halinde tabi, ancak genel hale tesir yapacak bir tesir yok, öyle bir saha da yok güç de yok belki gerek te yok, kişi artık burada nefsi davranmalı yani "kendi başının çaresini kurtaran kaptan" hükmüyle olmalı, onun için zaman zaman diyoruz ya, çaresiz olarak bu zorunlu, hangi birisini tutacan? Mili eğitimi mi? Tıbbı mı, hukuku mu tutucan? Hangisinde hayır var, hepsi uçup gitmişler. Allah varmış, yoğumuş umurlarında değil.. Hiç ilgileri yok ki ? Ne oluyor bugün ? Nefs-i Emmare putu herkesi tesirine almış vaziyette, akıl,almış başını yürümüş durumda…

Benim aklım bana yeter diyor… Bana müdahele etme diyor, kızacaksa kızgınlığını daha çok artırıyor. İhtirası varsa ihtirasını daha çok artıyor. Hayale dalacaksa hayalini daha çok artıyor. Söylesede hoca efendinin halleri tesir etmiyor.

-**Efendim bir profesör var(Arapça bilmeyen ve tercümeden okuyarak tefsir yapıyor), gece-gündüzün ard arda gelişiyle ilgili olan ayetin güneşle ilgisi olmadığını her birinin mahluk olduğunu söylüyor ve biriside çıkıp demiyor ki ne diyorsun yahu? Gece ayrı bir varlık gündüz ayrı bir varlık diyor…**

-Tabi kimseyi kontrol edecek bir mekanizma yok, doğrudur bu prof. söylüyor doğru diye geçip gidiyorlar, çok zor zor, Allah selamet versin ne yapalım, baktın ki işin içinden çıkılacak gibi değil geriye kalıyor ancak hep kendi küçük grubumuzu kurtarabilmek. İşte ortada görünüp çekirge gibi zıp zıp zıplayanlar güya bişeyler yapıyorlarmış gibi adeta gösteri sahnelerine dönüşmüş hadise. Ne din kalmış ortada ne tefekkür kalmış, ne insanlık kalmış "din nakil dinidir,rivayet dinidir akıl/tefekkür dini değildir " diyor "Laalleküm tefekkerun"/umulurki fikredersiniz, düşünürsü-

nüz" ayetini unutmuş, gerçekten Allah selamet vermiş, daha da maddeleşiyor yani iyi günler sayılr bu günler.

Din giderek yine bu günler fena değil ama teknoloji arttıkça, çocuk 2-3 yaşında bakıyorsun teknoloji oyuncakları (PC, Lap-top, akıllı telefon vd)onun Rabbi Hası hükmünde? O çocuk büyüdüğünde hangi asla dayanacak güvenecek, o yaşlılığın perişanlık devrelerinde nasıl Alzheımer olmasın, psikolojisi ne olacak neye tutunacaklar? Hymen'e mi ? Dijital kahramanlara mı? Çok büyük hayal kırıklığı yaşayacaklar büyüdüklerinde, ama Allah'ı peygamberini bilen bir mümin'in (sıratel mustakıym de ise tabi) sağlam tutulacak sağlam dalları var değilmi?...Bakacaklarda ki hepsi fos, hepsi boş nasıl bir kalp inkisarı, kırıklığı yaşanacak umutsuzluk hali, ahirete gidince o kafayla hiç bir şey olmayacak.

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim.

Bu akşam 15/02/2019 Cuma akşamı sohbeti, devamı.

09-Konu- Sorulardan bir tanesi de Kevser Suresi'nde. "İnna a'tayna kel kevser Fe Salli Lirabbike Venhar İnne Şanieke Hüvel Ebter".

Arkadaşlarla, kardeşlerimizle ufak ufak sohbet sohbet yapıyoruz. Sorulardan bir tanesi de Kevser Suresi'nde "İnna a'tayna kel kevser Fe Salli Lirabbike Venhar İnne Şanieke Hüvel Ebder".Özellikle "Fe Salli LiRabbike" kısmı.Veledi kalp hususunda çok muhteşem bir ayet/bilgi. Aslında her ayet kendi sahasında muhteşemdir.Kurban bayramında namaza giderken bu ayet mutlaka okunur.İşte kurbanla alakalı herşey konuşulur, işte kesilecek kurbanın ayağı topal gözü kör olmasın, bir yaşını doldurmuş, kuyruğu kesik olmasın vb gibi şeyleri söyler konuşurlar ve bu ayetin manasını sadece

bu şekilde zannederler. FE Salli Rabbike VEnhar" daki manayı böyle zannederler.

Fe Salli **_ila** Rabbike deseydi eğer arapça da o zaman Rabbına olurdu, ila Rabbike=intiha, hedef gösterirdi ve o hedefe doğru giderdi, ama orada lİl var elhamdülil var,ELhamdü ila Allah dese Allah'a yönelrek hükmü geçerli olacaktır ama elhamdülillahi=Allah için, ancak Allah yapar hamdı, kul hamd'dan acizdir kul hamd edemez, bu mutlak manada hamd değildir, mümkün değil ancak teşekkür babında belki, ancak bu lisani ve taklidi anlamında bir hamddır, ama onun bu tarafını bilmeyen için gerçek hamddır.

Hayalen hamd eder gerçek zanneder ,söylediği bir sözü kulağı duymaz çünkü duyacak ayar yok lisanından söyleyecek lisan yok, onlarda kendi makamında kendi inceliğini yapıyorlar,sorun yok zaten ama sorun bizde. Küçük görme babından değil farkını anlatma bakımından söylüyorum. Sorun yok sorun bizde. Araştırmacı sorunu var. Biz çaba göstermez isek "hayali zümera" içinde olur gideriz. Araştırmaz isek bizden sonrakilere yol açılamaz. Fesalli li-Rabbike deyince Rabbin için namaz kıl ve kurban kes arkadan. Evvela Fesalli nin ne olduğunu…Fe Salli li RAbbike=Senin Rabbin için namaz kıl, bu senin dediği zaman Alemlerin Rabbi için zannediliyor, Fe salli li Rabbike, değil, fesalli li RAbbiKÜM de değil, aslında her birimizin Rabbi için kendisine hitab var.

O halde ben düşünüyorum nedir RAbb mertebesi? Burada esma-ül Hüsna mertebesi kasdediliyor. Nedir senin esma mertebesi?. Senin Rabbin demek Rabbın için, Allah'dan bahsetmiyor sadece kişi var burada, küm yani o halde ayet sadece bizden bahsediyor, RAbbul erbab mertebesinden değil isimler sahasının açılması gerektiğini ifade ediyor. İşte bu isimleri biz esmai ilahiyeleri çocukluktan itibaren biz esmai nefsiyeye döndürdük. Rezzak ismini nefsimiz için yedik kullandık, Hadi ismini bırakıp Mudill isminin tesirinde olduk, bunları gerçek asılları istikametinde kullanmayıp nefsimiz için kulladık, onların hakkını veremedik, bize verilen bir emanat olduklarını

unutup asli yerlerine koyamadık, işte Rabbin için namaz kıl onları Hadi için kullan ya bu esmai İLahiyeleri, onları güçlendir, onları itaat eder hale=muti olsunlar, Allah'a itaat edecek duruma döndür, İşte onları aslına uygun olarak kullandığımızda onlar bizden razı olmuş oluyorlar. Sahipleri Allah olduklarından, Allah'ın mücavirinde olmak istiyorlar. Allahın bir ailesi olduklarından biz onları nefsimiz için kullandığımızda onlar Allah'ın ailesinden uzaklaşmış oluyorlar. Onları mudill esması olarak/dünyaya dönük olarak kullandığımızda onları ait oldukları yerden uzaklaştırmış oluyoruz.

FeSAlli li RAbbike isimlere hizmet et, itaat eder hale getir, Kahharı Cabbarı dahi kullanarak yerinde kullanarak, nefsini işte Hak yolunda kes anlamına geliyor …Giden kurbanla parayla hayvana olur, sevdiğimiz ne kadar şey varsa bunların Hak yolda kesilmesi gerekiyor. Bıçak alıp da değil istikamet üzere ol bu yolda kesilmesi, öylece bunları Hak yoluna dönder, Rububiyet mertebeleri için namaz kıl, Onlara merhamet et, onları yoldan çıkaracak olanların da kellesini kes yani emmarenin yoluna çıkaracaklarını kes. Nefsani hazlarını kes, fedakarlarık et. Yol doğal olarak bunu yaptırıyor, Esmai ilahiyeyi onların saltanatı sultasından kurtarmak için bu çalışmaları yapmak gerekiyor.

Belirli bir kemalata ulaştıktan sonra "HAfizu ve selavatullahi ve Salatul vusta.." emri geliyor beş vakit namazı muhafaza ediniz ve sonra da vusta/orta namaza devam ediniz. Sonra da"Salatan daimaten" daimi namaza devam ediniz diyor, bizim her geçen gün kemalata ulaşmamız, tabi yolun ilerisinde ama başta "Fesalli li Rabbike venhar…."olmamış olsa bu noktaya namazlara geçilemez gelinemez. Hafizu muhafaza edin Allahın salatlarını kılın, Esma namazı bunun devamı niteliğinde. O esmai ilahiye daha geniş manada açılmış oluyor. Fesalli Li RAbbike yi geçememiş insan "salatul vusta" ya ulaşamaz. Tefsirler de müfessirün, sabah /ikindi namazı için vusta yı kullanmışlar, halbuki zaten hafizu salatullahi var beş vakit namaz var o zaman "salatul vusta" ayrıca olduğu için bu esma mertebeleri namazları olur. Hz.İbrahim tek başına bir

ümmet olduğu için arkasında Esma-ül Hüsna ümmeti vardır. İbrahimiyet makamı işte orada başlıyor. Başka imam yok İbrahim AS dışında, ve Adem AS hakkında da cem söyleniyor. Slatel vusta hakikatini idrak eden tek de kılsa yirimi sekiz kat daha ecirlidir arkasında esmaül hüsna cemaati vardır, o kişi İbrahimiyet makamında akıl olarak imamette bulunan o kişinin arkasında esma cemaati bulunur. Davut AS hakkında halife ismi geçiyor,,A dem AS ilk numunesi olduğu için onun neslini şuur olarak devamı olduğu (O'nu ittihaz ettik) söyleniyor. Bir lafzi halifelik bir de gerçek halifelik var. İşte Esma-ül hüsnayı gerçek hürriyetine kavuşturup onları ilahi askerler hükmüne getirmesidir aslolan.

İlk eğitim de o zaten Allah Ademe isimleri öğretti"ademe külleha…." Sonra bu esmaül hüsna hakikatlerini öğrenip onları yaşantımıza geçirmemiz gerekiyor, bunların hepsi bizlerden hesap soracak, Allah bunun hesabını sormasın. Gerçekten altından kalkılacak bişey değil. Onlara musallat olanları kes kopar at, engel olanları kaldır. Saleten daimeten den sonra o kişi öyle bir şuura geliyoru ki ve öyle bir ayet geliyorki "Benim namazlarım, kurbanım, hayatım ve ölümüm Allah içindir (Ena'am-162), bu sahayı aşınca askerler bize ait olunca bu ayetle "fenafillah" da kendimiz yokuz ve sonra yaptığımız bütün fillerde Bakabillah da kıldığımız namazla varsın ama HAK olarak varsın buna da "UBUDET" deniyor, ibadet kulun fiili, kemala erdikten sonra ise UBUDET ise HAKkın fiilidir.

Yaptığımız bütün fiilerde Allah içindir denilince sen artık yoksun, HAK olak var olunca UBUDET =Allahın fiili" olmuş oluyor. Allah'ın zuhur mahalli için. Onlara bir musibet isabet edince ne derler "İnna lillahi ve inna İleyhi Raciun"/Muhakki biz inna LİIlahi=ALLAH içiniz ve O ALLAH'A döndürüleceğiz, döndük zaten yani aslımıza intikal edeceğiz. Yani "zati zuhur" olarak geldik zati zuhura döndürüleceğiz, Allah'ın zatına döneceğiz,"Ve ilellahi türca'ul umur" hükmünce O'na döneceğiz. Zat'ın zuhuru olarak gelmiş olanlar ise ZAT cennetine gidecek, kimi Kahhar' ismiyle dönecek bu cehennem olacak zaten.Başka ikinci bir Allah

yok ki gidelim ,O'ndan başka Hadi ismini zuhuru olanlar Hadi isminin zuhuruna (cennete) gidecek. Hatta dahası hiç düşünmeyelim bile, Rahmeti Rahmana kavuşunca Allah bilir, dese ki bu kadar çalıştın ama seni cehenneme koyacağım eyvallah demekten başka bir hal olmamalı. Hiç bir şekilde kendimizi bir yere koymayalım, karşılaşacağımız en zor hale şimdiden hazır olalım , "hafv ve reca" arasında olmalıyız. Baştan kişinin kendini her türlü hale hazırlaması lazım .

Çünkü TEVHİD EHL;İ baştan beri hiç birşey beklemez, cenneti bile istemek tüccarlıktır, kendimizi de amellerimiz de ne varsa hak ve hüküm ona ait. Kendimizi cehennemin en aşağısına gidecek şekilde hazırlayalım. Onun hiçbir şekilde şöyle çalıştım şöyle yerleri haketim diye düşünmeyelim. En alt düzeyde beklentisiz yaşamalıyız. Gidersek sükutu hayale uğramayız. Verirse eyvellah, seviniriz.

Şimdi mesleklerimizden örnek verelim, işte siz bir film çevireceksiniz, ben de elbise dikeceğim, müşteri geliyor şu kumaş falan ücrete dikeceğim diye anlaşıyoruz, sonra elbise hazır müşteri geliyor ücreti ödemeye gelince ben öyle konuşmadım diyor, der mi der mizan da, işte aynen bu ve benzeri her türlü hale hazır olursak sükütü hayale uğramayız. Versin sana ellide birini, veya hiç vermeyen de var, kumaşı almışsın, düğmesi astarı ek masraf yapılıyor bi de güzel dilmişsin, elektrik masraf yapılmış ama adam gelmiyor, gittimi gider, bu gibi hallere hazır olmak lazım, bu esnaflık halleri dünyada düzeltilebilir ama orada bunların ve böyle hallerin telafisi yok, biz en düşük olana razı olalım baştan fazla lükse kaptırmayalım kendimizi, Allah muhafaza etsin biz kârdayız ne varsa muhabbetullah ne varsa, yapmaya çalışıyoruz oluyormu olmuyor mu? Razı olurmu olmazmı? Kendisi biliyor, Sistemin içinde rıza dairesi içinde çalışmaya gayret ediyoruz, ama hakkıyla olup olmadığını O biliyor, sohbetimiz "kıssa-i Canan"

Aşığın biri öyle demiş :

"Sevse benim sevdi gümü kamu halkı cihan

Gece gündüz sohbetimiz kıssa-i Canan olsa"

Yani bütün kamu cihan benim sevdiğimi sevse bütün sohbetimiz Hakkın sözü sohbeti olsun.

Zaten garip geldik, fakir geldik, garip gideceğiz, Onun kucağına gideceğiz, alır veya almaz, sen işe yaramazsın veya bi tarafa cehenneme atar, onun cehennemi yakmaz, ümidimiz o, yaksa da gücünü karşılığını verir.

Bir soru :

-Efendim Esmai ilahiyeleri hayatımızda kullanmak için (hakkını verebilmek için) …?(ses çok zayıf) Allah'ın Adl sıfatını mı kullanmak gerekiyor?

-Hakkın istikametinde bir hayat yaşıyorsa zaten onları oraya yönlendirmiş oluyor, "Emr-i bil Ma'ruf Nehyi anil münker" yapıyorsak zaten gerekeni yapıyoruz.

-**Ama Kahhar'da var ya?**

-Kahhar var ama hidayet yolunda kullanıyoruz, Kahhar-Cabbar ı Hadi yönünde kullanıyoruz, TC.nin topu tüfeği olmasa düşmandan nasıl koruyacağız sınırlarımızı?. Biz onu kullanırız hakkımızdır. Kapıdan biri silahla içeri giriyor takır takır bizi öldürmeye yeltenirse müdafa-Kahhar faaliye ti (nefsi müdafa hakkı) ile kendimizi koruyoruz. Ama geçen haberler adam kuytu bir yerde silahı dayayıp boğazına dayanıp kadının ziynetlerini çalıyor zorbalıkla ve müdafa zaten yok işte bu Mudill-Kahhar yönünde kullanılmış oluyor. O tabanca olmasa biz de kendimiz kurtaramayız.

Şimdi siz (diş hekimine söylüyor sanırım?) hastanın dişini tedavi etmek için diş etlerini aletle oyuyorsunuz o kahhar değil mi? İşte o Kahhar ama sağlık vermek/hidayet etmek için, işte doktor merhamet etse ameliyatı yapamazsa şifa veremez, işte ben güzelim o kumaşı yere yatırıp parçalıyordım dikiyor sıpsıcak ütüden geçiriyordum Kahhar esması yani, bu yapılmazsa o güzelim elbise meydana gelmez. İşte böylece Celali isimlerde olsa cemali isimler de olsa hepsini HAK yerinde kullanılırsa ancak o insanda batından zahire çıkınca o kişiden razı oluyorlar, Esmai Hüsnayı HAK yolunda kullnamamız için veriyor Cenab-ı Hak, yoksa başkası o esmaları başkasına zarar vermek için

kullanıyor, o zamanı gelince o kişiden hesap soracak. İnkarcı olanlar o esmaları etafına zarar vermek için kullanınca hakkı nı veremiyor Örn. ateşi başkasının evini yakmak için kullanıyor. Bir hanım evde yemek yaparken yaktığı ateş (kahhar tecellisi) ev halkına güzel yemeklere dönüşüyor ve o esma o ev hanımından razı oluyor ve işte burada Razı-Merzi tahakkuk ediyor. O ateş o ev hanımına dua ediyor. Hem esma ondan hem de o kişi o esmadan razı olmuş oluyor. Çünkü o yenilen gıdalaribadet/ dua yerine geçerek (hak yolunda kullanıldığı için).

-**Bir de desinler diye yapılıyorsa?**

-O ayrı konu, o onun karşılığını alır, öyle yapıyorsa Kahhar olarak kullanır, onun özündeki niyeti önemli, desinler için yapılıyorsa sahtekarlık çıkıyor Nefsimiz için yapılıyor tabi bu husus geçerli değil, Esma- ilâhi ondan hesap soracak. Şuur altında iyi niyet vardır. Yarısında desinler diye yarısında şuur altında gerçekten iyi niyet vardır onların.

Euzubillahimineşşeytanirracim

Bismillahirrahmanirrahim.

16-02-2019- T.B. Cumartesi akşamı sohbeti.

10-Konu- Veled-i kâlp ve şiirler.

Bir insan tevhid ehli olduğunda yani İnsanın kendi hakikatini kavrayabilmesi "Veled-i kalp/gönül evladı" doğumuyla gerçekleşebilir. Tevhidi konuları ancak gönül evladı alabiliyor. Yaşı ilerledikçe o gönül evladı da ilmi konuları almada ilerlemeye/gelişmeye başlıyor. Tevhidi konuları alacak başka saha yok. Yaş ilerledikçe gönül evladı gelişiyor. İnsan bulüğ çağına varıncaya kadar eğer kişi

aileden bir eğitim almamışsa hakikatinde var olan "Esma-i İlahiye"yi Esma-i nefsiyye ye dönüştürüyor. Aslında yaşantımızı, hayatımızı Cenabı Hakkın doksan dokuz esmasına göre düzenliyoruz işlerimizin kaynağında onlar var kendimiz ona göre yönlendiriyoruz, öncelikle "sıfatı subutiye" dediğimiz sabit sıfatlar onların hepsi "hayat, ilim, irade, kudret, kelam, semi, basar" bize Allah'ın birer emaneti ve ruhun mahelleridir. Vücudumuzun tamamına yayılmıştır. "Hayy", tüm vücudumuzda canlılık olarak varolduğu/ yayıldığı zuhur ettiği esma. Bu ismin faaliyeti sisteminin kurulması ancak "ilim" ile mümkün, bu ilmin hayata tatbikatı "irade" gerektirmekte, ve bu "irade"nin de hayata geçirilmesi ise yine "kudret/kuvvet" ile mümkün.

Ondan sonra bunların da faaliyeti ile görülüp (basar) işitilip (basar) aktarılması (kelam)gerekiyor, bunların hepsi biz de var mı? var. İşte bunların hepsi bizlerin nefsaniyetine hizmet ettiği için "veled-i nefs" olmakta. Bizim batınımızı oluşturan Allah'ın doksan dokuz esmasını esma-i nefsiyye ye dönüştürerek "veled-i nefs" in doğumuna vesile oluyoruz ve Musa-Hızır kıssası'nda geçen çocuğun öldürülmesi işte bu hakikate dayanıyor. Hızır AS 'ın öldürdüğü çocuk "veled-i nefs", yani Allah'ın isimlerinin faaliyetlerinden zuhura çıkmış olan ki onlar bir bakıma evlatlarımız hükmünde- fiillerimiz sistemisiz ve Haktan uzak oluşturulduklaırnda, bunların toplu isimlerine veled- denilmekte.

Sistemsiz oluşturulursa bakış açısı, bütün bunların herbirerlerimizin yaşantılarında nefislerimiz sahip çıkınca bu "veled-i kâlp" "veled-i nefs"e dönüşüyor, dolayısıyla nefsin oğulları çocukları hükmüne giriyor. Sert ve kaba yaptığımız fiiler "nefsin oğulları" daha ince ve yumaşak yaptığımız fu fiiller ise "nefsin kızları" hükmünde. Hızır as çocuğu öldürülmesi bu sahadaki faaliyetin bize gösterilmesi, nefsimizden çıkan fillerin durdurulması (öldürülmekten kasıt) gerekiyor. Meseleye böyle bakılınca Hızır as 'in faaliyetine sen haksız yere iş yaptın diyor Musa as. Ama Hızır as batıni manada tefekkür ehli olduğu için batının zahirdeki görünüşü olan o çocuğun öldürülmesi gerekiyor. Ve onlara kıyasla ders veriyor hakikat ehl-i olan taliblere.

Böylece gerçek seyri sülük yolunda rehberlik yapmış oluyor. O çocuğu öldürerek "eğer ben öldürmemiş olsaydım o (veledi nefsi kasdediyor) ana-babasını öldürecekti. Yani onlar çoğaldıkça çoğalıyor biri sürü veledi nefs, onların kaynağı olan batındaki "akıl ve ruhu"(zahirdeki anne-baba) iptal ediyorlar.

Hızır as buna dikkat çkiyor. Şimdi diyor ki Cenabı Hak onlara salih bir evlad verecek. Ve yeni salih evladlar çıkmaya yani "veledi kalb"i ifade ediyor (Meryemin hakikat İsa'sı doğurması kıssası) Ne kadar müthiş bir sistem. Kalbin oğullalrını üretmemiz gerekiyor.

İşte akşam bu mevzuları hayli, konuşmuştuk ve akşam aklıma "hayal kuşu" şiiri geldi, şimdi buldum bu şiiri okuyalım beraberce : (Gündüz ki sohbete de uygundu birbirilerini tasdik ediyorlar)

129-Terzi Baba Divan'da 292. sayfa.

HAYAL KUŞU

Pek uçmayı sevmem amma.
Gönül kuşu uç, uç diyordu.
Pek koşmayı bilmem amma.
Gönül kuşu koş, koş diyordu.

Hayal buya işte, bir gün.
Bilmem kaç bin senesiydi.
Kapı altından atılmış bir kâğıt.
Bu da neyin nesiydi.

Kâğıt desem kâğıt değil.
Madde desem madde değil.
Üzerinde yazılar var.
Bazılar tanıdık, bazılar değil.

Anladım ki; bu bir şifre.
Okumaya çalışarak kuş dilinden

Söylüyordu ki; âlem-i manâ da.
Merasim var davetlisin sen.

Davete icabet gerekir.
Geliriz dedik inşeallah.
Fakat uygun elbise yok.
Cepte delik o gün, fakrullah.

Ne gam, çekerim dedim, beşer libasın.
Giyerim de hem, "fahlâ naleyk."
Bu halimle anlar beni.
İster tanısın, ister tanımasın.

Çıktım dışarı baktım etrafa.
Bir acayip vasıta bekliyordu önümde.
Kapısı açılıverdi içerden.
Ben de yanına gelince.

Şöförü güya, "taal" gel dedi içeri.
Bindim hemen o anda, fırladı gitti ileri.
İçeride bir kaç görevli.
Oturttular bir güzel koltuğa.

Nerelerden geçiyoruz bilemedim.
Başladım hemen uyumağa.
Meğer burası uyku denen âlemmiş.
Halkının ömrü uyku ile geçermiş.

Durduk bir salon önünde.
Hemen girdik içeri.
Etraf çok kalabalık, mahşerî.
Bulduk oturduk ayrılan yeri.

Ortada bir taht, merasim olacakmış.
Oturttular bizim oğlan Âdemmiş.
"Venefahtü" dediler, üflediler, kendine.
Ulaştı yeni güzel benliğine.

Tac-ı "kerremnâ"yı da taktılar başına.

“Kavseyn-i” de yazdılar kaşına.
Melekler de secde edince hemen.
Bu işler gitmedi iblisin hoşuna.

Baktım bizim Âdem biraz daha büyümüş.
Olmuş gönül Yusuf-u.
Kardeşleri demiş, kurt kaptı babacığım.
Meskeni olmuş, Kenan kuyusu.

Biraz daha büyümüş.
Adı olmuş İbrâhim.
Başına ne çileler gelmiş.
Olunca Nemrut’a hasım.

Biraz daha büyümüş adı olmuş Musâ.
Fir’âvn-ın karşısında gördüm elinde asâ.
Cenk eder sâhirler’le tek başına.
Bu iş gitmedi Fir’âvn-ın hiç hoşuna.

Bizim oğlan biraz daha büyümüş.
İsâ’ya benzer olmuş, hem de akranı.
Baktım asmağa çalışıyorlar onu.
Hemen kurtarayım dedim bizim oğlanı.

Sonra olmuş’ta Muhammed-î.
Âyet-el Kürsî dilinde.
Tebarekellezi biyedihil mülk elinde.
Baktım da, (menreânî) de yüzünde.

Gösterdiler bir yerde.
Böylece hayat seyrini.
Neler geçmiş meğer beşından.
Öğrendik hayat hikâyesini.

Baktım her kes uyuyor.
Bende devam ettim uyumaya.
Merasim bitmiş meğer.
Sıra gelmiş tebrike.

Dizildiler uykuda, sıra olup insânlar.
Bu oyunu hep birlikte gerçek sandılar.
Bende girdim yürüyerek araya.
Katıldım hemen alkışlı koroya.

Nihayet sıra gelip, tebrik ederken.
Aşina oldum bu hale hemen.
Baktı, baktı, baktı da bana.
Aslında hiç yabancı gelmedi bana da.

Hemen seslendi, Terzi Baba.
Tanımadın mı? Beni, diyerek.
Ben senin gönül oğlun.
Diyerek hemen sarıldı boynuma.

Baktım o zaman ortada.
Ne o kaldı, ne de ben.
Anlamıştım bu oyunu.
Ne o vardı ne de ben.

Ammâ ki, gene de, o da vardı.
Hem de, hem de ben.
İsim almıştık ezelden.
Huu diye sen ve ben.

İsim almıştık ezelden.
Huu diye, ben ve sen.
Hüdâ ile, Hüdâ oldu her şey.
Tam bir hayale girmişken.

Paydos merasim bitti dediler.
Yine bindirdiler o vasıtaya.
Uyuyarak geri döndük.
Girdik otelde ki, yatağa.

Sahne bitti böylece.
Bizde hayalden uyandık.
Bunca maceradan sonra.
Tekrar döndük gerçeğe.

Tatlı bir anı oldu.
Hatıra da kaldı hepsi.
Başladı yine gönül kuşu.
Sabah olunca ötmeğe.

Huu dedi, kalk artık, essalâh.
Hayırlıdır namaz uykudan.
Kalkıp aldık abdest-i baştan.
Kâ'be ye yöneldik yeni baştan.

28/03/2009-1430

Mekke otel" gece saat: 1

Konuşan Ka'be

Günlerden bir gün idi,
Aslında bilinmez hangi tarih,
O gün Yapmış idim bir tavaf,
Çok da kalabalık etraf,

Kılınca tamam oldu zannettim
iki rekat namazı
Hamdedip başladım düşünmeye,
Ancak oldu gönül yarası,

Bu iş bu kadar kolay değil ,
Diyerek ötünce gönül kuşu
Dinlemeye başladım onu,
Sardı beni derin bir huşu.

Baktım her dilden niyaz var,
Arkası kesilmiyor Tavafın
Döndükçe dönüyor insanlar,
Sonu gelmiyor duaların.

Bu sahneye şaşırdım kaldım,
Bu dualar nasıl karşılanır,
Birbirine karıştırılmadan,
Hepsi de sözlerinden hoşlanır.

(TB burada açıklama yapıyor :herkes kendi kendisinin duasından hoşlanır da, Allah bu kadar duaları nasıl karıştırmıyo rbinlerle onbinlerle dua, onların cevaplarının nasıl verecek? değil mi düşünelim bakalım, herkes için ayrı ayrı var)

Daha dikkat edince sahneye,
Derinden duydum birçok sesler,
Baktım edilen bütün dualar,
Cevaplanıyordu dua edene,

Bilmem kaç bin dua yakarış,
Bilmem kaç bin lisan ile yalvarış,
Hepsi alıyorlar cevaplarını,
Beytullah veriyor haklarını.

Nasıl bir oluşmadır heyhat!
Nasıl bir buluşmadır Heyhat!
Nasıl bir duruşmadır heyhat!
Nasıl bir kavuşmadır heyhat!

Gece gündüz yirmidört saat
Hafta, ay, sene değil hep bu nakarat
Durmaz devreyler bu çarkı felek,
Kıyamdadır etkilenmez mübarek

(TB burada açıklama yapıyor: iki muhabbetli makam var, karşılıklı muhabbet içindeler, Uluhiyet ve İbrahimiyet makamlarının gece-gündüz soğuk sıcak, siyah naz eder sevgili diyor ya. ve sarı aşkından sararıp solmuş, diğeri siyah , ateş yakar ve yanıp kararmış, nasıl duruyorlar)

Uyku istarahat dinlenme yoktur
Sıcak soğuk yaz kış hep oradadır,

Nasıl dayanır buna gücü,
Herkes gelmiş ona hep görücü,

Konuşuyor usanmadan bıkmadan,
Nasıl dönülür zat'ına yanmadan.
Binbir dilinde yüzbin lisan,
Konuşuyor herkese hiç durmadan,

Baktım bir an bana da seslendi:
"Gördüklerin suretlerimdir" dedi.
Şimdi beni iyice dinle,
Tarifimle bir güzel Tavaf eyle.

Dört türlüdür benim tavafım,
Tavafımı seyrederim , kıyamdayım
Biri şeriat, biri tarikat mertebesinden,
Biri Hakikat biri marifet mertebesinden.

Şeriatte yürünür ayakla,
Ne olduğu bilinmez hayatta,
Görev yerine getirilir,
Şaftlar bitince namaza geçilir.

Tarikatta vardır nefis mertebeleri,
Salik geçer bu menzilleri
Her şaftta bir mertebe aşılır,
Yedi şaftta sona varılır.

Hakikatte sıfatı subutiyye,
İdrak edilir bu esmaiyye,
Alınır beşeri olanları
Kalanlar sıfatı ilahiyye.

Marifette ise hal başkadır,
Burada vuslat "aşksız AŞK" a dır.
Şaftlar dönülür bir başka alemde,
Bu dönüşü bilen yok çünkü ZAT tadır.

Bitince şartı vardır bu tavafın,

Altı yerde namazdır fiiliyatın,
Biri makamı ibrahim'de
Kılınır iki rekat hepsinde,

kuzey köşedir kıble Rüknü Iraki
kılınacak dört rekat namaz,
İmamdır orada İbrahim Aleyhisselam
Şeriat merbesidir vesselam

Batı köşede Rüknü Şami
Kılınacak dört rekat namaz,
İmamdır orada Musa Aleyhisselam,
Tarikat mertebesidir vesselam.

Güney köşede kıble Rüknü Yemani,
Kılınacak üç rekat namaz ,
İmamdır orada İsa Aleyhisselam,
Hakikat mertebesidir vesselam.

Doğu köşede kıble Rüknü Hacer'ul Esved,
Kılnacak dört rekat namaz ,
İmamdır orada ve bütün kıblelerde Hz. Muhammed,
Marifet mertebesidir vesselam, Muhammed (a.s.)lâm.

Kılmak lazım iki rekat daha,
Kapının tamda sağ tarafında
Marifet ile şeriatın birleştiği yerdir,
İnsanı-ı Kamil'in 'de kıblesidir.

Gittim bu namazı kılmaya,
Çalıştım hem yerini bulmaya,
Makamı İbrahim tam da oradaymış,
Ezelden burada makam tutmuş.

Hayret ettim bu güzel işe,
Kim ne derdi ki, bu güzel latif gidişe,
Ezelden vekiliymiş burada,
Perde kalmamış ki hiç arada.

Burada iki def’a namaz kılınır
Biri başta biri sonda bulunur,
Baştakin de arkada durulur ,
Sondakin de ise önde durulur.

Bu namaz insanı kamilindir,
Böylece mertebe-i Zat a girilir.
Ayna olur kıyamda Zatullaha,
Hem ulaşır ilahi varlığa.

Saydım rekatları çıktı ondokuz,
Nasıl bir uyumdur siz de bakınız,
Altı namaz var, altı cihettir,
İnsanı kamilin şifresi ondokuzdur.

Baktım baktım şaştım bu işe,
Ne denir ki bu sonsuz dönüşe,
Kabe durur ortada Beytullah,
Makamı İbrahim’de Ahh eder Ahh,

Geçenler kavuşturmaz bir türlü,
Niyazdadır hep iki sevgili,
Kaç bin senedir ikisi de ayakta,
Yatma bilmezler bu güzel konakta

Vefa aramak istersen onlarda var,
Sevgi arar isen onlarda var,
Ne istersen hepsinden var da var.

Kabe sarılmış hep siyahlara,
Naz eder kendine bakanlara,
İbrahim girmiş sarılara,
Benzemiş sararıp yananlara.

Bu oyunu Kur’an da bildirdi Mevla.
Makamı İbrahim de Musalla,
Boşuna olmamış bunlar kayıt,
Yaşanıyorlar sanki bir ağıt.

Bağrış ,çağrış, yalvarış,yakarış,
nasıl bu böyle büyük bir yarış.
Kimbilir ki nerde sonuna varış.
Haydi sen de aralarına karış.

Ne yaptığını bilmesen de,
özünden özünü görmesen de,
Hiç olmaz ise ömründe bir kere,
Gel gör bu harika manzarayı.

Bunları fısıldadı kulağıma ,
Taktı "Fa'le Naleyk" ayağıma,
Gayret kemerini sardı belime,
Yokluk tacını koydu başıma,

Hamd edip aldık hediyeleri,
Dağıtmak için ehillerine,
Gelenler durmaz gider buradan,
Yer açılsın yeni gelenlerine,

Bazı sırlar açmaya çalıştım,
Bunları anla biraz ey oğul ,
Kendine gel hemen Silkin bu dem,
Çabuk geçer biter bu oyun.

Bir işaret daha aradım
Aldım elime Kur'anı ,
Açtım baktım sayfa ondokuz,
Makamı İbrahim'den ediyordu ilanı.

Daha ne denirki bu hale,
Herşey gelmez dile, kale,
Bizden olsun bunlarda hediye,
Ne kalacak ki zaten geriye

30/03/2009-1430 Mekke kâ'be

NOT=(**Belirtilen İnsanı kamil namazıdır.**)

TB. Sohbete devam ediyor :

- Sayfa numarası söylerseniz oradaki şiiri okuyalım,sıkılmadıysanız?
- Elli üç

(Burada yeni çıkan divan'dan,"tüm şiirlerim" adlı eserden seçme ve istekle şiirler okuyor)

SAİYD'E DÜŞÜNCE

Hac niyetiyle Mekke'ye gelen kişi,
Ravza-i ziyarettir ilk işi
Kimse durduramaz ki bu gidişi,
Yaradana karşı gelmek olur mu?

Sonra girilir Kabe'ye başlar tavaf,
Dönerler çağrışırlar Yarab af af,
Türlü renkli insanlar olur bir tuhaf,
Hakkın huzurunda renk ayrımı olur mu?

Tavaftan sonra hemen geçilir Sa'ye,
Safa içün yürünür ileriye,
Az sonra çıkarsın Safa da tepeye.
Nereye çıktığını bilmemek olur mu?

(TB şiir arasına ekliyor: "Safanın Sa'd 'ı")

Sa'd gönlünde huzur ve safa halidir,
Sırrın saflaşması Baka halidir.
Fe ise "Hak ta fani olmaktır".
Bu hali bilmemek duymamak olur mu?

Sa'y için Safa'dan çıkarsın yola,
Hızlı yürünür yolda, verilmez mola,
Yeşil direklerde yapılır hervele,
Hervele'nin aslını bilmemek olur mu?

Nihayet varılır karşıda Merve'ye ,
Bazıları yürürler geçerler ileriye,
Dönülmez geriye başlanan başlanan bu işe ,
Merve'nin aslını bilmemek olur mu?

Mim Makamı Muhammedi dir iyi anla,
Rı makamı rahmettir hemen dağılmadan topla,
Vav ile verilir lütuf,geri kalma ,
Bu lütufları toplamamak olur mu?

Birinci şaftta nefsi emmareden kaç,
Gönlünden mana alemine bir kapı aç
Varlığına aldığın nurları saç,
Bu nurları hiç bilmemek olur mu?

İkinci şaftta Levvameden uzaklaş,
Gözünde olsun her zaman akan yaş,
Bunları kendine hal yap, yavaş yavaş.
Kal'den geçmeden hale ermek olur mu?

Üçüncü şaftta Mülhime'den de geç,
Gönlünde doğacak lütufu huzuru seç,
Mana aleminin kapılarını aç,
Kapıyı açmadan girmek olur mu?

Dördüncü şaftta Mutmainliğe yaklaş,
Ruh ile nefsini ediver kardaş,
Sırrına olurlar ikisi de yoldaş,
Sulh yapmadan Hakka varmak olur mu?

Beşinci Şaftta gelir Radiye hali,
Gözünü aç bu haller kaçırma bali,
Korkma sakın devam et olmazsın deli,
Korku ile yapılan tamam olur mu?

Altıncı şaftta kabul olur amelin,
Durmadan Hakkı söyler gönlün ve dilin
Hak için açılır alır verir elin ,
Bu el, dil, gönül Hak'tan ayrı olur mu?

Yedinci şaftta sondur yapılan Sa'iy,
Gönlünü dinle sana senden gelir vahiy,
Yaptıklarını anladınsa ya ahiy(kardeş)
Celal ve cemal huzurunda perde olur mu?

Merve tepesinde biter Sa'yin sonu,
Üç koşmak dört yürümek sandınsa onu,
Tekrarlama yeniden bu ilahi oyunu
Suret ehlinin yaptığı şey olur mu?

Yeşil direklerde yapılır Hervele,
Kudretini ızhar dır iyi bil hele,
Böyle güzel bir hal gelmez ele,
Bu halleri suretten sanmak olur mu?

Sa'y'in "S" si bil ki sekine halidir.
Herşeyde sukunet ve huzur iledir.
Burada hitab göz ile gönüledir,
Gözsüz ve gönülsüz bu işler olur mu?

Sa'y'in Ayn'ı gören gözdür bakana,
O gözlerden gönüle akan akana
Mana aleminde gülleri kokan kokana
Yaklaşmayıp uzak durmak olur mu?

Sa'y'in "Ye" si yakin ehli olmaktır,
Hakkı her yerde ve kendinde bulmaktır,
Sırrı Tevhide hem vahdete dalmaktır,
Bu haller de ölüpde kalmak olur mu?

Ey can bu haller siret ehli içindir,
Suret ehli bilmez geçiş, niçindir,
Yaradan göstermiş en güzel biçimdir
Bu hallere gaflet ilgisizlik olur mu?

Mekke-i Mükerreme 22.9.1982

TB Dinleyenlere sıral ile numara sorup şiire devam ediyor.35,34.sayfa deniyor.

Hac'ca giderken arkada kalanlara yazmıştım, beyaz elbiselerimizi giymişiz. T.B.

"Hadi Allahaısmarladık ben gidiyorum"

A'ma da kaldım bir nice zaman ,
Vahdette sürdüm ben nice devran,
İstedim eylemek biraz seyran ,
Yöneldim Halil-e Habib'e doğru,
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

Önce halkettim Nur-u Muhammedi,
Elbise giyip oldu Ahmed-i,
Hediye ettim O'na samedi,
Yöneldim Halil-e Habib'e doğru
Hadin Allahaısmarladık haydin eyvellah.

Bir zaman cennet içre dolaştım,
İblise uyup aklımı şaştım,
Adem iken sınırı da aştım,
Yöneldim elmaya, Havva'ya doğru.
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

Cennette iken ayağım kaydı,
Onuda Mevla kusurdan saydı,
Adem Havva İblis de oradaydı,
Yöneldik dünyaya esfele doğru.
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

İdris ile türlü urbalar biçtim,
Giyip süslenip renkleri seçtim,
Bir zaman sonra hepsinden geçtim
Yöneldik Makam-ı Aliye doğru
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

Nuh’la inşa ettik gemiyi,
Seyranda hem azalttık yemeği,
Onunda geçti hayli emeği,
Yöneldik hem Cudi’ye doğru,
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

İbrahim’e de çok oldum yoldaş,
İsmail’e döktük birlikte yaş,
O’da başladı Tevhidle haldaş,
Yöneldik Kesretten Vahdete doğru.
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

Musa ile de sözleştim Tur’da,
“Len terani “dedim burada,
“Ve bi va’di mukaddesi Tuva”
Yöneldik kelamden kelime doğru,
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

İsa’yı Meryem’e nefyettim biraz,
Kalmdaı onda hastalık maraz,
Gafiller bu sırra oldular garaz,
Yöneldik derken Mesihe,Resule doğru.
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

En sonunda erdim Mustafa’ya,
Koşarak hemen şehr-i safaya,
Düşmemek için bir dem hataya,
Yöneldik habiba mahbuba doğru,
Hadi Allahaısmarladık haydin eyvellah.

27.9.1981

Sayfa 19 . olsun deniyor. MEVLAM SENİ ÖZLERİM var,18.de ise BAŞAĞIN MİRACI var 1977 de giderek ilk küçülüyor 18 den başlayıp 19 u da içine alıyor şiirlere doğru..

BAŞAĞIN MİRACI

Bir zamanlar bu toprakta,
Ekildik kaldık hep balçıkta,
Nice eyyam geçti karanlıkta,
Derinden ah, çekip yalnızlıkta,
Yarıldı ciğer baktık güneşe doğru.

Bahar geldi hep yeller esince,
Üstümüzden cümle seller geçince,
Gıdalandık rahmetleri içince,
Filiz olup kıyam ettik güzelce,
Uzandık döndük başağa doğru.

Bir gün geldiler oraklar ile,
Toplandık cümle başaklar ile,
Harmane serildik demetler ile,
Can verdik kalkmadık itiraz ile,
Savrulduk gittik çuvala doğru.

Sonra değirmene ordan fırına,
Pişince satıldık hem kârına,
Girdik sultanında sarayına,
Can olduk canların cananına,
Yürür gideriz İnsane doğru.

İnsanda Mi'racımız oldu tamam,
Gıdalandı biz olunca taam,
Bizimle yükseldi gitti heman,
Oldu bir hakiki Abdurrahman,
Korkma uçarız ALLAH'a doğru.

25/2/1970

MEVLÂM SENİ ÖZLERİM

Nasihattir hep sözlerim,
Bak gafletsiz söylerim,
Dalar gider gözlerim.

Mevlâm seni özlerim,
Hep yolunu gözlerim.

Gündüz işte gece düşte,
Bigâneyim görünüşte,
Her gönlüme girişinde.

Mevlâm seni özlerim,
Hep yolunu gözlerim.

Bak âleme ibret ile,
Topla gülü demet ile,
Hak yolunu bile bile.

Mevlâm seni özlerim,
Hep yolunu gözlerim.

Sensin Rahman sensin Rahim,
Sensin kadim Sensin daim,
Fakirlerden bir fakirim.

Mevlâm seni özlerim,
Hep yolunu gözlerim.

07/07/1977

YUNUS EMRE'nin KABRİNDE

Bir gün nasib oldu vardık hazrete
Dayanmaz gayri gönül hasrete,
Gitti can kuşu uçtu hayrete,
Gelin HU diyelim cümlemiz

İHTİŞAMI RESULULLAHI GÖR

Medine'ye gelen kardeş,
Hemen temizlen paklaş,
Ravzaya doğru yaklaş,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Yollar dolup taşıyor,
Akıl buna şaşıyor,
Gayret neler aşıyor,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Bab-us Selam'dan içeri,
Nasıldır sevgi mahşeri,
Çekiyor kendine beşeri,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Huzura doğru gidince,
Ağlanır hep ince ince,
Gözün aç vaktin gelince,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Varınca o kutlu yere,
Cümlemize aşkını vere,
Selam eyle peygambere,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,

Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Acele duanı eyle,
Eziyet olmasın gayriye,
Yavaşça yürü ileriye,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Selam gönder ruhuna,
Kayda geçer adına,
Sebep olur şefaatına,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Onu ziyaret her zaman,
Yaşadığı gibidir,

Çünkü varlığı ebedidir
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Dolaşıyor ruhu içeride,
Sanki zaman Asr-ı saadette,
Ey gönül bunları yad'et te ,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Ayrılmak zor o makamdan ,
Nasıl çıkılır huzurdan,
Canları Aşk ile kavuran,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Cennet bahçesi beyaz direkli,
Ümmetinin hepsi yürekli,
Bunu yaşamak cidden gerekli,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Minberin ziynetlerle bezenmiş,
Ustalar yaparken özenmiş,
Emsalsiz bir hünermiş,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Ashabı Suffa okur yerinde
Öyle olmakmış kaderinde,
Ne varsa çıkardılar derinde,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Cibril kapısı da yukarıda,
Aşık duru mu bir karar da,
Dostlar kalmayalım zararda,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Kimi siyah kimi beyaz ,
Kimi dua kimi niyaz,
kimi neşe duyar,kimi haz,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Kimi ağlar gözü yaşlı
Kimi genç kimi yaşlı,
Hepsi de akıllı başlı,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.
Dalga dalga içeride sevgi,
Bu hale sebep neydi
İnsan baş koyup eğdi,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Kimi Kur'an okur seszice,
Kimi yaş döker gizlice,
RAsülü düşünürken yalnızca,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,

Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Doldukça dolunca harem,
Ne sırlar açılır mahrem,
Kerem ediyor nebi kerem,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Ezan okununca ümmete,
Gelir cemaat gayrete,
Nasıl varılmaz hayrete,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

Bu hal söze gelmez katiyyen
Mahrum olursun ebediyyen,
İstiyorsan dünya gözüynen,
İhtişamı Resülüllah'ı gör,
Muhteşem Resülüllah'ı gör.

18.6.1996 ,Pazartesi Medine

KAYBETTİM KENDİMİ

Sardı ufkumu Rasül güneşi,
Olmaz diyerek bu halin eşi,
Nasıl kalmaz hayal gibi kişi,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de.

Varlığım galiba çıktı benden,
Sıyrıldı ruhum, burada bedenden
Şaşkın dolaşırım ne gelir elden,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de.

Yürüdüm sokaklarda bir garip,
Nefsin bağını yerlere serip,

Dünyayı hemen bir pula verip,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

Oldum bu günler bir garip yolcu,
Acaba kim hancı ? kim yolcu?
İçimde vardı bir büyük sancı,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

Suretim güya benim gibidir,
Bilmiyorum kendimi nicedir,
Aşk denilen bir güzel hecedir (Ahhh),
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

Başımda eser sevda yelleri,
Coşturur bazen can gönülleri,
Bulup Muhammedi erenleri,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

Rasülün pervanesi olarak,
Yeni yeni taze can bularak,
İçin için buhurdan gibi yanarak,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

Canımın canı buradadır burada,
Gelmişim bu güzelim yurda,
Ey canlar canı bana buyur da
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

Bu ne haldir kerem kar,
İçim sızlıyor zari zar,
Müflisim kalmadı sermaye kar,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

Ravzanda nasıl fırtına eser,
Seni seven elbet mecnun gezer,
Kalmadı benden böylece eser,
Kaybettim kendimi Medine-i Münevvere'de

19.6.1990

GEREK

Hakka varmak ister isen
Gönül yolun tutman gerek,

Üzerinden varlık yükün,
Hemen çabuk atman gerek.

Bir de kamil yere varıp,
Evvel elin tutman gerek,

Yedi deniz beş deryayı,
Kanat açıp geçmen gerek.

Ateşi aşk la suzan olup,
Gece gündüz yanman gerek.

Secdedir beşeri insan eden insan-ı Canan

Sen de secde et daim olasın Hakka yaran

Sanat, ilim, musiki,
Bir de aşk-ı ilahi
Var ise eğer gayreti,
Olur insan Vallahi…

CAN

Cananımdan Can istedim lütfedildi bize Can,
Bütün âlem oldu Can, Canla kaldık Canla Can,
Eğer her kim ister ise hemen gelsin bizde Can,

Evvel duyduk sonra uyduk cümle olduk, Canla Can.

Sende Can olmak ister isen, eğreti Candan geç,
Canlar içinde dönüp duran kimyayı Can'ı seç,
Bu pazarda Can alıp satılır sakın kalma geç,
Suret-i İnsanda kalma sıreti İnsan'ı seç.

Bir Can verdikte evvelâ, bin Can aldık sonunda,
Ancak ulaşır Can'a Can, sabur ve Salâtla,
Yoktur Candan gayrı âlemde dost asla ve asla,
Can içre gir Canları gör boyan Sıbgatullaha.

Sende o Candan ayrı değilsin iyice anla,
Bir an geçirme vaktini sakın, tembelle hamla,
Kalsa da yüzünde gözünde bir iki damla,
Akıt onu da gönlüne kalasın sende Canla.

Necdet bu sözü söyler ona söyledi büyükler,
Çünkü bu söz ile yanmaktadır Canlar yürekler,
Her kim bu söze uyar hemen açılır menziller,
Can katar Canına (İZA CAE) ve diğer Sureler.

2/8/1979

TEMİZLEN

Dünyadan uzak dur, korun
Fazla dalma odur oyun,
Kalmadı ise hiç suyun,
Erenleri bul da temizlen,

Ayrılma sakın manadan,
Geç sevab-ı günahdan,
Zikreyle Şam-u sabahtan,
Erenlere gel de temizlen.

Dünyayı, dünyalı sever ,
Her dem sevgiyle gezer,
Sonunda onu da ezer,
Erenlere gel de temizlen.

Korkma hiç zararın olmaz,
Bu dünya kimseye kalmaz,
Ehl-i dil beş pula almaz,
Erenleri gör de temizlen.

1979

DEMEK

Ey kardeş geldin demek,
AŞK kelamın duydun demek,
Hak yoluna uydun demek,
Boş olur mu bunca emek.

Nerde böyle dolaştın,
Aklı fikrin, neye şaştın,
Başına ne işler aştın,
Gafletine uydun demek.

Geçiyor günler bir-iki,
Nerde deniyor seninki,
Döneklerin olma ilki,
Ayrılık gafletmiş demek.

Vakit geçirme yol ırak,
Gayriyi hemen bırak,
Ayrılık fırak tır fırak,
AŞK artıyor meşkle demek.

Sen de talib oldun isen,
Yüzün Hakkın tuttun isen,
Mürşidini buldun isen,
Menziline vardın demek.

Sakın ha gaflete dalma
Bigane nefsine dalma,
Nefsinden de hiç borç alma,
İyi güne kalmaz demek.

Uzaklaştın hak yolundan
Masiva girdi solundan
İçmedin aşkın suyundan,
Ateşin kül oldu demek,

Sıkı tut can ı cananı ,
Geçirme birden boş A'nı,
Olsa da dünya hayranı,
Bırakmak lazımmış demek.

Terk-i gaflet eyle hemen,
Ediver kendini seyran,
Bu sırra hayran kal hayran,
Iyd-ı ekber buymuş demek.

Maddeyi ko manaya geç ,
Nas içinde Uryan-ı seç.
Beli, deyip kendinden geç ,
Böyleymiş olmak demek.

(1979)

BİR ZAMANIN OLSUN

Dalmışsın bir güzel gaflet haline,
Bu halden bilmem ne geçer eline,
Amellerin tutulmuş sam yeline,
Hadi kalksana ,benliğini aşsana.

Bu işler belirlendi ezelde,
Neler vardır O güzelde,
Bazen şarkı bazen gazelde,
Sen o sırları duyabiliyormusun?

Kendini bul Resulde ,
Bu da vardır usul de,
Meyyid olup Gasil de,
Rasülle dolu bir zamanın olsun.

SIRRI İSA DOĞMADAN

Sırrı İsa doğmadan doğmaz Muhammed,
Sırrı Muhammed'de (SAV) var kemalat ve muhabbet,
Her geçen gün ay ve yıl emanettir emanet.
Boş geçirme yakışmaz emanete ihanet.
Önce sevgi ibadet, zikir fikir sonra aşk,
Sonra kemal, sonra cemal sonra didar-ı Hak,
Sakın boş durma çerağ-ı Aşk-ı ateşi yak.
Sonra senlik ve benlik yansın da zevkine bak.
Başka yol yok Leyle-i esra'dan güzel,
Geçebildinse eğer şarab-ı ezel,
Hemen secde etsin, yüz, dil ve el,
Alemde varmı Hakkı idrakten güzel.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azami derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri

88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
95- Terzi Baba-(8) (19/53)

96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:
----
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADîS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:

10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:
29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:
36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A'raf Sûresi:
45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:

48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:
75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.
84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.

87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.
114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.

162-30-Sohbet arası sohbetler.
163-1-7-Esmâ'ül Hüsnâ-M.Nusret Tura.
164-2-8-Esmâ'ül Hüsnâ-M.Nusret Tura.
165-9- Ku-Ker-Yol-Kıyamet Sûresi.
166- İnsan-ı Kamil-A-K-C-Cilt-1-Kitap-6-şerhi-
167- İnsan-ı Kamil-A-K-C-Cilt-1-Kitap-7-şerhi-
168- 31- Sohbet arası sohbetlerden seçmeler.

Altı peygamber serisi:
1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:
2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:

5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.

41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-
101-102-103-104-105-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün=
(168+105=273)

GÖNÜLDEN
ESİNTİLER
NECDET ARDIÇ
İZ-TERZİ BABA
MUHTELİF SOHBET
ARASI SOHBETLER
(KİTAP - 162-30)
İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (162-30)
NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (162-30)
Yokluk ile varlığını bulandan,
Varlık ile yokluğu bulandan,
Alemde her an saltanat kurandan,
Arşta seyran eden maşuktan sor bizi.